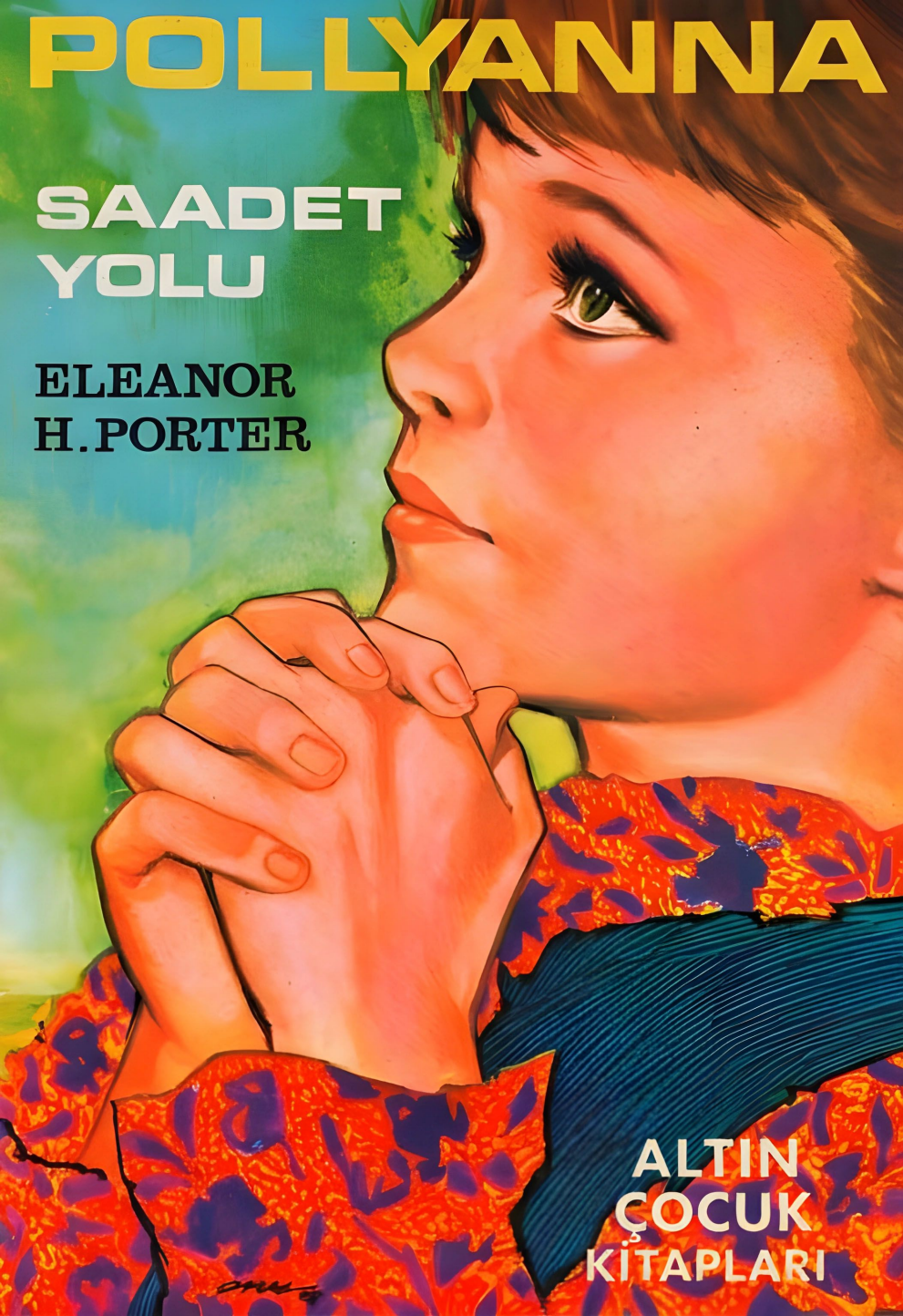

POLLYANNA

SAADET
YOLU

ELEANOR
H. PORTER

ALTIN
ÇOCUK
KİTAPLARI

GÖKKUŞAĞI DİZİSİ

YAYIN HAKLARI

© ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
ve TİCARET A.Ş.

**Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET
A.Ş.'ye aittir.**

BASKI

6. BASIM / MART 2000
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 405 - 176 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nefioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12
520 62 46 - 513 65 18
Faks: (0212) 526 80 11
www.altinkitaplar.com
info@altinkitaplar.com.tr

ELEANOR H. PORTER

POLLYANNA

TÜRKÇESİ :
GÜLTEN SUVEREN

**Millî Eğitim, Gençlik ve Spor Bakanlığı
talim ve terbiye kurulunun 27.5.1986 tarih
ve 4429 numaralı yazısıyla, 1739 sayılı
kanun gereği, ilk ve ortaokullara tavsiye
edilmiştir.**

Eleanor H. Porter Üzerine

Eleanor Hodgman Porter, 1868 yılında New Hampshire'da doğdu. Francis H. Hodgman'ın kızıdır. Sağlığının bozulması nedeniyle küçük yaşta okulu terketmek zorunda kaldı, artık okul dışında bir yaşantı başlamıştı onun için. Bir süre New England Konservatuarı'nda müzik öğrenimi yaptı. Hiç kuşkusuz müzik, onun dünyaya bakışına bir yumuşaklık, bir duyarlık kazandırdı. 24 yaşındayken John L.Porter ile evlendi.

Bu zayıf, narin kız nice insanları mutluluğa ulaştıran, onlara iyimserliği tattıran Pollyanna romanında kendi hayatını ve duygularını anlattı. Çocukların ve büyüklerin sevgilisi olan POLL-YANNA yayınlanır yayınlanmaz satışı milyonlara vardı. Romanın kahramanı küçük kız, her olayda iyimserlik arayan, dünyadaki karanlıkları pembeliklere boyayan bir mutluluk perisiydi.

Porter, milyonlarca küçük okuruna 23 Mayıs 1920'de veda etti.

Miss Polly

O Haziran sabahı Bayan Polly Harrington telaşla mutfağına girdi. Aslında Bayan Polly hiç de aceleci bir kadın değildi. Fakat o gün acelesi vardı.

Bulaşık yıkamakta olan Nancy hayretle başını kaldırdı. Nancy iki aydan beri Bayan Polly'nin yanında çalışıyordu. Hanımının aceleden hiç hoşlanmadığını bildiği için şaşırmişti.

«Nancy!»

«Buyrun, efendim.» Nancy neşeli neşeli cevap verirken elindeki sürahiyi kurulamaya devam ediyordu.

Bayan Polly birdenbire sertleşti. «Nancy, seninle konuştuğum zaman işini bırakıp beni dinlemeni istiyorum.»

Nancy utancından kızardı. «Evet efendim,» diye kekeledi. «Sizi dinliyorum. Bu sabah bulaşığı çabuk bitirmemi emretmiştiniz de...»

Kadının kaşları çatıldı. «Yeter, Nancy. Herhangi bir açıklama yapmanı istemiyorum. Sadece beni dinle.»

«Peki efendim.» Nancy içini çekmemek için kendini zor tuttu. Bu kadını memnun etmeye imkân olmadığını düşünüyordu. Nancy, babası ölüp annesi üç çocukla parasız kalınca, genç kız çalışmaya karar vermiş, kasabanın en büyük konağı olan Harrington'da iş bulduğu için sevinmişti. Bayan Harrington kasabanın en zengin insanlarından biriydi. Ama bütün bunlar iki ay önce olmuştu. Nancy artık Bayan Polly'nin son derece sert ve aksi bir kadın olduğunu biliyordu. Üstelik her şey yolunda gittiği zaman bile Bayan Polly gülümsemezdi.

Bayan Polly konuşmaya başlamıştı. «Sabah işini bitirir birtirmez tavan arasındaki küçük odayı temizlemeni istiyorum. Sandıkları çıkardıktan sonra odayı süpür, bir de somya yerleştir.»

«Peki, efendim. Odadan çıkacak eşyaları nereye koyayım?»

«Çatının arka tarafına yerleştir.» Bayan Polly bir an durakladı. «Şimdiden sana durumu anlatmam yerinde olacak, Nancy. Yeğenim Pollyanna Whittier benimle oturmaya geliyor. Kendisi on bir yaşında ve o odada yatacak.»

Nancy, kendi evinde küçük kardeşleriyle geçirdiği tatlı saatleri düşünerek haykırdı. «Buraya küçük bir kız mı gelecek, Bayan Harrington? Ne kadar hoş!»

Bayan Polly soğuk bir tavırla onu susturdu. «Hoş mu? Ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım. Yine de durumu dayanılacak bir hale sokmak istiyorum tabii. İyi bir kadın olduğumu sanırım. Görevimi de pekâlâ bilirim.» Nancy kıpkırmızı kesildi. «Tabii, efendim. Yalnız küçük bir kızın hayatınızı... hayatınızı renklendireceğini düşünmüştüm.»

Bayan Polly kibirle başını kaldırdı. «Nancy, ablam boş kalfılığı yüzünden evlenip, insanlarla dolu olan dünyaya gereksiz çocuklar getiren bir kadındı. Onun için bu çocuklarla ilgilenmek bana düşmez. Ama demin de söylediğim gibi görevimi bildiğimi sanıyorum.»

*

Bayan Polly kendi odasına geçince iki gün önce Batı'nın uzak bir köşesinden gelen mektubu tekrar eline aldı.

«Sayın bayan,

Rahip John Whittier'in iki hafta önce öldüğünü ve arkasında on bir yaşında bir kız bıraktığını üzümlere size bildiririm. Geriye, birkaç kitap dışında bir şey bırakmadı. Bildiğiniz gibi o küçük bir misyoner kilisesinin rahibiydi. Çok az bir aylık almaktaydı.

Öğrendiğime göre kendisi ölen ablanızın kocasıymış. Ama o aileler arasında bir dostluk olmadığını belirtmişti. Rahip Whittier, ablanızın hatırı için bu çocuğu alarak onu Doğu'daki akrabaları arasında büyüteceğinizi umuyordu. Bu nedenle size yazıyorum.

Siz bu mektubu aldığınız sırada küçük kız yola çıkmak üzere hazır olacak. Yanınıza gelmesi için hemen mektup yazarsanız çok memnun olacağım. Doğu'ya hareket etmek üzere olan bir aile onu Boston'a kadar götürüp Beldingsville trenine bindirecekler. Size ayrıca Pollyanna'nın trene bineceği günü de haber vereceğim.

Sizden uygun bir cevap alacağımı umar, saygılarımı sunarım.

Jeremiah O. White.»

Bayan Polly kaşlarını çatarak mektubu zarfına soktu. Buna bir gün önce cevap vermiş ve çocuğu yanına alacağını bildirmişti tabii. Tatsız da olsa insanlık göreviydi bu.

Elindeki mektupla otururken ablası Jenny'i düşünmeye başladı. Kız yirmi yaşındayken, ailesinin karşı çıkmalarına rağmen genç rahiple evlenmekte direnmişti. O sırada Jenny'i çok zengin biri istiyordu. Aile de kızlarının o adamla evlenmesine taraftardı. Ama Jenny onları dinlememişti. Bayan Polly o vakitler on beş yaşında bir kız olmasına rağmen olayları çok iyi hatırlıyordu. Aile, misyonerle evlenen Jenny'le ilgisini kesmişti. Jenny bir süre ailesine mektup yazmış ve son çocuğuna kızkardeşleri Polly ve Anna'nın isimlerini verdiğini bildirmişti. Kadının diğer çocukları ölmüştü. Jenny bir daha da mektup yazmamıştı. Birkaç yıl sonra da misyoner kısa ve acıklı bir mektupla Jenny'nin öldüğünü bildirmişti.

Kırk yaşındaydı artık. Dünyada yapayalnızdı. Babası, annesi ve kızkardeşleri ölmüştü. Yıllardan beri konağın tek sahibiydi. Ayrıca babasından kendisine çok büyük bir servet de kalmıştı. Bazı insanlar onun yalnızlığına acıyarak arkadaş edinmesini ya da yanına bir yakınını almasını öneriyorlardı. Fakat

Polly onların kendisine acımalarını ya da öğüt vermelerini istemiyordu. Yalnız değildi o. Tek başına kalmayı yeğlerdi. Ama şimdi...

Bayan Polly kaşlarını çatarak kalktı. İyi bir kadın olduğu için memnundu. Üstelik görevini biliyordu, hem de bunu yerine getirecek kadar kuvvetli bir kişiliği vardı. Fakat **Pollyanna** ne saçma bir isimdi!

İhtiyar Tom ve Nancy

Tavan arasındaki küçük odayı silip süpürdü Nancy. Köşelere silerken bir taraftan da, «Keşke bu kadının ruhunun köşelerini de böyle silebilsem,» diyordu. «Şu zavallı çocuğu bu fırın gibi sıcak, küçük odaya tıkmak kimin aklına gelir? Kışları burada soba da yanmaz. Koca konak oda dolu! Çocuklar gereksizmiş! Hah! Aslında gereksiz olanlar çocuklar değil başkası!»

İşini bitirerek küçük boş odaya baktı... «Toz falan kalmadı. Hoş içeride hiçbir şey yok ya. Evsiz kalmış yalnız bir çocuğu yerleştirecek tam yeri buldu.»

O gün öğleden sonra Nancy, birkaç dakika vakit bulup ihtiyar Tom'un yanına gitti. İhtiyar Tom, sayısını kendisinin de unuttuğu uzun yıllardan beri bahçeye bakardı.

«Bay Tom, Bayan Polly'nin yanında yaşamak üzere küçük bir kızın geleceğini biliyor musun?»

Adam bükülmüş belini zorla doğrulttu. «Ne?... Ne?»

«Küçük bir kız... Bayan Polly'nin yanında kalacak.»

Tom inanamamıştı. «Şakayı bırak, neden güneşin yarın Doğu'dan batacağını söylemiyorsun?»

«Ama doğru bu. Kendisi söyledi. Yeğeni geliyor... On bir yaşındaymış.»

İhtiyarın ağzı açık kaldı. Gözlerinde bir pırıltı belirmişti. «O-lamaz ama... O muhakkak Bayan Jenny'nin küçük kızıdır. Geri

kalanlardan hiçbirini evlenmediydi. Nancy, demek Bayan Jenny'nin küçük kızı gelecek. İhtiyar gözlerimin bunu görebileceğini hiç sanmazdım.»

«Bayan Jenny kim?»

İhtiyar adam heyecanla, «Cennetten çıkmış bir melekti o,» diye cevap verdi. «Ama evin beyiyle hanımı onu en büyük kızları sanıyorlardı. Yıllar önce yirmi yaşındayken evlenip buradan ayrıldı. Duyduğuma göre bir kızı dışında diğer çocuklarının hepsi ölmüş. Gelecek olan da o kız herhalde.»

Nancy omzunun üstünden arkadaki eve bakarak, «Kızcağız çatı arasında yatacak,» diye homurdandı. «Teyzesi hiç utanmıyor.»

İhtiyar Tom'un dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. «Bayan Polly'nin evde bir çocukla ne yapacağını düşünüyorum da...»

Nancy dudak büktü. «Asıl ben çocuğun bu evde Bayan Polly'le ne yapacağını düşünüyorum.»

Yaşlı adam güldü. «Bayan Polly'den pek hoşlanmıyorsun sanırım.»

«Ondan hoşlanan birisi bulunur mu acaba?»

İhtiyar Tom gülerek eğildi ve işine devam etti. «Sen galiba Bayan Polly'nin aşk macerasını duymadım.»

«Aşk macerası mı? Onun mu? Herhalde bunu hiç kimse bilmiyor.»

Yaşlı adam başını salladı. «Biliyorlardı. Hem o adam hâlâ kasabada oturuyor.»

«Kim o adam?»

«Söyleyemem. Doğru olmaz bu!»

Nancy üsteledi. «Fakat imkânsız bu. O kadının bir sevgilisi olması...»

İhtiyar Tom başını salladı. «Sen Bayan Polly'i benim gibi tanımadın. Bir zamanlar çok güzeldi, şimdi de istese eskisi gibi güzel olabilir.»

«Bayan Polly güzeldi ha?»

«Evet. O sımsıkı bağladığı saçlarını eskiden olduğu gibi açsa. Başına çiçekli şapkalar giyse... Dantelli elbiseler filan... O zaman kendisinin ne kadar güzel olduğunu anlarsın. Bayan Polly yaşlı değil ki Nancy.»

«Öyle mi? O halde yaşlılığa özenmesi neden?»

Tom başını salladı. «Sevdiği erkeği kaybettikten sonra böyle oldu. Sanki o günden beri sadece dikenle besleniyor. Kendisi de dikenli bir yaratık oldu.»

Sert bir ses, «Nancy,» diye bağırdı.

Kızcağız hemen eve doğru koştu.

Pollyanna Geliyor

Birkaç gün sonra Pollyanna'nın Beldingsville'e geleceği günü bildiren bir telgraf aldılar. Kız, bir gün sonra haziranın yirmi beşinde saat dörtte gelecekti. Bayan Polly, telgrafı okuyup kaşlarını çattı. Sonra merdivenden çıkıp çatıdaki odaya gitti.

Odada küçük bir karyola, iki tahta sandalye, bir konsol ve bir leğenle ibrik vardı. Yatak özenle yapılmıştı. Konsolun aynası yoktu. Bir köşede de masa duruyordu. Güneş sabahtan beri odayı ısıtarak bir fırına benzetmişti. Pencereerde tel olmadığı için camlar açılmamıştı. İri bir sinek dışarıya çıkabilmek için camlara çarpıp duruyordu.

Bayan Polly sineği öldürdü. Bunu atmak için pencereyi iki santim kadar yukarıya itti. Bir iskemlenin yerini değiştirdi ve tekrar kaşlarını çatarak odadan çıktı.

«Nancy, Bayan Pollyanna'nın odasında bir sinek buldum. Bir ara cam açılmış olacak. Pencereye takılmak için ısmarladığım teller gelene kadar cam açılmayacak. Bunu aklından çıkarma. Yeğenim yarın öğleden sonra dörtte gelecek. Kendisini istasyona gidip karşılamamı istiyorum. Timothy, açık arabayla seni oraya götürecektir. Telgrafta kızın 'Açık renk saçlı' olduğu yazılı.

Sırtında kırmızı kareli bir basma elbise ve başında da hasır şapka olacakmış. Bütün bildiğim bu kadar. Ama onu bulmaya yeterli sanırım.»

Ertesi gün dörde yirmi kala Timothy'le Nancy açık atlı arabaya binerek beklenen misafiri karşılamaya gittiler. Timothy, ihtiyar Tom'un oğluydu. Kasabadakiler ihtiyar Tom'un Bayan Polly'nin sağ kolu olduğunu söylerler ve Timothy'nin de kadının sol kolu olduğunu eklerlerdi.

Timothy iyi huylu bir gençti. Üstelik yakışıklıydı da. Nancy eve geleli az bir zaman olmuştu ama ikisi iyi arkadaş olmuşlardı. O gün Nancy sadece yapacağı işi düşündüğü için her zamanki gibi konuşkan değildi. İstasyona kadar hiç ağzını açmadı. Oraya gelince de treni beklemek üzere arabadan indi.

Timothy yanına yaklaşıncaya Nancy içini çekti. «Dilerim sessiz ve anlayışlı bir çocuktur. Bıçakları düşürüp kapıları vurmayaacağını umarım.»

Timothy güldü. «Dediğin gibi değilse halimiz ne olur bilmem. Bayan Polly'i gürtlütücü bir çocukla düşünüyorum da... Aman! Trenin düdüğü duyuldu.»

Aradan çok geçmeden de Nancy, çocuğu gördü. Kırmızı kareli basma elbise giymiş ince bir kızdı. Saman rengi saçları iki örgü halinde arkaya bırakılmıştı. Şapkanın gölgelediği çilli yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Kız birini arar gibi sağa sola bakıp duruyordu.

Nancy, «Siz... Siz Bayan Pollyanna mısınız?» diye kekeleydi. Birden kendisini basma elbiseli kızın kollarında buldu.

Küçük kız heyecanlı bir sesle, «Sizi gördüğüme o kadar memnunum ki,» diye bağırdı. «Çok memnunum. Ben Pollyanna'yım tabii. Beni karşılamaya geldiğiniz için çok sevinçliyim. Geleceğinizi umuyordum.»

«Öyle mi?»

«Evet, evet... Yol boyunca sizin nasıl biri olduğunuzu düşündüm.» Utanıp sıkılan Nancy'i tepeden tırnağa kadar süzdü. «Artık biliyorum. Böyle olduğunuz için de çok memnunum.»

Timothy yaklaşınca Nancy rahat bir nefes aldı... Pollyanna'nın sözleri iyice aklını karıştırmıştı.

«Bizim Timothy bu... Belki sandığınız vardır...»

Sonunda Pollyanna'nın küçük sandığını arabanın arkasına yerleştirdiler. Küçük kız da Nancy'le Timothy'nin arasına oturdu. Arabaya binene kadar durmadan konuşmuş, sorular sormuştu. Nancy onun dediklerini izlemeye çalışırken bayağı sersemlemişti.

«İştel Ne güzel değil mi? Gideceğimiz yer uzak mı? Öyle olduğunu umarım. Arabaya binmeye bayılırım.» Tekerlekler dönerken Pollyanna içini çekti. «Uzak olmasa da ziyarı yok. Buna üzölmem. Bir an önce oraya gitmek istiyorum. Ne kadar güzel bir cadde! Burasının çok güzel olduğunu biliyordum. Babam söylemişti...»

Birdenbire içini çekerek sustu. Nancy ona bakınca çocuğun küçük çenesinin titrediğini gördü. Gözleri de yaşlarla dolmuştu. Biraz sonra kız cesaretle başını kaldırarak konuşmasını sürdürdü.

«Babam bana her şeyi anlattı. Kendisi burasını unutmamıştı. Şey, daha önce açıklamalıydım. Bayan Grey her şeyden önce bunu anlatmamı söyledi. Yani neden kırmızı basma giydiğimi ve matem kılığında olmadığımı anlatmam gerekiyor. Misyonerliğe gönderilen son yardım sandığından siyah bir şey çıkmadı. Sadece siyah kadife bir tuvalet vardı. Rahip Carr'ın eşi bunun uygun olmayacağını düşündü. Daha doğrusu kumaş eskimişti. Dirsekleri ve bazı yerleri aşınmıştı. Kadınlar Yardım Derneği'nden birkaç kişi bana siyah bir elbise ve şapka almak istediler. Diğerleri bu parayı kilise için istedikleri kırmızı halıya sarf etmenin daha uygun olacağını söylediler. Bayan White, siyah elbiseli çocuklardan hoşlanmıyordu. Daha doğrusu çocukları seviyordu ama siyahları değil.»

Pollyanna nefes almak için susunca Nancy atıldı. «Bunun uygun olduğundan eminim.»

«Böyle düşünmenize sevindim. Ben de o fikirdeyim.» Poll-

yanna başını salladı. «Siyahlar giyinip sevinebilmek bir hayli güç olacak doğrusu.»

«Sevinmek mi?»

«Evet , babam annemle buluşmak için Cennete gitti. Diğerleriyle de orada buluşacak biliyorsunuz. Babam memnun olmam gerektiğini söyledi. Ama bunu yapabilmek... yapabilmek bir hayli zor. Kırmızı elbiseyle bile zor bu. Çünkü onu çok özledim. Sonra onu bana bırakmaları gerekir gibi geliyor. Sonuç olarak annemle diğerleri Allah ve meleklerle oturuyorlar. Oysa benim Kadınlar Yardım Derneği'nden başka kimsem yoktu. Ama artık her şeyin kolaylaştığına inanıyorum. Çünkü siz varsınız Polly Teyze. Size kavuştuğum için o kadar mutluyum ki!»

Nancy birdenbire şaşırды ve korkuya kapıldı.

«Fakat... Fakat,» diye kekeledi. «Büyük bir yanlış yaptınız yavrum. Ben sadece, Nancy'im. Teyzeniz Polly değilim.»

«Siz... Siz değil misiniz?»

«Hayır, Nancy'im ben. Beni teyzeniz sanacağınız aklıma bile gelmemişti. Biz... Hiç birbirimize benzemeyiz. Ne münasebet!»

Pollyanna, «O halde siz kimsiniz?» diye sordu. «Kadınlar Yardım Derneği'nde çalışanlara hiç benzemiyorsunuz.»

«Nancy'im ben. Hizmetçiyim. Çamaşır ve büyük ütü dışında her işi ben yaparım. Çamaşırda ütüye de Bayan Durgin bakar.»

«İyi ama Polly Teyze diye biri var değil mi?»

Timothy onun sözünü kesti. «Olmaz olur mu hiç?»

Küçük kız gözle görülecek kadar rahatladı. «O halde sorun kalmadı demektir.» Pollyanna neşeli neşeli devam etti. «Bir şey söyleyeyim mi? Teyzemini beni karşılamaya gelmemesine bir bakıma memnun oldum. Çünkü biraz sonra onunla karşılaşacağım. Bu arada sizinle de tanışmış oldum. Biliyorsunuz ondan başka teyzem yok. Üstelik öyle bir teyzem olduğunu da son zamanlara kadar bilmiyordum. Sonra babam anlattı. Teyzemin tepenin üstündeki kocaman güzel bir evde oturduğunu söyledi.»

«Doğru. Artık evi görebilirsin. Şu yeşil panjurları olan büyük beyaz ev.»

«Ah ne kadar güzel! Bahçesinde de ne kadar çok ağaç var. Bu kadar çok yeşilliği bir arada görmemiştim. Polly Teyzem zengin mi, Nancy?»

«Evet, küçük hanım.»

«Çok memnun oldum. İnsanın bol bol parası olması güzel bir şey. Şimdiye kadar zengin olan kimseyi tanımadım. Sadece White'ların parası vardı. Biraz zengindi onlar. Evlerinin her odasına halı yayılmıştı. Pazar günleri de dondurma yiyorlardı. Polly Teyzem de pazar günleri dondurma yiyor mu?»

«Hayır, küçük hanım. Teyzeniz dondurma sevmez. Daha doğrusu öyle olduğunu tahmin ediyorum. Sofrasında hiç dondurma görmedim.»

«Demek dondurma sevmiyor?... Çok üzüldüm. Dondurma sevmemesine şaşıtm, ama buna da memnun olmalıyım. Çünkü insan dondurma yemezse karnı ağrımaz. Belki Polly Teyzemin de halıları vardır?»

«Evet, halıları var.»

Pollyanna, «Çok sevinçliyim,» diye bağırdı. «Halılara bayılıyorum. Bizim halımız yoktu. Sadece misyonerliğe yollanan sandıktan iki seccade çıkmıştı. Bunlardan birinin üstü mürekkep lekeleriyle doluydu. Bayan White'ın resimleri de var. Çok güzel gül resimleri... Birkaç kuzu ve bir arslan... Hepsi bir arada değil. Yani kuzularla arslan bir arada değil. Kutsal kitap bir gün onların bir araya geleceğini söylüyor tabii. Ama şimdiye kadar olmamış bu... Resimleri sevmez misiniz?...»

Nancy boğuk bir sesle mırıldandı. «Şey... şey bilmiyorum.»

«Ben severim. Evimizde hiç resim yoktu. Gönderilen sandıklardan resim çıkmıyor. Ama bir sefer iki resim geldi. Fakat biri o kadar güzeldi ki, babam onu satarak bana ayakkabı aldı. Diğer çok eskiydi. Duvara asar asmaz parçalandı. Ben de ağladım. Fakat şimdi öyle iyi şeylerimiz olmadığı için memnunum. Böylece Polly Teyzenin eşyalarını daha çok beğeneceğim. Alı-

şık olmadığım için daha hoşuma gidecek. Bu tıpkı misyoner sandıklarından solmuş kurdeleler çıktıktan sonra diğerlerinden güzel kurdeleler çıkmasına benziyor. Aman Tanrım! Ne kadar güzel bir ev değil mi?...»

Ancak Timothy kızın küçük sandığını arabadan indirirken Nancy fırsat bulup onun kulağına fısıldadı. «Bir daha bana buradan ayrılmaktan bahsetme, Timothy Durgin. Para versen de, buradan ayrılmam!»

Delikanlı gülümsedi. «Ayrılmak mı? Beni de kimse buradan çekip götüremez. Bu çocuk geleli burası çok eğlenceli olacak.»

Tavan Arasındaki Küçük Oda

Bayan Polly Harrington, yeğenini karşılamak için ayağa kalkmadı, yalnızca başını kitaptan kaldırdı. Elini uzattı. Bunu bir görev olarak yaptığı her halinden belli oluyordu.

«Nasılsın Pollyanna? Ben...» Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadı. Pollyanna, uçar gibi koşup kendisini teyzesinin kucağına atıvermişti.

«Ah, Polly Teyzeciğim... Polly Teyzeciğim. Yanınıza gelme-me izin verdiğiniz için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.» Küçük kız hıçkırıyor. «Yalnızca Kadınlar Yardım Derneği vardı benim için. Şimdi size ve Nancy'e kavuşmak ne kadar olağanüstü bilemezsiniz.»

Bayan Polly soğuk bir tavırla, «Anlıyorum,» dedi. «Kadınlar Yardım Derneği'yle tanışma zevkine ermemekle beraber bunu tahmin edebiliyorum.» Bir taraftan da kendisine sarılan çocuğun küçük parmaklarını çözmeye çalışıyor ve kapıda duran Nancy'e dik dik bakıyordu. «Nancy, gidebilirsin. Pollyanna, lütfen sana yakışacak şekilde dik dur. Daha neye benzediğini bile bilmiyorum.»

Pollyanna deli gibi gülererek geri çekildi. «Hayır, henüz bil-

miyorsunuz. Hoş çillerim yüzünden pek de bakılacak bir insan değilim... Şey, kırmızı basmayla kollarında beyaz benekler olan siyah kadife tuvaleti anlatmam gerek. Nancy'e babamın söylediklerini...»

Bayan Polly çabucak onun sözünü kesti. «Evet, evet, babanın söylediklerini bırak şimdi. Bir sandığın var sanırım.»

«Tabii Polly Teyze. Kadınlar Derneği bana güzel bir sandık verdi. İçinde fazla bir şey yok. Son zamanlarda misyonerliğe gelen sandıklardan küçük kızlar için elbise çıkmadı. Ama babamın kitapları var. Bayan White, bunları almanın doğru olacağını söyledi. Anlayacağınız babam...»

Teyzesi daha sert bir sesle, «Pollyanna,» diye onun sözünü kesti. «Hemen bir konuyu anlamanı istiyorum. Bana babandan söz etmeni arzu etmiyorum.»

Küçük kız hayretle içini çekti. «Polly Teyze, yani siz... siz...»

Teyzesi onun yerine devam etti. «Yukarıya çıkıp odana gideceğiz. Herhalde sandığını odana koymuşlardır. Peşimden gel Pollyanna.»

Küçük kız, 'Babamdan söz etmemi istememesi bir bakıma beni memnun etmeli' diye düşünüyordu. 'Böylesi benim için iyi olur belki... Herhalde teyzem de bu yüzden babamın sözünü etmememi istedi.'

Şimdi merdivene gelmişlerdi. Önden giden teyzesinin siyah ipek eteği hafifçe hışırıyordu. Kadının arkasında kalan aralık bir kapı ilişti kızın gözüne. Odada açık renkli halılar ve saten kaplı koltuklar vardı. Pollyanna'nın bastığı halı da yosunlar gibi yumuşacıktı. Duvarlara altın yaldızlı çerçeveleri olan resimler asılmıştı. Dantel perdelerden süzülen güneş ışını bu çerçevelere vuruyordu.

Pollyanna heyecanla teyzesini izlerken mavi gözleriyle her yöne birden bakmaya çalışıyordu. Hiçbir şeyi kaçırmamak ve her şeyi birden görmek istiyordu. Acaba bu kapılardan hangisinin ardında kendi odası vardı? Halılar, perdeler ve resimlerle dolu o güzel ve süslü oda hangisiydi acaba? Sonra, birdenbire

teyzesi bir kapı açtı ve başka bir merdivenden çıkmaya başladılar. Burada pek görülecek bir şey yoktu. Duvarlar çıplak, merdivenin üst kısmı karanlıktı. Pollyanna farkına varmadan başını dimdik tuttu. Nefes almak bile zor geliyordu artık kıza. Sonra teyzesinin sağ tarafta bir kapıyı açtığını gördü.

«İşte, Pollyanna. Odan burası. Görüyorum sandığını da getirmişler. Sandığın anahtarı yanında mı?»

Pollyanna konuşmadı. Yalnızca başını sallayabildi... İrileşen gözlerinde korku okunuyordu.

Teyzesi kaşlarını çatdı. «Pollyanna, soru sorduğum zaman yüksek sesle cevap verilmesini isterim. Başını sallaman hoşuma gitmez.»

«Evet, Polly Teyze.»

«Teşekkür ederim. Burada ihtiyacın olan her şey var sanırım.» Kadın asılı havlulara ve sürahiye göz attı. «Eşyalarını yerleştirmen için Nancy'i yollayayım. Akşam yemeği altıda.»

Kadın gittikten sonra Pollyanna, hareketsiz durup onun arkasından baktı. Sonra iri iri açılmış gözlerini çıplak duvarlara, tahta döşemeye ve perdesiz pencerelere dikti. Sonunda bakışlarını küçük sandığına çevirdi. Kısa zaman önce bu sandık uzakta kalan evinin küçük odasında duruyordu. Bir an sonra sendeleyerek sandığına doğru gitti. Dizüstü çökerek, elleriyle yüzünü örtü.

Nancy birkaç dakika sonra yukarıya çıkınca çocuğu orada buldu. Kızı kollarına alarak tatlı bir sesle, «Üzülme, üzülme küçük kuzum,» diye mırıldandı. «Ben de seni böyle bulacağımdan korkuyordum.»

«Ben kötü ve fena bir insanım, Nancy.» Hıçkırarak, «Çok kötüyüm,» diye tekrarladı. «Allahla meleklerin babama neden benden daha fazla ihtiyaçları olduğunu bir türlü anlayamıyorum.»

Nancy hüznle konuştu. «İhtiyaçları da yoktu zaten. Haydi gel. Anahtarını ver de sandığını açalım. Elbiselerini çıkarıverelim.»

Pollyanna yaşlı gözlerle anahtarı bulup uzattı. Çekinerek,

«Zaten fazla elbise yok,» dedi.

Nancy gülümsedi. «O zaman sandığı daha çabuk boşaltırız.»

Pollyanna birdenbire gülümseyince yüzü aydınlandı. «Sahi doğru! Buna memnun olmam gerekmez mi?»

Hizmetçi kız, ona bakakalmıştı. «Şey... Herhalde öyle olacak.»

Becerikli bir kız olan Nancy, hemen kitapları çıkardı. Yamalı çamaşırları ve acınacak kadar biçimsiz birkaç elbiseyi ayırdı. Pollyanna cesaretle gülümseyerek elbiseleri dolaba astı. Kitapları masaya yerleştirdi. Çamaşırları da konsolun çekmecelerine koydu.

Bir süre sonra, «Eminim... Eminim,» diye kekeledi. «Burası çok hoş bir oda olacak. Öyle değil mi?»

Cevap çıkmadı. Nancy pek meşguldü anlaşılan. Konsolun yanında duran Pollyanna, biraz üzgün gözlerle çıplak duvara baktı. «Burada ayna olmamasına da sevindim. Çünkü ayna olmadığı zaman çillerimi görmem.»

Nancy ağzını açarak tuhaf bir ses çıkardı. Fakat Pollyanna döndüğü zaman kızın başı sandığın içindeydi. Birkaç dakika sonra Pollyanna pencerelerden birine yaklaşıp neşeyle bağırarak el çırpı.

«Ah, Nancy,» dedi. «Bunu daha önce görmemiştim. Bak... Tâ uzaklarda ağaçlar ve evler var. Kilisenin kulesi gözüküyor. Nehir de gümüş gibi parlıyor. Nancy bu manzara olduktan sonra kimse resim filan istemez. Teyzem bana bu odayı verdiği için artık çok mutluyum.»

Nancy, birdenbire ağlamaya başlayarak küçük çocuğu hem şaşırttı, hem de üzdü. Pollyanna hemen onun yanına koştu. «Nancy!... Nancy ne oldu?...» Sonra korkuyla ekledi. «Yoksa burası senin odan mıydı?...»

Hizmetçi birden hiddete kapılıp gözyaşlarını unuttu. «Benim odam mı?... Eğer sen Cennetten inmiş küçük bir melek de-ğilsen ve eğer bazı insanlar yaptıklarına pişman olmazlarsa... Aman Tanrım! Zil çalıyor yine!» Nancy ayağa fırlayıp odadan

çıktı ve koşarak merdiveni indi.

Yalnız kalan Pollyanna da resmine döndü. Bu güzel manzaranın kendisine ait bir resim olduğuna inanmıştı... Pencerenin kanadına dokundu. Boğucu sığağa dayanacak hali kalmamış gibiydi. Çerçeveye dokununca kanat yukarıya kayd. Pencere açılmıştı. Az sonra Pollyanna dışarıya sarkmış, mis gibi havayı içine çekiyordu.

Sonra öbür pencereye koştu. O da çabucak açılıverdi. İri bir sinek burnunun ucundan geçerek odaya daldı. Onu diğer sinekler izledi. Ama küçük kızın aldıracağı yoktu. Zira çok önemli bir şeyi farketmişti. Son pencerenin önündeki kalın dallı ağaç kızı kollarını açmış, kendisini davet edermiş gibiydi.

Birdenbire bir kahkaha attı. «Galiba bunu başarabileceğim.» Bir an sonra pencerenin içine çıktı. Oradan ağacın en yakınındaki dalına atlamak kolaydı. Kız, bir maymun gibi daldan dala atlayarak en aşağıdaki dala indi. Derin bir nefes alıp atladi. Dizleri ve ellerinin üstüne yeşil çimenliğe düştü. Sonra ayağa kalkıp merakla etrafına bakındı.

Önünde yaşlı bir adamın eğilmiş çalıştığı bir bahçe vardı. Daha geride de kıırımsı bir yer gözükiyordu. Oradan dik bir tepeye çıkıyordu... Tam tepede tek bir çam ağacı ve kocaman bir kaya vardı. Pollyanna, o anda dünyanın en ilginç yerinin o kayanın üstü olduğunu düşündü.

★

On beş dakika sonra Harrington konağının holündeki büyük saat altıyı çaldı. Saat son kez vururken Nancy de akşam yemeğinin hazır olduğunu bildiren gongu çaldı.

Birkaç dakika geçti. Bayan Polly kaşlarını çatarak ayağını yere vurmaya başladı. Sonra istemeyerek ayağa kalkıp hole çıktı. Sabırsızca yukarıya baktı. Bir dakika kadar dinlenip yemek salonuna girdi.

Hizmetçi kız gelir gelmez de, kararlı bir tavırla, «Yeğenim

geç kaldı,» dedi. Nancy'nin hole çıkmaya hazırlandığını görünce hiddetle ilave etti. «Onu çağırmana gerek yok. Kendisine yemek saatini söyledim. Yaptığının cezasını çekecek. Zamanında hareket etmesini öğrenmeli. Aşağıya indiği zaman ona mutfakta sütle ekmek verebilirsiniz.»

«Peki, efendim.» Bayan Polly'nin o anda Nancy'nin yüzüne bakmaması iyi olmuştu doğrusu.

Yemek biter bitmez Nancy arka merdivenden tavan arasındaki odaya çıktı. Kendi kendine, «Ekmekle süt,» diye söyleniyordu. «Zavallı kuzucuk ağlayarak uyuduğu zaman bunu verecektim.» Sonra kapıyı açtı. Korkuyla bağırdı. «Neredesin? Nereye gittin? Nereye gittin?...» Koşarak aşağıya inip bahçede ihtiyar Tom'u buldu.

«Bay Tom... Bay Tom,» diye inledi. «Zavallı çocuk gitti, kayboldu. Geldiği yere Cennete döndü. Zavallı çocuk. Şu anda meleklerle yemek yiyor olmalı. Bundan eminim!»

İhtiyar adam doğruldu. «Gitti mi? Cennete mi?...» Sonra gülererek döndü. «Anlaşılan kız Cennete kadar gitmek istememiş, Nancy. Bundan eminim.» Parmağıyla kocaman kayanın üstünde oturan zayıf çocuğu işaret etti. Güneşin son ışıkları kızı iyice aydınlatıyordu.

Oyun

Nancy nefes nefese büyük kayaya yaklaştı. «Tanrı aşkına Bayan Pollyanna, ödümü patlattın.»

Küçük kız, istemeyerek kayadan aşağıya kaydı. «Korktun mu? Özür dilerim, fakat benim için korkmamalısın, Nancy.»

Nancy, «Fakat gittiğini bile bilmiyordum,» diye bağırdı. «Gittiğini görmedim. Kimse de görmemiş. Herhalde damdan uçtun.»

Pollyanna neşeyle sekti. «Öyle gibi bir şey. O ağaçtan indim.»

Nancy donup kaldı. «Ne yaptın?»

«Penceremin dışındaki ağaçtan indim.»

«Aman Tanrım! Bilmem teyzen bu işe ne der?»

«Öyleyse kendisine söylerim. Sen de öğrenirsin.» Küçük kız neşeli neşeli söz veriyordu.

«Sakın ha!»

«Yani teyzemin üzüleceğini mi söylemek istiyorsun?»

«Hayır... Şey... Evet... Neyse bunu bırak. Zaten ben... ben... Onun ne söyleyeceğini pek de merak etmiyorum ya.» Nancy, Pollyanna'nın azar işitmesine engel olmak istiyordu. «Neyse acele edelim. Biliyorsun bulaşıkları yıkamam gerek.»

Pollyanna hemen, «Sana yardım edeyim mi?» diye atıldı.

Ama hizmetçi kız itiraz etti. «Olur mu hiç, Bayan Pollyanna?»

Bir sessizlik oldu. Hava kararmaya başlamıştı. Çocuk, arkadaşının kolunu sıkı sıkı tuttu. Hafifçe titredi. «Merak ettiğin için memnunum. Çünkü bu yüzden benim peşimden geldin.»

«Zavallı küçük kuzu. Herhalde karnın açtır... Korkarım mutfakta benimle süt ve ekmekle karnını doyurmak zorundasın. Teyzen, akşam yemeğine inmediğin için sinirlendi.»

«Ben üzölmüyorum. Memnunum.»

«Memnun musun. Neden?»

«Sütle ekmeği severim de ondan. Hem seninle birlikte yemek yemek istiyorum. Onun için de memnun olamayacak bir şey göremiyorum.»

Nancy, Pollyanna'nın tavan arasındaki çıplak küçük odada zorla neşelenmeye çalıştığını düşünerek ani bir üzüntüye kapıldı. «Sen hiç de kötümser değilsin, her şeye sevinebiliyorsun galiba?»

Pollyanna hafifçe güldü. «Biliyorsun bir oyun bu.»

«**Oyun** mu?»

«Evet. **Mutlu olmak oyunu.**»

«Neden söz ediyorsun sen kuzum?»

«Oyundan. Bunu babam öğretti bana. Çok güzel bir oyun. Ben daha çok küçük bir kızken başladık oynamaya. Kadınlar

Yardım Derneği'ndekilere de anlattım. İşlerinden bazıları da bu oyunu oynadılar.»

«Nasıl bir şey bu? Hoş ben oyunlardan pek anlamam ya.»

Pollyanna önce güldü. Sonra içini çekti. Alacakaranlıkta ince yüzü epey hüzünlüydü. «Bu oyuna misyoner sandığıyla gelen kol değnekleriyle başladık.»

«Kol değnekleriyle mi?»

«Anlayacağın ben bir bebek istiyordum. Babam da bunu onlara yazmıştı. Fakat sandık geldiği zaman bunu açan kadın bebek çıkmadığını bildirdi. Ama küçük kol değnekleri vardı. Kadın belki bir çocuğa gerekir diye göndermişti. Biz de oyuna başladık o zaman.»

Nancy adeta sinirlenmişti. «Ben bunda oyunluk bir taraf görmedim.»

«Yok... Yok. Bu oyuna göre her şeyden memnun kalacak bir taraf bulacaktık.» Pollyanna çok ciddiydi... «İşte o zaman kol değneklerinden başladık.»

«Aman Tanrım! Ben bu işe sevinecek bir şey göremiyorum. Bebek isterken bir çift kol değneği gelmesinden hoşsa gidecek bir taraf yok.»

Pollyanna el çırpı. «Var... Var.» Sonra açık kalplilikle ekledi. «Önce bunu ben de anlayamamıştım, Nancy. Babam bunu anlatmak zorunda kaldı bana.»

«Bunu bana da anlatman gerekecek, küçük hanım.»

Küçük kız heyecanla haykırdı. «Tamam. Koltuk değneklerine ihtiyacın olmadığı için sevinirsin. Bu oyunu öğrendiğin zaman o kadar kolay ki.»

Hizmetçi, adeta korkuyla çocuğa baktı. «Ne kadar acayip bir iş!»

Pollyanna hevesle devam etti. «Hiç de acayip değil!.. Biz o günden başlayarak hep bu oyunu oynadık. Olaylar ne kadar zorsa onlardan o kadar fazla zevk alınabilir. Yalnız... Yalnız bazen bu dayanılmayacak kadar zor oluyor. Örneğin baban Cennete gidip sadece Kadınlar Yardım Derneği'yle kalırsan...»

Nancy, «Ya da tavan arasında, içinde bir şey bulunmayan küçük bir odaya yerleştirilirsen,» diye homurdandı.

Pollyanna içini çekti. «Önce bu çok zor geldi,» diye açıkladı. «Kendimi çok yalnız hissediyordum. İçimden oyunu oynamak gelmiyordu. Hem güzel şeylerim olmasını o kadar çok istiyordum ki! Sonra aynaya baktığım zaman çillerimi görmekten nefret ettiğimi hatırladım. Pencereden bakınca o güzel resmi gördüm. O zaman mutlu olunacak şeyler bulduğumu anladım. Anlayacağın sevinecek şeyler ararken, o bebek gibi istediklerini unutuyorsun.»

Pollyanna, «Genellikle bu uzun sürmüyor,» dedi. «Çoğu zaman ben düşünmeden bunları yapabiliyorum. Bu oyunu oynamaya o kadar alıştım ki. Güzel bir oyun bu. Ba... Babam ve ben bunu çok severdik.» Sesi titriyordu... «Ama biraz zor olacak bu artık. Çünkü bu oyunu birlikte oynayabileceğim kimse yok.» Biraz düşünüp devam etti. «Ama belki teyzem de oynamak ister.»

Nancy kendi kendine, «Aman Tanrım,» dedi. «O kadın!» Sonra sesini yükseltti. «Bana bak, Bayan Pollyanna... Bu oyunu iyi oynayabileceğimi iddia edemem. Ama elimden geldiği kadar bunu oynamaya çalışacağım. Evet, evet!»

«Oh, Nancy!» Pollyanna sevinçle hizmetçi kıza sarıldı. «Ne kadar eğleneceğiz değil mi?»

«Şey... Belki. Fakat bana fazla güvenmemelisin. Ben oyunlardan pek anlamam. Ama bunu öğrenmek için elimden geleni yapacağım.» Mutfağa girerlerken sustu.

Pollyanna büyük bir iştahla sütle ekmeği yedi. Sonra Nancy'nin sözünü dinleyerek teyzesinin kitap okuduğu oturma odasına gitti.

Bayan Polly başını kaldırıp soğuk soğuk baktı. «Yemeğini yedin mi, Pollyanna?»

«Evet, Polly Teyze.»

«Seni mutfağa gönderip sütle eklemek yedirmek zorunda kal-

dığım için üzgünüm, Pollyanna.»

«Fakat ben buna çok memnun oldum, Polly Teyze. Ekmek ve sütü severim. Nancy'yi de seviyorum. Sakın üzülmeyin.»

Polly Teyze koltuğunda birdenbire dikleşip oturdu. «Pollyanna, artık yatma zamanı geldi. Yarın neler yapacağını konuşur ve elbiselerine bakarız. Senin için neler almak gerektiğine karar veririz. Nancy, sana bir şamdan verecek. Bunu dikkatli tut... Sabah kahvaltı saat yedi buçuktur. O saatte aşağıda olmalısın. İyi geceler.»

Pollyanna son derece doğal bir tavırla teyzesinin yanına gidip şefkatle ona sarıldı, içini çekti... «Şimdiye dek o kadar hoş vakit geçirdim ki... Sizinle oturmak beni çok mutlu kılacak... Ama bunu daha buraya gelmeden de biliyordum.» Koşarak odadan çıkarken de neşeli neşeli bağırdı. «İyi geceler.»

Kadın hayretle, «Allah Allah,» diye mırıldandı. «Ne kadar tuhaf bir çocuk.»

Görev Duygusu

Pollyanna uyandığı zaman saat yediye geliyordu.

Küçük oda daha serinceydi şimdi. Dışarıda kuşlar neşeli neşeli şakıyorlardı. Pollyanna onlarla konuşmak için pencereye koştı. Teyzesinin aşağıda bahçede olduğunu gördü. Kadın güllerin arasındaydı. Çocuk onun yanına gitmek için çabucak hazırlandı.

Polly Teyze sırtı bükülmüş ihtiyarla gül fidanına bakıyordu. Pollyanna neşeli neşeli bağırarak kadının üstüne atıldı.

«Ah, Polly Teyze, Polly Teyze! Bu sabah sağ olduğum için çok sevinçliyim!»

Kadın boynuna sarılmış olan çocuğun ağırlığından kendisini kurtarmak için doğrulurken sert bir sesle çıkıştı. «Pollyanna! İnsan böyle mi 'Günaydın' der?»

«Hayır... Yalnız sevdiğim insanları görünce dayanamıyo-

rum! Sizi pencereden gördüm, Polly Teyze. O kadar tatlı duyuyordunuz ki aşağıya inip boynunuza sarılmak geldi içimden.»

Yaşlı adam birdenbire arkasını döndü. Bayan Polly de her zamanki gibi kaşlarını çatmaya çalıştı ama başaramadı. «Pollyanna, sen... Ben... Thomas, bu sabah bu kadar yeter.» Dönüp hızlı hızlı yürüyerek uzaklaştı.

Pollyanna ilgiyle, «Siz hep bahçede mi çalışırsınız. Bay... Şey?...» diye sordu.

«Evet küçük hanım. Ben bahçıvan İhtiyar Tom'um.» Titreyen elini uzatıp bir an kızın parlak saçlı başına dokundu. «Tıpkı annenize benziyorsunuz. Kendisini sizden daha küçükken tanımıştım. Anlayacağınız ben o zamanlardan beri bu bahçede çalışırım.»

Pollyanna heyecanla soluğunu tuttu. «Öyle mi?... Demek annemi Cennete gitmeden önce, bir dünya meleği olduğu zamanlar tanıyordunuz? Ne olur bana annemden söz edin?...» Çocuk, ihtiyarın yanına gidip toprakların üstüne oturdu.

Evden bir gong sesi yansıdı. Nancy arka kapıdan fırladı. «Bayan Pollyanna, bu gong sesi sabah kahvaltısının hazır olduğunu anlatıyor.» Kızı elinden tutup kaldırdı ve eve doğru koşmaya başladı. «Diğer zamanlarda da yemek anlamına gelir bu. Bunu duyduğun zaman nerede olursan ol koşman gerekir. Bunu yapmazsan, memnun olacak bir şey bulmakta çok güçlük çekeriz.»

Kahvaltının ilk beş dakikası çok sessiz geçti. Bayan Polly odada uçan iki sineğe hiddetle bakarak, Nancy'e döndü. «Bu sinekler nereden geldi?...»

«Bilmiyorum, efendim. Mutfakta sinek yoktu.»

Pollyanna neşeyle söze karıştı. «Herhalde benim sineklerim olacak Polly Teyze. Bu sabah yukarıda bir sürü sinek vardı.»

«Senin sineklerin mi? Ne demek istiyorsun? Nereden geldi bunlar?»

«Tabii dışardan geldiler, Polly Teyze. Pencereden girdiler.

Birkaçının içeriye girdiğini gördüm.»

«Gördün mü? Yani telleri bulunmayan pencereleri mi açtın?»

«Evet, Polly Teyze. Pencerelerde tel yoktu.»

Evin hanımı sert bir sesle, «Nancy,» dedi. «Ekmek tabağını masaya bırak. Derhal Pollyanna'nın odasına git ve pencereleri kapat. Kapıları da öyle... Daha sonra bütün odaları ara ve sinekleri öldür.»

Sonra yeğenine döndü. «Pollyanna, o pencereler için tel ısmarladım. Bunu yapmamın görevim olduğunu biliyordum. Bana kalırsa sen kendi görevini tümüyle unutmuşsun.»

«Görevim mi?»

«Evet. Havanın sıcak olduğunu biliyorum. Fakat sineklik telleri gelene kadar o pencereleri kapalı tutmak da senin görevidir. Sinekler hem pis, hem de çok zararlıdır. Kahvaltıdan sonra okuman için sana sinekler hakkında bir broşür vereceğim.»

«Okumak için mi? Oh, teşekkür ederim. Polly Teyze. Okumayı gerçekten çok severim.»

Bayan Polly duyulacak bir sesle içini çekti.

«Bu görevimi unuttuğum için üzgünüm, Polly Teyze. Pencereleri bir daha açmam.»

Teyzesi cevap vermedi. Kahvaltı bitene kadar da ağzını açmadı. Sonra kalkıp oturma odasındaki kitaplığa gitti. İnce bir kitap seçip yeğeninin yanına döndü.

«Söz ettiğim şey bu, Pollyanna. Hemen odana gidip bunu okumanı istiyorum. Yarım saat sonra yukarıya gelip eşyalarına bakacağım.»

Pollyanna gözlerini iyice büyütülmüş olan sineğin resmine dikmişti. «Oh, teşekkür ederim, Polly Teyze.» Biraz sonra da zıplaya zıplaya odadan çıkarak kapıyı çarptı.

Teyzesinin kaşları çatıldı.

Yarım saat sonra yüzünün her çizgisinde 'görevimi bilirim' yazılı olan kadın merdiveni çıkıp Pollyanna'nın odasına girdi.

«Ah, Polly Teyze. Hayatımda bu kadar güzel ve ilgi çekici bir şey daha görmedim. Bana okumam için bu kitabı vermenize ne kadar seviniyorum. Sineklerin ayaklarında bu kadar çok şey taşıdıklarını bilmiyordum. Ve...»

«Yeter, Pollyanna. Elbiselerini çıkar. Onları gözden geçirmek istiyorum. Sana uygun olmayanları ayırıp fakirlere vereceğim.»

«Korkarım siz bunları beğenmeyeceksiniz. Kadınlar Yardım Derneği'ndekiler de bunların utanılacak şeyler olduğunu söylemişlerdi.» İçini çekti. «Fakat misyoner sandıklarının son iki üçünden hep erkek çocuklarla büyük adamlara göre şeyler çıktı... Şimdiye kadar size hiç misyoner sandığı geldi mi, Polly Teyze? Tabii, size gelmemiştir. Unuttum. Zenginlerin bu sandıklara hiç ihtiyaçları yok. Fakat bazen bu odada sizin zengin olduğunuzu unutuyorum da...»

Bayan Polly'nin dudakları hiddetle aralandı fakat sesi çıkmadı. Pollyanna tatsız bir şey söylediğinin farkına varmamış devam ediyordu. «Dediğim gibi misyoner sandıklarının içinden beklediğiniz şeyler hiçbir zaman çıkmaz... Hatta beklemediğiniz zaman bile çıkamaz... O sandıklar geldiği zaman oyunu oynamak daha da güçleşiyordu. Çünkü babam ve...»

Tam o sırada çocuk teyzesine babasından söz etmemesi gerektiğini hatırladı. Hemen dolaba koşup eski püskü elbiselerin hepsini birden çıkarıverdi.

Bayan Polly parmaklarının ucuyla bu eski püskü elbiseleri tuttu. Sonra kaşlarını çatarak konsolun gözlerindeki yamalı çamaşırlara baktı.

Pollyanna, «En iyilerini üstüme giydim,» diye açıkladı. «Kadınlar Yardım Derneği bana yeni bir takım aldı. Başkan olan Bayan Jones ömürleri boyunca halısız kiliseye gitmeleri pahasına da olsa çamaşırların alınacağını söyleydi. Ama kiliseye girince halısızlıktan ayak sesleri duyulacak. Çünkü Bay White ayak sesinden hoşlanmıyor. Karısı onun sinirlerinin bozuk olduğunu söylüyor.»

Bayan Polly çamaşırları inceledikten sonra çocuğa döndü. «Herhalde okula gitmişsindir, Pollyanna?»

«Evet, Polly Teyze. Sonra babam... Yani beni evde de okuttular.»

«Pekâlâ. Sonbaharda buradaki okula devam edeceksin. Okul Müdürü Bay Holl, senin hangi sınıfa gireceğine karar verecekti. Bu arada günde yarım saat kadar yüksek sesle bana kitap okuman iyi olacak sanırım.»

«Okumasını çok severim. Fakat beni dinlemek istemezseniz, kendi kendime de okurum. Emin olun, Polly Teyze. Hem bunu yaparken memnunmuşum gibi davranmama da gerek yok. Çünkü kendi kendime okumaya bayılırım.»

Bayan Polly sert bir sesle, «Bundan şüphem yok,» diye cevap verdi. «Müzik öğrendin mi?»

«Biraz piyano çalmasını öğrendim. Kilisede çalan Bayan Grey öğretti bunu... Fakat müzik öğrenmemeyi tercih ederim. Polly Teyze... Çok samimiyim.»

Kadın hafifçe kaşlarını kaldırdı. «Öyle olduğu anlaşılıyor. Sana hiç olmazsa müziğin esasını öğretmek görevimdir. Dikiş dikersin tabii.»

Pollyanna, «Evet, efendim,» diye içini çekti. «Kadınlar Yarıdım Derneği bunu öğretti bana. Fakat çok zorluk çektim.»

«Bundan sonra böyle zorluklar olmayacak Pollyanna. Dikiş dikmesini sana ben öğreteceğim. Yemek pişirmesini bilmezsin sanırım.»

Çocuk birdenbire güldü. «Bunu bu yaz öğretmeye başlamışlardı. Fakat pek ilerleyemedim. Bu konuda bütün kadınların fikri ayrı ayrıydı. Önce ekmekle başlayacaklardı. Fakat aynı şekilde ekmek yapan iki kişi bile yoktu. Sadece ikolatalı pasta ve incirli çöreği öğrendim. Ama o zaman... o zaman dersi bırakmam gerekti.» Sesi titremeye başlamıştı.

Bayan Polly bir dakika kadar düşünüp konuştu. «Her sabah dokuzda yarım saat yüksek sesle bana kitap okuyacaksın. arşamba ve cumartesi sabahları dokuz buçukta Nancy'le mutfağa

girip yemek pişirmesini öğreneceksin. Öğleden sonraları da müzik için serbest kalacak. Sana hemen bir müzik öğretmeni bulacağım.»

Pollyanna üzüntüyle bağırdı. «Fakat Polly Teyze... Polly Teyze, siz bana yaşayacak hiç zaman bırakmadınız.»

«Yaşamak mı dedin, çocuk? Ne demek istiyorsun?»

«Bu işleri yaparken devamlı nefes alacağım tabii. Fakat yaşayamayacağım, Polly Teyze. Uyurken de devamlı nefes alırsınız ama yaşayamazsınız. Ben yaşamaktan söz ediyorum. İsteddiğiniz şeyleri yapabilmekten. Bahçede oynamak, kendi kendime kitap okumak, tepelere tırmanmak, bahçede Bay Tom'la ve Nancy'le konuşmak... Dün geçtiğim güzel sokaklara bakan evler ve orada yaşayanlar hakkında birçok şeyler öğrenmek... Ben buna yaşamak derim, Polly Teyze. Sadece nefes almak yaşamak değildir!»

Kadın sırıltılı bir tavırla başını kaldırdı. «Pollyanna, çok garip bir çocuksun sen!... Sana oynaman için uygun bir zaman bırakılacak tabii. Fakat ben iyi şekilde yetiştirilmen için görevimi yaparken sen de üstüne düşeni yapmalısın.» Dönüp kapıya yürüdü.

Tam merdivenin yarısına geldiği sırada arkasından çocuğun kendisinden hiç de emin olmayan bir sesle bağırdığını duydu. «Afedersiniz, Polly Teyze, eşyalarımдан hangilerini fakirlere vermem gerektiğini söylemediniz.»

Polly Teyze bitkin bir tavırla içini çekti. «Ah, sana söylemeyi unuttum, Pollyanna... Timothy, bugün öğleden sonra bir buçukta bizi çarşıya indirecek. Elbiselerinden hiçbirisi benim yegenimin giyebileceği gibi değil. Bu elbiselerin içinde görünmene izin verirsem görevimi yapmamış sayılırım.»

Bu kez Pollyanna içini çekti. Bu görev kelimesinden nefret edeceğini anlamıştı. «Rica ederim, Polly Teyze,» dedi. «Bu görev denilen şeyin memnun olunacak bir tarafı yok mudur?»

«Ne?...» Kadın şaşkın şaşkın dönüp baktı. Sonra yanakları

kıpkırmızı kesildi ve hiddetle merdivenlerden indi. «Terbiyesizlik etme, Pollyanna!»

Pollyanna ve Ceza

Saat bir buçukta Timothy, Miss Polly'le yeğenini çarşıya indirdi.

Pollyanna'ya yeni giyecekler almak hepsi için de heyecan verici bir olay oldu. Bayan Polly, bu işten bitkin çıkmıştı... Teyzeyle yeğene hizmet eden satıcılar ise kıpkırmızı kesilmişlerdi. Üstelik arkadaşlarını bir hafta güldürecek kadar komik şeyler öğrenmişlerdi Pollyanna hakkında. Çocuk ise tatlı tatlı gülümseyordu ve hayatından memnundu. Pollyanna bu konudaki düşüncesini satıcılardan birine şöyle açıklamıştı. «Misyoner sandıkları ve Kadınlar Yardım Derneği sayesinde giyindikten sonra bir dükkâna girip elbise satın almak olağanüstü bir şey. Üstelik bunlar yepyeni ve üstüme uydukları için, içine kıvırmaya ya da eteklerini açmaya da ihtiyaç yok.»

Alışveriş bütün öğleden sonra devam etmişti. Sonra akşam yemeği yenmiş ve çocuk bahçede İhtiyar Tom'la tatlı tatlı konuşmuş, sonra da arka bahçede Nancy'le buluşmuştu. O sırada Polly Teyze bir komşusunu ziyarete gitmişti.

İhtiyar Tom, kıza annesini anlatmıştı. Nancy ise sekiz kilometre ötedeki küçük çiftlikte yaşayan sevgili annesiyle kardeşlerinden söz etmişti.

Bir ara Nancy, «Kardeşlerimin adları da çok güzel,» diye içini çekti. «Alernon Florebelle ve Estelle. Nancy adından ne kadar nefret ediyorum bilsen.»

«Oh, Nancy! Ne kadar kötü bir söz bu. Niçin?»

«Çünkü adım kardeşleriminki gibi güzel değil...»

«Neyse adının Hiphzibah olmadığına sevinmelisin.»

«Hiphzibah mı?»

«Evet, Bayan White'in adı bu. Kocası ona 'Hep' diye seslenirdi. Kadın hiç hoşlanmazdı bundan.»

Nancy'nin yüzü gülüverdi. «Biliyor musun, artık ne zaman Nancy adını duysam aklıma, 'Hep' gelecek ve güleceğim. Galiba bundan memnunum.» Duraklayıp, «Şey, Bayan Pollyanna, sen şimdi o oyunu mu oynuyordun?...»

«Evet, Nancy öyle. O oyunu oynuyordum. Ama bu kez de birçok defa olduğu gibi bunun farkında değildim. Bunu çok defa tekrarlayınca alışıyorsun ve seni mutlu kılacak şeyler aramaya başlıyorsun. Eğer uzun zaman ararsan kesinlikle seni mutlu edecek bir şey de bulursun.»

★

Gece sekiz buçukta Pollyanna yatmaya çıktı... Teller gelmediği için küçük oda bir fırından farksızdı. Pollyanna, istek dolu gözlerle pencereye baktı. Ama bunları açmadı. Soyunup elbiselerini dikkatle kaldırdı. Dua edip mumu söndürdü ve yatağa girdi.

Yatakta uyuyamadığı için bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu... Ama saatler sonra yataktan çıkıp karanlıkta ilerledi ve kapısını açtı.

Büyük tavan arası kapkaranlıktı. Sadece Doğu tarafındaki pencereden süzülen ayışığı orasını hafifçe aydınlatıyordu. Pollyanna, ayışığının süzüldüğü pencereye gitti. Bu pencerede bir tel olduğunu ummuştı. Ama yoktu. Dışarısı ancak peri masallarında bulunacak bir yer kadar güzeldi. Küçük kız temiz havanın kendisini biraz serinleteceğini biliyordu.

Yaklaşıp özenle aşağıya bakarken, Bayan Polly'nin kapalı verandasının damını gördü. Üstelik bu dam dümdüzdü.

Ah yatağı orada olsaydı!...

Pollyanna, birdenbire pencerenin yanındaki duvara asılmış olan beyaz torbaları hatırladı. Nancy, bunlara kışlık elbiselerin konulduğunu söylemişti. Küçük kız, bu torbalara yaklaştı. Şöyle yumuşak ve kabarık olan birini seçti. Yastık görevi görmesi için

ince bir torba indirdi. Üçüncüsünü de yorgan olarak kullanacaktı. Pollyanna, bunları alarak neşeyle pencereye döndü. Torbaları açtığı pencereden dama bıraktı... Kendisi de atladı. Pencereyi de dikkatle kapamayı unutmadı.

Dışarının serinliği ne tatlıydı. Pollyanna, neşeyle bir aşağı, bir yukarı yürüdü. Teneke dam ayaklarının altında acayip sesler çıkarıyordu. Sıcak odadan sonra bu serinlik ne kadar zevkliydi! Bir süre sonra memnuniyetle içini çekerek uzandı, bir torbayı yastık gibi başının altına koydu, tekini de üstüne çekti. Uyumaya hazırlandı.

Uykuya dalmak üzere olan Pollyanna lamba ışığını görerek şaşırdı. Hele üç kişinin bağırdığını duyunca daha da hayret etti. Gözlerini açınca merdiven dayayıp yanına çıkmış olan Timothy'yi gördü. İhtiyar Tom da pencereden giriyordu. Teyzesi de bahçıvanın arkasındaydı.

Kadın, «Pollyanna!» diye haykırdı. «Ne demek bu?»

Çocuk uykulu gözlerini kırıştırpı doğruldu... «A, Bay Tom... Polly Teyze!... İçerisi çok sıcaktı. Fakat pencereyi kapattım Polly Teyze. Sineklerin odaya girmemeleri için pencereyi kapattım.»

Timothy hemen merdivenden inip gözden kayboldu... İhtiyar Tom da durumu sezip lambayı Bayan Polly'e vererek oğlunu izledi. Kadın, adamlar uzaklaşana kadar dudağını ısırdı ve sonra sert bir sesle, «Pollyanna,» dedi. «O torbaları bana ver ve hemen içeriye gir.»

Merdiven başında Bayan Polly durdu. «Bu gece benimle yatağında yatacaksın, Pollyanna. Yarın sabah sineklik teller gelecek. Bunlar gelene kadar seni gözümün önünden ayırmamak görevimdir.»

Çocuk nefesini tuttu. Sonra neşeyle bağırdı. «Sizinle... Sizin yatağınızda mı?... Ah, Polly Teyze... Polly Teyze... Ne iyisiniz! Ben uzun zamandan beri bana ait olan biriyle uyumak istiyordum. Anlıyorsunuz değil mi?»

Cevap çıkmadı. Bayan Polly önde gidiyordu. Açıkçası söy-

lemek gerekirse Bayan Polly kendisini garip bir şekilde güçsüz duymaya başlamıştı.

Pollyanna Ziyarete Gidiyor

Kısa zaman sonra Harrington konağında hayat düzene girdi. Ama bu Bayan Polly'nin önceden düşünmüş olduğu düzen değildi. Pollyanna dikiş dikiyor, müzik çalıyor, yüksek sesle kitap okuyor, mutfakta yemek pişirmesini öğreniyordu. Fakat bu işlerden hiçbirine önceden tasarladığı kadar zaman ayırmıyordu. Söylemiş olduğu gibi «yaşamak» için de daha bol vakit vardı... Aşağı yukarı her gün öğleden sonra ikiden altıya kadar istediğini yapmakta özgürdü.

Harrington konağının çevresinde Pollyanna'nın oynayabileceği bir çocuk yoktu. Ev, kasabanın eteklerinde kalıyordu. Civarında evler vardı ama oralarda da Pollyanna'nın yaşına uygun kız ya da erkek çocuklar yoktu. Ama bu Pollyanna'yı hiç de üzümüyordu.

Her öğleden sonra Pollyanna, yapacak bir şeyler arıyordu. Evden çıkıp o tarafa, bu tarafa gezintiye çıkıyordu. İşte bu gezintileri sırasında o «Adam»a sık sık rastlıyordu.

Adam, uzun siyah bir palto ve ipek silindir bir şapka giyiyordu. Bu iki şeyi diğer adamlar hiçbir zamanlar giymiyorlardı. Yüzü daima pırıl pırıl tıraşlı, rengi de biraz soluktu. Şapkasının altından gözüken saçları kırlaşmıştı. Dimdik ve hızlı yürüyordu. Daima yalnızdı. Bu yüzden Pollyanna ona acıyordu. Belki de bu yüzden küçük kız bir gün onunla konuştu.

«Nasılsınız, efendim? Ne güzel bir gün değil mi?»

Adam telaşla etrafına bakındıktan sonra durdu. Sert bir sesle, «Bana mı söylediniz?» diye sordu.

Pollyanna gülümsedi. «Evet, efendim. Ne güzel bir gün değil mi?»

«Ha... Şey... Hım...» Adam yoluna devam etti.

Ertesi günü adamı yine gördü. Neşeyle, «Bugün hava dünkü kadar güzel değil,» diye seslendi. «Ama yine de iyi.»

Adam yine mırıldandı. «Ha... Şey... Hımm.»

Ama üçüncü kez Pollyanna ona seslenince adam birdenbire durdu. «Buraya bak, çocuk. Kimsin sen?... Hem benimle neden her gün konuşuyorsun?»

«Pollyanna Whittier'im ben. Çok yalnızmışsınız gibi geldi bana. Durduğunuza sevindim. Artık tanıştık. Ama henüz adınızı bilmiyorum.»

«Hey Tanrım... Hem de...» Adam sözünü bitirmeden eskisinden daha hızlı yürüyerek uzaklaştı.

Pollyanna düşüklüğüyle onun arkasından bakarak, «Belki de anlamadı,» diye düşündü. «Fakat yarım kalan bir tanışmaydı bu. Daha onun adını bilmiyorum.» Yoluna devam etti.

Pollyanna o gün Bayan Snow'a paça götürüyordu. Bayan Polly Harrington, her hafta Bayan Snow'a bir şey gönderirdi. Teyzesi bunun görevi olduğunu söylüyordu. Bayan Snow, hasta ve yoksuldu. Oradakiler kadına yardım ediyorlardı. Bayan Polly de görevini yaparak perşembe günleri Bayan Snow'a yiyecek gönderiyordu. O gün Pollyanna, bu işi Nancy'nin yerine kendisi yapmak istemiş, teyzesi de kabul etmişti.

Nancy daha sonra çocuğa, «Bu işi atlattığıma memnunum,» dedi. «Ama bunu sana yüklediğime de üzülüyorum.»

«Neden?»

Hizmetçi omuz silkti. «Açıkçası Bayan Snow'a göre hayatta hiç iyi bir şey olamaz. Hatta haftanın günlerini bile beğenmez o. Bugün pazartesiye kadın pazar olmadığına üzülür. Ona paça tirdi götürceksin. Kesinlikle diyebilirim ki tavuk istediğini söyleyecektir. Tavuk götürseydim bu defa da kuzu rostosu isterdi.»

Pollyanna güldü. «Gidip onu görmek istiyorum. Başkalarından çok farklı olmalı o... Ben farklı insanlardan çok hoşlanırım.»

«Hah!... Bayan Snow gerçekten başkalarından farklıdır.

Hepimizin iyiliği için öyle olduğunu umarım.»

Pollyanna eski evin bahçe kapısından girerken işte bunları düşünüyordu.

Kapıyı çalınca karşısına bitkin görünüşlü genç bir kız çıktı. Pollyanna, «Nasılsınız?» diye söze başladı. «Beni Bayan Polly Harrington gönderdi. Bayan Snow'u görmek istiyordum.»

Genç kız çocuğu hastanın odasına sokup kapıyı kapattı. Pollyanna gözlerini loşluğa alıştırmak için birkaç defa kırpıştırdı. Sonra karşı taraftaki yatakta oturan kadını hayal meyal seçti.

«Nasılsınız, Bayan Snow? Polly Teyze bugün iyi olduğunuza umuyor. Size paça tiriti gönderdi.»

«Aman Tanrım! Tirit mi?» Kadının sesi hoşnutsuzdu. «Çok teşekkür ederim ama ben kuzu yahnisi bekliyordum bugün.»

Pollyanna'nın kaşları çatılır gibi oldu. «Size paça getirdikleri zaman tavuk istediğinizi sanıyordum.»

Hasta kadın şiddetle döndü. «Ne dedin?»

Pollyanna hemen özür diledi. «Şey... Bir şey söylemedim. Sadece Nancy, paça getirdiğiniz zaman tavuk istediğinizi ve tavuk geldiği zaman da kuzu rostosu arzu ettiğinizi söylemişti. Ama belki de öbür türlüydü. Nancy unutmuş olabilir.»

Kadın, «Küstah,» dedi. «Sen kimsin bakalım?»

Pollyanna neşeli bir kahkaha attı. «Adım Küstah değil, Bayan Snow. Buna da çok memnunum. Ben Pollyanna Whrittier'im. Polly Harrington'un yeğeniyim. Onunla oturmaya geldim. Onun için bugün paçayı ben getirdim.»

Kadın, sözlerin ilk kısmını dikkatle dinlemişti. Söz paçaya gelince bitkin bir tavırla kendisini yastıklara bıraktı. «Pekâlâ... Teşekkür ederim. Teyzen çok merhametli bir kadın. Fakat bugün hiç de iştahım yok. Hem kuzu eti istiyordum...» Birdenbire susarak konuyu değiştirdi. «Dün gece hiç uyuyamadım. Gözümü bile kırpmadım.»

Pollyanna, «Keşke ben de uyumasaydım,» diye içini çekti.

«İnsan uykuyla o kadar zaman kaybediyor ki. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?»

«Uykuda vakit kaybetmemek mi?»

«Evet, tam yaşayacağınız sırada... Ne yazık bizler geceleri de yaşıyoruz.»

Kadın, «Ne garip yaratıksın,» diye haykırdı. «Şu pencereye git. Perdeyi aç. Senin ne biçim bir şey olduğunu görmek istiyorum!»

Pollyanna ayağa kalktıysa da üzgün üzgün gülümsedi. «Yazık! O vakit çillerimi göreceksiniz değil mi?...» Pencereye giderken de içini çekti. «Ben karanlık olduğu ve çillerimi görmediğiniz için seviniyordum. İşte! Artık şimdi... Oh!» Yatağa dönerken heyecanla sustu. «Beni görmek istemenize çok memnun oldum. Ben de sizi görebiliyorum. Bu kadar güzel olduğunuzu söylememişlerdi bana!»

«Kim?... Ben mi güzelim?»

«Fakat gözleriniz çok iri ve simsiyah. Saçlarınız da siyah.» Pollyanna'nın sesi çok tatlıydı. «Siyah buklelere bayılırım. Sonra yanaklarınız da pembe pembe. Çok güzelsiniz! Aynada kendinize bakınca bunu farkediyorsunuz herhalde.»

Hasta kadın, «Ayna,» diye homurdandı. «Şey, şu son günlerde aynanın karşısına pek geçmedim. Sen de benim gibi sırtüstü yatsaydın aynaya pek bakmazdın!»

Pollyanna hemen, «Çok haklısınız,» diye doğruladı. Koşup konsolun üstünden küçük el aynasını aldı.

Yatağa geri dönerken de durup kadını dikkatle inceledi. «Bana kalırsa aynaya bakmadan önce saçlarınızı biraz düzeltelim. Saçlarınızı düzeltmeme izin verir misiniz?»

Bayan Snow istemeye istemeye, «Şey...» dedi. «Madem istiyorsun, düzelt bakalım. Ama yine dağılacaktır.»

«Ah, teşekkür ederim. Başkalarının saçlarını düzeltmeyi çok severim.» Pollyanna aynayı bırakıp tıraş uzandı.

Küçük kız beş dakika kadar çabuk çabuk çalıştı. Bukleleri düzeltti. Kadının yakasını topladı. Yastıkları kabarttı. Böylece kadının daha hoş gözükmelerini istiyordu. Pollyanna yandaki va-

zodan pembe bir çiçek alıp kadının siyah saçlarına taktı. Çiçeğin bu saçlara çok yakışacağından emindi. «İşte... Artık aynaya bakabilirsiniz.» Aynayı kendinden emin bir tavırla uzattı.

Hasta kadın dik dik kendi hayaline bakarak homurdandı. «Hıh!... Ben kırmızı çiçekleri pembelere tercih ederim. Ama daha gece olmadan çiçekler solar. Bunun ne yararı var sanki?»

Pollyanna güldü. «Ama çiçeklerin solmasına memnun olmalısınız. O vakit yenilerini koparma tadını elde edersiniz. Saçınızın böyle kabartılmış hali çok hoşuma gitti. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?»

«Hım... Belki. Yine de bu saç dayanmayacaktır. Çünkü yastıkların üstünde dönüp duracağım.»

Küçük kız, «Tabii,» diye cevap verdi. «Ama buna da memnunum. Çünkü o zaman saçlarınızı yeniden tarayabilirim. Hem saçınız siyah olduğu için sevinmelisiniz. Siyah saç yastıkta daha iyi durur. Benimki gibi sarı saçlar öyle değil. Keşke saçlarım siyah olsaydı.»

Kadın aynayı bırakıp hırsla ters döndü. «Hayır, benim yerimde olsaydın hiç de memnun kalmazdın. Ne siyah saç, ne de başka şey memnun ederdi seni. Bütün gün benim gibi sırtüstü yatsaydın anlardın bunu!»

Küçük kız kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. «O zaman bunu yapmak çok zor olur değil mi?»

«Neyi yapmak.»

«Her şeye memnun olmak.»

«Her şeye memnun olmak mı?... Bütün günlerini yatakta hasta geçirirken mi? Eğer buna inanmıyorsan bana memnun olunabilecek bir şey söyle!»

«Artık gitmeliyim. Eve giderken yolda bunu düşüneceğim. Belki gelecek defa geldiğim zaman bunu size söyleyebilirim. Allahaismarladık... Çok hoş zaman geçirdim.» Kapıdan çıkarken tekrar, «Allahaismarladık,» diye seslendi.

Bayan Snow ziyaretçisinin arkasından bakakalmıştı. «Aman

Tanrım... Hiç böylesini görmedim. Kız ne demek istedi acaba?» Daha sonra başını çevirdi ve aynasını eline alarak dikkatle yüzünü incelemeye koyuldu.

«Şu küçük kız, saç yapmasını iyi biliyor doğrusu.» Kendi kendine konuşuyordu. «Şimdiye kadar saçlarımın bu kadar güzel olduğunu görmemiştim...»

Biraz sonra kızı Milly içeriye girdiği vakit küçük el aynası hâlâ örtünün üstündeydi.

Milly, «Anne perde açılmış,» diye bağırdı. Şaşkın şaşkın bir pencereye, bir de annesinin saçındaki çiçeğe bakıyordu.

O Adam

Pollyanna, o «Adamı» tekrar gördüğü zaman yağmur yağıyordu. Buna rağmen çocuk, ona gülerek selam verdi. Neşeli neşeli seslendi. «Bugün hava o kadar güzel değil. Ama her gün yağmur yağmadığı için memnunum!»

Adam bu sefer ne sesini çıkardı, ne de başını çevirdi. Pollyanna, onun sesini duymadığına karar vermişti. Onun için ertesi sefer yani bir gün sonra daha yüksek sesle konuştu.

Neşeli neşeli, «Nasılsınız?» diye bağırdı. «Dün olmadığına çok memnunum. Siz memnun değil misiniz?»

Adam birdenbire durdu. Yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti.

«Buraya bak, küçük kız. Bu işi bir an evvel şurada halletmemiz doğru olacak sanırım.» Sesi de aksiydi... «Havadan başka düşünmem gereken bir şey var. Güneşin parlayıp parlamadığının farkında bile değilim.»

Pollyanna tatlı tatlı gülümsedi. «Hayır, efendim. Bunun farkında olmadığınızı anlamıştım. Zaten bu yüzden söyledim size.»

«Evet... Şey... Ne... Ha?...»

«Farketmeniz için söyledim bunu size... Yani güneşin par-

ladığını ve diğer şeyleri görmenizi istedim. Durup bunları düşündüğünüz takdirde memnun olacağınızı sandım. Siz de bunları düşünöre benzemiyordunuz.»

Adam cevap vermek istemez gibi bir işaret yaptı. «Hay Allah ben...» Yürüyecek oldu. Fakat ikinci adımda geri döndü... «Buraya bak. Neden konuşmak için kendi yaşında birini bulmuyorsun?»

«Bunu çok isterdim, efendim. Fakat Nancy bu civarda öyle biri olmadığını söyledi. Ama buna pek üzüldüğüm yok. Ben yaşlıları da seviyorum. Herhalde Kadınlar Yardım Derneği'ne alışık olduğum için...»

«Hıh!...Kadınlar Yardım Derneği ha!... Beni de Dernekten mi sandın yoksa?...» Adamın dudaklarında bir gülümseme titreşir gibi oldu.

Pollyanna neşeli neşeli güldü. «Hayır, ne münasebet. Siz hiç de Kadınlar Yardım Derneği'nde çalışanlara benzemiyorsunuz. Ama siz de onlar kadar iyisiniz. Belki daha da iyisiniz.»

Adamın boğazından kızın anlayamadığı bir ses çıktı...

Ertesi sefer Pollyanna, «Adam»la karşılaştığı zaman onun kendisine baktığını gördü.

Adam biraz resmi bir tavırla, «İyi günler,» diye selam verdi. «Herhalde hemen güneşin bugün parladığını söylemem yerinde olur.»

«Bunu bana söylemenize gerek yoktu. Sizi görür görmez bunu bildiğinizi anladım zaten.»

«Demek anladın?»

«Evet, efendim. Biliyor musunuz bunu gözlerinizden ve gülümsemenizden anladım.»

O günden sonra da Adam, Pollyanna'yla konuşmaya başladı. Üstelik çoğunlukla önce konuşan o oluyordu. «Günaydın» dan başka bir şey söylemiyordu ama bu bile Nancy'yi çok şaşırttı.

Hizmetçi kız, adam selam verdiği bir gün Pollyanna'nın yanındaydı. Hayretle, «Allah Allah, Bayan Pollyanna,» diye mır-

rıldandı. «Bu adam seninle mi konuştu?»

Küçük kız güldü. «Tabii. Her zaman konuşuyor benimle.»

«Konuşuyor ha! Hayret...» Nancy sordu. «Onun...Onun kim olduğunu biliyor musun sen?»

Pollyanna hayır, der gibi dudak büktü. «Bana kalırsa adını söylemeyi unuttu. Bir gün ben kendimi tanıttım. Fakat o adını söylemedi.»

«Fakat o hiç kimseyle konuşmaz, çocuğum. Yıllardan beri de konuşmamış. Sadece iş için ağzını açarmış. Adı John Pendleton. Pendleton Tepesi'ndeki büyük konakta tek başına oturuyor. Yemeklerini pişirmesi için bir aşçı bile tutmuyor... Her gün üç öğün yemek için otele iner. Orada garsonluk eden Sally onun sadece istediği yemekleri söylemek için ağzını açtığını anlatır. Yalnız adam ucuz şeyleri seçiyormuş.»

Pollyanna anlayışlı bir tavırla başını salladı. «İnsan yoksul olunca ucuz şeyler aramak zorundadır. Babamla ben de dışarıda yemek yedik. Fasulye ve kızarmış balıkla karnımızı doyururduk. Fasulye sevdiğimiz için ne kadar mutlu olduğumuzu tekrarlardık. Bunu daha çok hindi kızartması satılan lokantaya bakarken söyledik. Hindi kızartması altmış sentti. Bay Pendleton da fasulye seviyor muymuş?»

«Fasulye sevmek mi?... Severse ne olacak? Sevmezse ne olacak? Bayan Pollyanna, o adam yoksul değil ki. Onun çok parası var. Bu kasabada ondan zengin biri yok. Canı istese kâğıt paraları bile yer.»

Pollyanna kıkır kıkır güldü. «İnsan kâğıt paraları nasıl yiyebilir, Nancy....»

Nancy, «Ben öyle demek istemedim,» diye cevap verdi. «Çok zengin o. Yalnız parasını harcamıyor. Üstelik biriktiriyor da.»

«Ne iyi!... Demek kendisini her şeyden yoksun bırakıyor. Böylece yoksullara saklıyor. Biliyorum. Babam anlatmıştı bunu bana.»

«Yalnız seninle konuşmasına şaşıtm. Bayan Pollyanna,

kendisi hiç kimseyle konuşmaz. Tek başına o kocaman konakta oturur. Söylediklerine göre o evde eşsiz güzellikte eşyalar varmış. Bazıları onun deli olduğunu, bazılarıysa adamın aksi biri olduğunu söylüyor. Kimisi de ortaya çıkmayan kirli çamaşırlardan söz ediyor.»

«Oh, Nancy. Adam o pis şeyleri nasıl saklıyor? Bunları yıkasında ya da atsın.»

Nancy güldü. Küçük kız bu kirli çamaşır sözünü olduğu gibi kabul etmiş ve aslında bu sözün gizili bir sır anlamına geldiğini anlamamıştı. Ona yanıldığını söylemedi.

Bayan Snow'a Bir Sürpriz

Pollyanna, Bayan Snow'u yeniden ziyarete gittiği zaman kadını önce karanlık bir odada buldu.

Milly yorgun bir sesle, «Bayan Polly'nin evindeki küçük kız geldi, anne,» diye haber verdi. Sonra Pollyanna, kendisini hasta kadınla yalnız buldu.

Kadın yataktan homurdandı. «Ah, sen mi geldin?... Hatırladım seni. Seni bir kere gören herkes hatırlar sanırım. Keşke dün gelseydin. Seni dün istiyordum.»

«Öyle mi? Neyse bugün dünden pek uzakta değil.» Küçük kız, neşeli neşeli yatağa yaklaştı ve sepetini dikkatle bir iskemleye koydu. «Aman burası ne kadar karanlık. Sizi hiç göremiyorum.» Pencereye gidip perdeyi açtı. «Saçlarınızı düzeltmediğinize memnun oldum. Çünkü belki biraz sonra saçlarınızı benim yapmama izin verirsiniz. Size getirdiğim şeyi görmenizi istiyorum.»

Kadın sıkıntılı sıkıntılı kımıldadı. «Sanki bir yiyeceğin görünüşü tadına etki edermiş gibi...» Yine de gözlerini sepete doğru çevirdi. «E, ne getirdin bakalım?»

«Siz bilin bakalım. Ne istiyorsunuz?»

Hasta kadın, kaşlarını çattı. «Bir şey istediğim yok... Zaten her şeyin tadı da aynı.»

Pollyanna kıkır kıkır güldü. «Tahmin edin bakalım. Bir şey isteyecek olsaydınız ne olurdu bu?... Yani en çok neyi arzu ederiniz?»

Kadın durakladı. Şimdiye kadar farketmemiştir. Fakat uzun zamandan beri kendisinde olmayan şeyleri istemeyi âdet edinmiş, ele geçirdiklerini de beğenmez olmuştu. Şimdi bir şey söylemesi gerekiyordu. Bu çok garip bir durumdu. Pollyanna da cevap bekliyordu.

Kadın, «Örneğin kuzu rostosu olabilir...» diye söze başladı.

Pollyanna atıldı. «Burada var o.»

«Ama ben kuzu rostosu istemiyorum,» diye içini çekti. «Benim isteğim tavuktu.»

Pollyanna güldü. «Onu da getirdim zaten.»

Kadın hayretle döndü. «İkisini de mi getirdin?»

Küçük kız zafer dolu bir tavırla, «Evet,» dedi. «Paça tiridi de var. İsteddiğiniz şeyin olmasını arzu ediyordum. Şey, tabii hepsinden biraz var. Ama yine de hepsinden var demektir.» Memnunlukla devam etti. «Tavuk istemenize çok sevindim.» Sepetten üç küçük tas çıkardı. «Buraya gelirken düşünmeye başladım. Ya bende olmayan bir şey isteseydiniz ne olacaktı?... Bu kadar uğraştıktan sonra yazık olmayacak mıydı?» Neşeli neşeli güldü.

Kadın cevap vermedi. Yatağında oturmuş, yitirdiği bir şeyi bulmaya çalışır gibiydi.

Pollyanna üç tası masaya dizdi. Sonra nazik bir tavırla sordu. «Bugün nasılsınız?»

«Hiç de iyi değilim... Bu sabah bir türlü uyuyamadım. Yandaki evde oturan Nellie Higgins, müzik dersleri almaya başladı... O sesler beni deli edecek. Ne yapacağımı ben de bilemiyorum.»

Küçük kız anlayışlı bir tavırla başını salladı.

«Biliyorum. Çok kötü bu. Kadınlar Derneği'nden Bayan White'ın da başına gelmişti. Kendisi o sırada romatizmadan ya-

tıyordu. Onun için kıpırdaması imkânsızdı. Kadıncağız, 'Bunu yapabilseydim her şey kolaylaşacak,' dedi. Siz yapabilir misiniz?»

«Neyi?...»

«Kımıldayabilir misiniz?... Hareket edebilir misiniz?... Yani müzik dayanılmaz olunca yerinizi değiştirebilir misiniz?...»

Bayan Snow kıza bakakaldı. «Tabii. Kımıldayabilirim. Yani yatakta kımıldayabilirim.»

Pollyanna başını salladı. «O halde bundan memnun olmalısınız. Bayan White, kımıldanamıyordu. Romatizma tutunca kımıldamaya imkân yokmuş. Bayan White, 'Çok istediğin bir şey bile olsa hareket etmeye imkân yok,' demişti. Daha sonra kadıncağız görüncesinin kulakları sağır olduğu için kurtulduğunu anlattı. Yoksa çıldıracaktı.»

«Görüncesinin kulakları mı? Ne demek istiyorsun?»

Pollyanna güldü. «Ben size olayı anlatmadım. Hem Bayan White'i tanımadığınızı da unuttum. Anlayacağınız kadının görüncesi sağırmış. Hiçbir şey duymuyormuş. Kadın onları ziyarete gelmiş. Hem de hasta olan Bayan White'a bakacaktı. Kadıncağıza söz anlatmak çok zor oluyormuş. Sağır olduğu için bir şeyi anlamıyormuş... Ondan sonra karşı taraftaki evde piyano çalmaya başlayınca Bayan White çok sevinmeye başlamış. Piyano sesini duyunca memnun oluyormuş. Çünkü görüncesi gibi sağır olup bir şeyi duymamanın çok kötü olduğuna inanıyormuş. O zamana kadar canını sıkıyan piyanoyu zevkle dinlemeye başlamış. Anlayacağınız Bayan White de o oyunu oynuyordu. Kendisine bunu ben anlatmıştım.»

«Oyun mu?...»

«İşte! Az kalsın unutuyordum. Fakat düşünüp buldum. Bayan Snow. Sizi neyin mutlu yapacağını biliyorum!»

Kadın, «O mu?...» diye burun kıvrıdı. «Evet, onu hatırlıyorum. Fakat sen de benim gibi samimi değildin sanırım.»

Pollyanna zafer dolu bir sesle, «Hayır, ben samimiydim,» dedi. «Hem bunu da buldum. Fakat zor oldu. Ama zor olduğu

zaman oyun daha da eğlenceli oluyor. Önce aklıma bir şey gelmedi. Sonra buldum.»

«Gerçekten buldun mu?» Kadının sesinden alay ettiği belliydi. «Peki neymiş bu?»

Küçük kız derin bir nefes aldı. «Sizin ne kadar mutlu olacağınızı düşündüm. Diğer insanların böyle sizin gibi hasta yatmadıklarını düşününce zevk alacağınıza karar verdim.» Bu sözleri kendisinden emin bir tavırla söylemişti.

Kadın ona bakakaldı. Gözlerinden hiddeti okunuyordu. Hiç de hoş olmayan bir sesle, «Haydi oradan,» dedi.

Ama Pollyanna kendinden emin ve neşeli tavırla devam etti. «Şimdi size oyunu anlatacağım.» Kadına misyoner sandıklarını, kol değneklerini ve gelmeyen bebeği anlattı.

Hikâye tam bittiği sırada Milly kapıda belirdi. «Teyzeniz sizi bekliyor, Bayan Pollyanna,» diye haber verdi. «Karşı evde oturan Parlow'lara telefon etmiş. Acele etmeniz gerekiyormuş.»

Pollyanna istemeye istemeye kalktı. İçini çekti. «Peki, hemen giderim.» Birdenbire güldü. «Koşabilecek bacaklarım olduğu için sevinmeliyim, değil mi, Bayan Snow?»

Cevap çıkmadı. Bayan Snow'un gözleri kapalıydı. Fakat gözleri faltaşı gibi açık olan Milly, annesinin solgun yanaklarından akan yaşları görmüştü.

Temmuz ağır ağır geçiyordu. Pollyanna için bunlar gerçekten mutlu günlerdi. Sık sık teyzesine ne kadar mutlu günler geçirdiğini tekrarlıyordu. O zaman teyzesi bitkin bir tavırla, «Pe-kâlâ, Pollyanna,» diye cevap veriyordu. «Günlerinin mutlu olmasına memnunum tabii. Fakat bu günler aynı zamanda faydalı olmalı. Yoksa görevimi yapmamış sayılırım.»

Pollyanna bu sözlere bir öpücük ve bir kucaklamayla karşılık veriyordu. Bu durum da Bayan Polly'i rahatsız etmekteydi. Ama bir gün bu konuda konuştu. O sırada çocuğa dikiş dersi veriyordu.

«Polly Teyze, günlerin sadece mutlu olması yeterli değil mi?»

«Ben de bu fikirdeyim, Pollyanna.»

«Yani günlerin aynı zamanda faydalı olması da mı gerekir?»

«Elbette.»

«Faydalı nedir.»

«Şey... Faydalı... Bir şeyden yarar görmek... Yani bir iş karşılığında gösterebileceğin bir şey olması, Pollyanna. Ne anlaşmaz bir çocuksun sen!»

Pollyanna biraz endişeyle, «O halde sadece mutlu olmak yeterli değil demek? Ne yazık! O halde bundan hoşlanmayacaksınız... Korkarım hiçbir zaman o oyunu oynayamayacaksınız, Polly Teyze.»

«Oyun mu? Ne oyunu.»

«Şey babam...» Pollyanna eliyle ağzını örttü... «Hiç,» diye kekeleydi.

«Bu sabah bu kadar yeter, Pollyanna.» Böylece dikiş dersi de bitti.

O gün öğleden sonra çatıdaki odasından inen Pollyanna, merdivende teyzesine rastladı.

Heyecanla, «Ah, Polly Teyze!» diye bağırdı. «Ne güzel! Demek beni görmeye geliyordunuz.» Merdiveni tırmanıp kapıyı açtı. «İçeri gelin. Misafiri çok severim.»

Bayan Polly'nin yeğeninin yanına gitmeye hiç de niyeti yoktu. Fakat kadıncağz şaşkınlığından kendisini sandık odasında değil de yeğeninin küçük odasında tahta sandalyelerden birinin üstünde buldu. Pollyanna, eve geleli beri Bayan Polly bir çok defa yapacağı şeyleri unutup böyle garip durumlarda bulmuştu kendisini.

Pollyanna sanki bir saraydaymış gibi ortalıkta dolaşıyordu. «Dostluk etmeyi çok severim. Hele bu oda tamamiyle benim olunca misafir davet etmek çok hoşuma gidiyor. Daima bir odam oldu tabii. Ama kiralık odalardı onlar... Kiralık odalar insanın kendi odası kadar hoş olmuyor, değil mi?... Bu oda da benim. Öyle değil mi, Polly Teyze.»

«Şey... Öyle... Pollyanna.»

«Tabii şimdi bu odayı çok seviyorum. İçeride halılar, perdeler ve resimler gibi istediğim şeyler olmasa da...» Pollyanna birdenbire kıpkırmızı kesilerek sustu.

«Ne dedin, Pollyanna?»

«Hiç, Polly Teyze. Emin olun bir şey yok. Bunu söylemek istememiştim.»

Bayan Polly soğuk bir sesle, «Olabilir,» diye cevap verdi. «Ama bir kere başladın. Onun için sonunu da dinleyelim.»

«Önemli bir şey değildi bu. Sadece güzel halılar, dantel perdeler ve buna benzer şeyler düşünüyordum. Ama tabii...»

«Düşünüyordun ha!»

Pollyanna büsbütün kızardı. «Aslında bunları düşünmemeliydim, Polly Teyze,» diye özür diledi. «Herhalde daima bunları isteyip sahip olamadığım için düşündüm. Evet, sandıklardan iki seccade çıkmıştı. Birinin üstünde mürekkep lekeleri vardı. Diğeri de delik deşikti. Sonra o iki resimden başkası da gelmedi. Babam... Yani resimlerden iyisini sattık. Kötüsü de parçalandı. Böyle şeyler olmasaydı o güzel resimleri filan istemezdim herhalde. Yani güzel şeyleri istemezdim. İlk gün bu evin holüne girdiğim zaman buradaki odanın çok güzel olacağını düşündüm. Sonra... Doğrusunu isterseniz, Polly Teyze... Yani birkaç dakika sonra konsolun üstünde ayna olmadığına sevindim. Böylece çillerimi görmeyecektim. Sonra pencereden gözüken manzaradan daha güzel bir resim olamaz. Hem siz bana o kadar iyi davrandınız ki...»

Bayan Polly birdenbire ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. «Bu kadar yeter, Pollyanna...» dedi «Yeterince konuştuğundan eminim.» Bir dakika sonra da merdivenden hızla iniyordu.

Aradan yirmi dört saat bile geçmeden Bayan Polly, Nancy'yi çağırarak emir verdi. «Nancy, bu sabah Pollyanna'nın eşyalarını kaldığı odanın altındakine taşı... Yeğenimin şimdilik orada kalmasına izin verdim.»

Nancy yüksek sesle, «Peki efendim,» dedi. İçinden de, «Aman Tanrım!» diyordu.

Bir dakika sonra da Pollyanna'yı bularak neşeyle bağırdı. «Dinle bak sana ne söyleyeceğim Bayan Pollyanna? Bundan sonra bu odanın altındaki odada yatacaksın. Evet, öyle olacak.»

«Ne demek istiyorsun, Nancy? Doğru mu söylüyorsun? Gerçekten...»

Nancy neşeli neşeli, «Doğruyu söylüyorum,» diye güldü. Dolaftan çıkardığı elbiseleri koluna alıp çocuğa başını salladı. «Eşyalarını aşağıya taşımamı emretti o.»

Pollyanna durup cümlelerin sonunu dinlemedi bile. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indi. Pollyanna, teyzesinin yanına gidene kadar iki kapı çarptı. Bir iskemle yere devrildi.

«Oh Polly Teyze... Polly Teyze. Gerçekten böyle mi istediniz? O odada her şey var. Bir halı, perdeler, üç resim... sonra pencereden bakınca o güzel resim de gözüküyor. Çünkü o pencere de aynı tarafta. Ah, Polly Teyze!»

«Pekâlâ, Pollyanna. Bu değişiklikten hoşlandığın için memnunum tabii. Pollyanna, lütfen o iskemleyi yerden kaldır. Son yarım dakikada tam iki kapı çarptın.» Çok sert konuşuyordu. Çünkü bilmediği bir sebepten ağlamak üzereydi.

Pollyanna iskemleyi kaldırdı. Neşeli neşeli, «O kapıları çarptığının farkındayım,» dedi. «Anlayacağınız o odayı bana verdiğinizizi daha şimdi öğrendim.» Çocuk susup yeni bir ilgiyle teyzesini süzdü. «Polly Teyze siz hiç kapı çarpmaz mıydınız?»

Kadın, «Böyle bir şey yapmadığımı sanıyorum,» diye çıkıştı.

«Vah, vah, Polly Teyze. Çok yazık.»

«Yazık mı?»

«Öyle ya. Eğer içinizden kapıları çarpmak gelseydi çarpardınız tabii. Kapıları çarpmadığınıza göre hiçbir şey sizi mutlu etmemiş demektir. Sizin hiçbir şeyden memnun olmamanıza çok üzüldüm!»

Jimmy Geliyor

Ağustos gelmişti. Ağustosun gelmesiyle de bazı değişiklikler ve beklenmedik şeyler oldu. Hoş bunların hiçbiri Nancy için beklenmedik şeyler değildi ya. Hizmetçi kız, Pollyanna geleli beri evdeki değişikliklere ve beklenmedik olaylara alışmıştı.

Önce kedi yavrusu çıktı ortaya.

Pollyanna, bu yavruyu yolun biraz gerisinde acı acı miyav-larken buldu. Çocuk kedinin sahibini bulamayınca bunu alarak çok doğal bir şey yaparmış gibi eve getirdi.

Teyzesine, son derece memnun bir tavırla, «Kedinin sahibini bulamadığıma da çok sevindim,» diye durumu açıkladı. «Onu eve getirmeyi aklıma koymuştum. Kedi yavrularına bayılırım. Onun burada kalmasına sevineceğinizi biliyordum.»

Polly Teyze çocuğun kollarındaki terkedilmiş kedi yavrusuna baktı. Gri renkte tüyleri olan bitkin bir yaratıktı bu. Kadın, titredi, kedileri sevmezdi. Hatta sağlıklı, güzel ve temiz olanlardan bile hoşlanmazdı.

Yüzünü buruşturdu. «Öf, Pollyanna! Ne kadar pis bir yaratık! Onun hasta olduğundan eminim. Herhalde tüyleri de dökülüyordur. Pireleri de vardır.»

Pollyanna şefkatli bir sesle mırıldandı. «Biliyorum... Zavallı kedicik. Üstelik tit tir titriyor. Çok korkmuş olmalı. Görüyorsunuz ya, kendisi daha onu bu eve alacağımızı bilmiyor.»

«Onun gibi kimse de bilmiyor zaten!»

Kediyi almayacağını söylemek istemişti. Fakat Pollyanna teyzesinin sözlerini ters anladı. «Hayır, hayır, herkes biliyor. Kedinin sahibini bulamadığım takdirde onu eve alacağımızı herkese söyledim. Onu eve almakla memnun olacağınızı biliyordum. Zavallı, küçücük yalnız kedicik!»

Pollyanna devam etti. «Beni evinize aldıktan sonra bu küçük kedinin dolaşıp başka bir yer aramasına gönlünüzün razı ol-

mayacağını biliyordum tabii. Sizin böyle düşüneneğinizi biliyordum.» Neşeli neşeli başını sallayarak koşup odadan çıktı.

Bayan Polly, «Fakat Pollyanna,» diye şikâyetle kalktı. «Ben kesinlikle kedi...» Ama o sırada Pollyanna mutfağın yolunu tutmuştu bile.

Kız, «Nancy,» diye bağıırıyordu. «Nancy, gel de Polly Teyzemin benimle beraber büyüteceği şu küçük kedi yavrusunu bir gör!» Oturma odasında duran Polly Teyze de bu sözleri duyunca üzüntüyle içini çekerek koltuğa çöktü. Kendisinde kızı azarlayacak kuvvet kalmamıştı.

Ertesi gün de bir köpek geldi. Bu kediden çok daha pisti. Belki kediden çok daha kimsesizdi. Polly Harrington kendisinin bir şefkat meleği ve kurtarıcı haline getirildiğini hayretle gördü. Pollyanna, bu rolü farkına varmadan teyzesine yakıştııvermişti. Kedileri sevmeyen ve köpeklerden nefret eden Bayan Polly yine kendisinde karşı çıkacak kuvveti bulamadı.

Ama daha aradan bir hafta geçmeden Pollyanna eve üstü başı yırtık pırtık bir çocuk getirip onun için de aynı şeyleri isteyince Bayan Polly konuşmak zorunda kaldı. Bu konu şöyle oldu.

Güzel bir perşembe günü Pollyanna, yine Bayan Snow'a paça götürmek üzere yola çıkmıştı... Bayan Snow'la Pollyanna çok iyi dosttular artık... Bayan Snow da küçük kızla birlikte mutluluk oyunu oynuyordu.

Kadın o gün Pollyanna'nın paça getirdiğine çok memnun olduğunu söyledi. Çünkü canı paça istiyordu. O zaman çocuk bir hayli sevindi. Kadıncağız, kızı Milly'nin kapıda Pollyanna'yla konuştuğunu ve bir gün önce rahibin koca bir tas paça tirdi getirdiğini söylediğini bilmiyordu.

Pollyanna bunu düşünüp yolda giderken birdenbire çocuğu gördü.

Küçük oğlan, yolun kenarına bitkin bir tavırla çökmüş bezgin bezgin bir tahta parçasını yontuyordu.

Pollyanna hemen sokulup, «Merhaba,» dedi.

Çocuk ona baktıysa da hemen başını çevirdi.

«Sana da merhaba,» diye mırıldandı.

Pollyanna biraz durakladı. Sonra kendisini otların üstüne atıp rahatça çocuğun yanına oturdu.

Nazik bir tavırla, «Adım Pollyanna Whittier,» diye söze başladı. «Senin adın nedir?»

Bir sessizlik oldu. Çocuk istemeye istemeye, «Adım Jimmy Bean,» diye cevap verdi.

«İyi. İşte tanışmış olduk. Adını söylediğin için çok memnun oldum doğrusu. Bazı insanlar kendilerini tanıtmak istemiyorlar. Ben Miss Polly Harrington'un evinde oturuyorum. Ya sen nerede oturuyorsun, Jimmy?»

«Hiçbir yerde.»

Pollyanna şaşırmıştı. «Hiçbir yerde mi? İyi ama buna im-kân yok. Herkes bir yerde oturur.»

Çocuk, «Şey...» dedi. «Şu sıralarda bir yerde oturmuyorum. Oturacak yeni bir yer aramaktayım.»

«Ya! Peki nerede oturacaksın?»

Çocuk aşağı gören bir tavırla Pollyanna'yı süzdü. «Ne saçma soru bu! Oturacağım yeri bilseydim hiç böyle arar mıydım?»

Pollyanna başını biraz gururla geriye attı. «Bundan önce!» diye söze başladı. «Bundan önce nerede oturuyordun?»

«Pekâlâ... O halde dinle bakalım. Adım Jimmy Bean. On yaşımı bitirip on bire basmak üzereyim. Geçen yıl Yetimler Evine girdim. Orada çok fazla çocuk vardı, bana da yerleri yoktu. Zaten orada oturmayı da hiç istemiyordum. Oradan ayrıldım. Ama hâlâ yaşayacak bir yer bulamadım. Bir evim olsun isterim... Şöyle basit bir ev. Ama o evde annem olmalı. Yetimler Evinin Müdürü değil. Eğer evin varsa ailen de var demektir. Babam öldüğünden beri benim ailem yok. Onun için şimdi kendime bir ev bulmaya çıktım.»

Çocuk derin bir nefes aldı. «Şimdiye kadar dört eve uğrayıp şansımı denedim. Fakat kimse beni istemedi. Oysaki ben onlara çalışmaya razı olduğumu da söylemiştim. İşte. İstediyin her

şeyi öğrendin sanırım.» Çocuğun sesi gitgide kısılıp titremeye başlamıştı.

Pollyanna ona çok acıdı. «Vah vah... Çok yazık. Demek hiç kimse seni istemedi. Neler duyduğunu çok iyi anlıyorum. Çünkü ben de babam öldükten sonra yapayalnız kaldım. Benimle ilgilenen sadece Kadınlar Yardım Derneği oldu. Polly Teyzem beni yanına alacağını söyleyene dek.» Pollyanna birdenbire sustu. Heyecanla, «Sana bir yer buldum!...» diye bağırdı. «Polly Teyzem seni yanına alır. Sonra Fluffy'le Buffy'i de yanına aldı. O zavallıların da gidecek bir yerleri ya da kendilerini sevecek birileri yoktu. Onlar sadece kedi ve köpek. Haydi gel. Polly Teyzemin seni yanına alacağından eminim. Onun ne kadar iyi kalpli ve merhametli olduğunu bilemezsin!»

Jimmy Bean'in solgun yüzü aydınlandı. «Doğru mu söylüyorsun? Sahiden beni evine alır mı? Çalışırım ben. Emin ol çok kuvvetliyim.»

«Tabii alır. Polly Teyzem dünyanın en iyi kadınıdır. Annem melek olmak için Cennete gittikten sonra dünyanın en iyi kadını Polly Teyzem oldu.» Ayağa fırlayarak çocuğun kolunu tutup çekti.

«Hem de çok kocaman bir evde oturuyor. Orada bir sürü oda var.» Birlikte yürürlerken biraz endişeyle ilave etti. «Ama belki tavan arasındaki odada yatarsın. Başlangıçta ben de orada kaldım. Ama artık pencerelerde sineklik telleri var. Onun için oda öyle sıcak değil.»

Eve geldikleri zaman küçük kız hiç tereddüt etmeden arkadaşını teyzesinin yanına götürdü. Kadıncağız şaşırды tabii.

Pollyanna zafer dolu bir tavırla bağırdı. «Ah, Polly Teyze. Bak ne getirdim. Hem bu sefer getirdiğim Fluffy ve Buffy'den daha da hoş. Canlı bir çocuk o. Başlangıçta çatı arasında yatmaya razı. Sonra çalışacağını da söylüyor.»

Bayan Polly önce bembeyaz kesildi. Sonra kıpkırmızı oldu.

«Pollyanna, bunun manası nedir?... Bu pis küçük çocuk da

kim?... Onu nerede buldun?» Kadının sesi son derece sertti.

Pis küçük   ocuk bir adım gerileyerek kapıya baktı... Ama Pollyanna neşeli neşeli güldü. «Bu   ocu un adı, Jimmy Bean, Polly Teyze.»

«Ya... Peki kendisinin burada ne i i var?»

«Size bunu anlattım ya, Polly Teyze.» Pollyanna'nın gözleri hayretle büyüdü. «Size getirdim onu. Yani eve getirdim. Burada oturması için tabii. Çocuğun bir eve ve aileye ihtiya ı var. Sizin bana ne kadar iyi davrandığınızı anlattım. Fluffy'le Buffy'e de   yle yaptığınızı söyledim... Ona daha da iyi davranaca ınızdan eminim. Çünkü kendisi kedi ve köpeklerden daha iyi bir yaratık.»

Bayan Polly koltuğa     k  p titreyen elini boğazına götürdü. Yine o güçsüz duruma d    mek üzereydi. Ama kadın kendisiyle savaşarak dimdik oturdu.

«Bu kadarı yeter, Pollyanna. Şimdiye kadar yaptığın şeylerin içinde en m  nasebetsizi bu. Pis kediler ve sokak köpekleri yetmiyormuş gibi bir de eve yolda bulduğun üstü ba ı yırtık dilencileri getiriyorsun. Onlar...»

Birdenbire   ocuk kımıldandı. Gözleri hiddetle parladı. Başını havaya kaldırarak iki adımda Bayan Polly'nin karşısına dikildi.

«Ben dilenci değilim, efendim. Sizden de bir şey istediğim yok. Sadece karnımı doyurup yatabilece im bir yer arıyorum. Bunun bedelini çalışarak ödeyeceğim... Bu kız sizin ne kadar iyi kaplı olduğunuzu ve beni yanınıza almak isteyeceğinizi s  ylemeseydi kalkıp evinize de gelmezdim zaten.     te böyle!»   ocuk dönüp adeta g  l  n   denilecek bir gururla odadan   ıktı.

Pollyanna ağlar gibi konuşmaya başladı. «Ah, Polly Teyze, onu yanınıza almakla memnun kalacağınızı sanmıştım. Sizin çok sevinece inize emindim ve...»

Bayan Polly kızın susması için elini kaldırdı. Kadının sinirleri sonunda bozulmuştu. Çocuğun sözleri ve özellikle «  yi kalpli»

lafı kulaklarında çınliyordu. Neredeyse karşı çıkmaktan vazgeçeceğini farkındaydı.

Sert bir sesle, «Pollyanna,» diye bağırdı. «Lütfen durmadan 'memnunluk' ve 'sevinme' sözlerini tekrarlamaktan vazgeç. Sabahıtan akşama kadar 'memnunluk' sözünden başka bir şey duymuyorum. Bu gidişle çıldıracağım.»

Pollyanna hayretle mırıldandı. «Şey, Polly Teyze. Beni yanınıza aldığınız için memnun olduğunuzu... Oh!» Eliyle ağzını örterek sendeleye sendeleye odadan çıktı.

Daha çocuk bahçe kapısına gelmeden Pollyanna, ona yetiştı.

«Hey çocuk! Çocuk, Jimmy Bean... Ne kadar üzüldüğümü söylemek istiyorum.»

«Üzülecek bir şey yok. Seni suçlu bulmuyorum.» Çocuğun kaşları çatılmıştı. «Ama ben dilenci değilim.»

Pollyanna yalvarmaya başladı. Tabii dilenci değilsin. Fakat teyzemi de suçlu bulma. Herhalde ben seni iyi tanıtmadım. Aslında teyzem çok iyi kaplı ve merhametlidir. Daima öyledir kendisi. Herhalde ben durumu iyi açıklayamadım. Bununla birlikte sana oturabileceğin bir yer bulmayı çok isterdim!»

Çocuk omuz silkerek döndü. «Zıyanı yok. Herhalde ben kendime bir yer bulurum. Benim dilenci olmadığımı biliyorsun.»

Pollyanna kaşlarını çatmış düşünüyordu. Birdenbire neşeyle yüzü aydınlandı.

«Bak, aklıma ne geldi. Kadınlar Yardım Derneği bugün öğleden sonra toplanıyor. Polly Teyzemden duydum bunu. Gidip senin durumunu onlara anlatırım. Babam da bir şey istediği zaman böyle yapardı zaten.»

Çocuk hırsla döndü.

«Hayır, bir şey söyleyecek değilsin. Belki sen o kadar kadının karşısında durup bana 'Dilenci' demelerine izin vereceğimi sanıyorsun. Ama çok yanılıyorsun.»

«Fakat sen orada olacak değilsin ki. Ben gidip onlara anlatacağım.»

«Sahi mi?»

«Tabii. Hem bu kez her şeyi daha iyi anlatacağım.» Pollyanna, çocuğun yüzünden yumuşadığını sezerek çabuk çabuk devam etti. «Hem içlerinden bazılarını biliyorum. Onlar seni se-verek yanlarına alacaklardır.»

Çocuk tekrarladı. «Çalışacağım... Sakın bunu söylemeyi unutma.»

Pollyanna, «Unutur muyum hiç?» diye söz verdi. «Yarın da sana sonucu haber veririm.»

«Nerede?»

«Yolda. Seni bugün bulduğum yerde konuşuruz.»

«Pekâlâ, orada olacağım.» Çocuk bir an susup ağır ağır devam etti. «Bari ben bu gece için yine Yetimler Evine gideyim. Anlayacağın kalabileceğim başka bir yer yok.»

O sırada Bayan Polly, oturma odasının penceresinden iki çocuğu seyrediyordu. Ciddi bir tavırla çocuğun kapıdan çıkıp gözden kaybolmasına baktı. Sonra içini çekerek dönüp üzgün üzgün merdivene gitti. Polly Harrington hiç de yumuşak bir kadın değildi. Kulaklarında hâlâ çocuğun kafa tutar gibi söylediği, «İyi kalpli» sözü çınılıyordu. Kalbinde de tuhaf bir boşluk vardı. Sanki bir şey kaybetmişti kadın.

Kadınlar Yardım Derneği'nde

Harrington konağında öğle yemeği pek sessiz geçti... O gün Kadınlar Yardım Derneği toplanacaktı. Pollyanna konuşmaya çalışıyordu. Çünkü dört defa «memnun» kelimesini söylerken aklı başına gelmiş ve utanıp kızarak susmuştu. Beşinci defa ağzından kaçırınca Bayan Polly, bitkin bir tavırla başını kaldırdı.

«Buraya bak, yavrum. Bu kelimeyi istiyorsan söyleyebilirsin. Bu kadar rahatsız olacaksan bunu söylemeni tercih ederim.»

Pollyanna'nın endişeli yüzünde bir tebessüm belirdi. «Oh

çok teşekkür ederim. Bunu söylememek benim için çok zor olacaktı. Anlayacağınız bu oyunu o kadar uzun zamandan beri oynadım ki...»

Polly Teyze, «Ne yaptın?...Ne yaptın...?» diye sordu.

«Bu oyunu oynadım. Biliyorsunuz babam...» Pollyanna yasak edilen bir konuşmaya geçtiği için yine kızarak sustu.

Polly Teyze kaşlarını çattıysa da bir şey söylemedi... Yemeğin kalan kısmını sessiz sedasız yediler.

Pollyanna biraz sonra teyzesinin rahibin karısına telefon ederek başı ağrıdığı için Kadınlar Yardım Derneği toplantısına gelemeyeceğini söylediğini duyunca hiç de üzülmedi. Jimmy Bean'in başına gelenleri Kadınlar Yardım Derneği'nde anlatacağı sırada teyzesinin orada olmayacağına seviniyordu. Çocuk, teyzesinin Jimmy Bean'e «dilenci» dediğini unutmamıştı. Teyzesinin, Kadınlar Yardım Derneği'nde çocuktan yine «dilenci» diye söz etmesini istemiyordu.

Pollyanna sessiz sessiz ve kendinden son derece emin bir tavırla kiliseye girip yandaki salona gitti. Oradan konuşmalar ve kahkahalar duyuluyordu. Pollyanna, kapılardan birini iterek odaya girdi.

Konuşmalar birdenbire kesiliverdi. İçlerindeki şaşırılmışlardı. Pollyanna çekingenliğe kapılarak ağır ağır ilerledi. İşe başlama zamanı gelmişti.

Nazik bir tavırla, «Nasılsınız sayın Kadınlar Yardım Derneği üyeleri,» dedi. «Pollyanna Whittier'im ben. Şey... Şey, içlerinden bazılarının beni tanıdığını sanıyorum. Zaten ben de sizleri tanıyorum. Fakat hepinizi bir arada görünce tanıyamadım tabii.»

Pollyanna farkına varmadan babası gibi konuşmaya başladı. «Ben... Ben... Bir olayı size anlatmaya geldim.»

Rahibin karısı Bayan Ford, «Seni teyzen mi gönderdi, yavrum?» diye sordu.

O zaman Pollyanna'nın yanakları biraz pembeleşti. «Şey... Hayır... Ben buraya kendiliğimden geldim. Anlayacağınız ben

Kadınlar Yardım Derneği üyelerine alışığım. Beni babamla beraber Kadınlar Yardım Derneği büyüttü.»

Biri sinirli sinirli güldü. Rahibin karısı da kaşlarını çattı. «Evet, yavrum. Ne istiyorsun?»

Pollyanna, «Jimmy Bean'den söz edeceğim,» diye içini çekti. «Onun evi yok. Şimdi Yetimler Evi'nde kalıyor. Orası da doluymuş zaten. Jimmy'i istemiyorlar. Bu yüzden de bir ev olsun arzu ediyor. Jimmy, her zaman bulunan cinsten bir ev istiyor. Yani içinde bir müdüre değil de, bir anne bulunan bir ev. Kendisini sevecek bir aile... Kendisi on yaşında. On bire basmak üzereymiş. Belki içinizden biri onu yanına almak ister diye düşünmüştüm.»

Pollyanna susunca derin bir sessizlik oldu. Biri mırıldandı. «Hiç böyle bir şey duydunuz mu?...»

Küçük kız, endişeli gözlerle kadınları süzdü. «Az kalsın unuttuyordum. Jimmy, çalışmak istiyor.»

Yine sessizlik oldu. Sonra kadınlardan bir ikisi soğuk bir tavırla, çocuğu sorguya çektiler. Birkaç dakika içinde de olayı öğrendiler. Bunun üzerine heyecanlı heyecanlı aralarında konuşmaya başladılar.

Pollyanna daha sonra rahibin karısının çekingen bir tavırla, Derneğin çocuğun bakımını üstüne almasını tavsiye ettiğini duydu. Kadın, tâ uzaklardaki Hintli çocuklara o kadar para göndermektense Jimmy'e bakmanın daha uygun olacağını söylüyordu.

Ondan sonra birçok zengin kadın daha konuştu... Daha sonra hep bir ağızdan ve daha da tatsız laflar ettiler. Anlaşılan onların Derneği, Hindistan'daki misyonerlere yardımla tanınmıştı.

Pollyanna bu lafları da pek anlayamamıştı. Bu kadınlar yolladıkları parayla ne yapılacağına aldırmıyorlardı galiba. Saadece en fazla para yardımı yapan dernekler listesinin başında kendi isimlerinin bulunmasını istiyorlardı. Bu da Pollyanna'nın garibine gitmişti.

İnsanın aklını karıştıracak şeylerdi bunlar. Hem hiç de hoş değildi. Pollyanna sonunda kendisini temiz havaya çıkmış bulunca bayağı sevindi. Ama bu arada çok da üzgündü... Ertesi gün Jimmy Bean'e gidip Kadınlar Yardım Derneği'nin bütün paralarını Hindistan'daki küçük çocukları büyütmek için kullanacaklarını ve kendi kasabalarındaki bir küçük çocuğa bakmak istemediklerini söylemek zor olacaktı. Çok acı bir şeydi bu.

Pendleton Korusunda

Pollyanna kiliseden çıkınca eve doğru gitmedi. Pendleton Tepesi'nin yolunu tuttu. Güçlüklerle dolu bir gündü bu. Küçük kız, Pendleton Korusunda dolaşırsa biraz rahatlayacağını umuyordu. Onun için de kızgın güneşe aldırmadan Pendleton Tepesi'ne tırmanmaya koyuldu.

Kendi kendine, «Saat beş buçuğa kadar eve dönmeme gerek yok zaten,» diyordu. «Hem ağaçların arasında gezmek çok zevkli olacak.»

Pollyanna, Pendleton korusunun çok güzel olduğunu biliyordu. Ama o gün her zamankinden daha da hoştu burası...

Küçük kız, «Keşke bağırarak konuşan kadınların hepsi şu anda burada olsalardı.» dedi. Başını kaldırıp masmavi gökyüzüne ve güneşin aydınlattığı ulu ağaçlara baktı. «Onlar buraya gelselerdi fikirlerini değiştirip Jimmy Bean'i evlerine alırlardı.»

Birdenbire Pollyanna başını kaldırarak dinledi. Karşıda bir yerden bir köpeğin havladığını duymuştu. Biraz sonra da köpek ortaya çıkıp navlayarak küçük kızın üstüne geldi.

Pollyanna hayvanın garip bir şekilde hareket ettiğini görmüştü. Sanki bir tehlike haber verircesine kesik kesik havlıyordu köpek. Bir ileriye doğru koşup tekrar geri dönüyordu. Kız onun peşinden gitti. Biraz sonra yan taraftaki başka bir yola çıktılar.

Köpek hızla koşmaya başladı. Ama hemen geri dönüp ulumaya ve havlamaya koyuldu.

Bu kez köpek hızla koşmaya başlamıştı. Biraz sonra da Pollyanna köpeğin telaşının nedenini anladı. Bir adam yolun yanındaki dik kayanın dibinde hareketsiz yatıyordu.

Pollyanna'nın bastığı kuru bir dal çatırdadı. Adam da başını çevirerek baktı. Pollyanna üzüntüyle bağırarak hemen onun yanına yaklaştı. «Ah, Bay Pendleton... bir şeyiniz mi var?»

Adam, «Neyim var ki?» diye homurdandı. «Ne münasebet?... Şu güneşte biraz kestiriyordum. Buraya bak. Ne bilirsin sen?... Ne yapabilirsin?... Kafan iyi çalışır mı?»

«Bay Pendleton, fazla bir şey bilmem. Fazla bir şey yapmama da imkân yok. Fakat Bayan Rawson dışında Kadınlar Yardım Derneği üyeleri kafamın iyi çalıştığını söylerdi. Bir gün bunu söylediklerini duydum. Ama onlar bunu duyduğumu fark etmediler.»

Adam acı acı güldü. «Peki, peki kızım. Sen benim kusuruma bakma. Sadece şu Allahın cezası bacağımla. Beni dinle.»

Susup güçlükle elini pantolonunun cebine attı. Bir deste anahtar çıkardı. Bunlardan bir tekini ayırdı. «Bu yoldan git. Beş dakika sonra evime varacaksın. Bu anahtarla kapalı verandanın kapısını açarsın. Kapalı veranda nedir biliyor musun?»

«Evet, efendim biliyorum.»

«Eve girince antreden geç... Hole gir. Holün sonundaki kapıyı aç. O odanın tam ortasındaki büyük masada telefon duruyor. Telefon etmesini biliyor musun?»

«Tabii biliyorum, efendim!... Hatta bir defasında Polly Teyzem...»

«Şimdi Polly Teyzeni bırak!» Adam kaşlarını çatarak homurdandı. «Masada bir yerde Doktor Thomas Chilton'un numarasını bulacaksın. Doktor Chilton'a telefon et. John Pendleton'un, Pendleton Korusu'ndaki Küçük Kartal Kayasının dibinde bacağını kırmış yattığını söyle. Hemen bir sedye ve iki adam alıp buraya gelsin. O bundan başka yapması gereken şeyleri bilir.»

Pollyanna hıçkırarak oradan ayrıldı ve koşmaya başladı. Biraz sonra da evin önüne geldi. Bu evi daha önceden de görmüştü, ama bu kadar yakınına gelmemişti. Bu büyük konağın önündeki sütunlara, süslü balkonlara bakarken korkuya kapıldı. Ancak bir an durakladı. Koşarak ot bürümüş bahçeden geçti. Verandanın yan kapısına gitti. Anahtarı kilide soktuysa da kapıyı bir türlü açamadı. Fakat sonunda ağır kapı gıcırdayarak açıldı.

Burası John Pendleton'un eviydi. Esrarlı bir yerdi... Buraya sahibinden başka kimse giremiyordu. Bu evin bir yerinde kirli çamaşırlar olacaktı. Evet, buraya kirli çamaşırlar gizlenmişti. Pollyanna'nın bu korkunç odalara girmesi ve doktora telefon etmesi gerekiyordu. Bir an önce evin sahibinin kazaya uğradığını bildirmesi...

Pollyanna hafif bir çığlık atarak sağına soluna bakmadan koştu. Holün dibindeki odanın kapısını açıp içeriye daldı.

Telefon masasının tam ortasındaydı. Pollyanna ayaklarının ucuna basarak masaya yaklaştı.

Telefon rehberi yerde duruyordu. Pollyanna titreyen parmaklarıyla C harfini aradı. Chilton ismine geldi. Ve Doktor Chilton'la konuşmayı başardı.

Titreyen bir sesle, John Pendleton'un sözlerini tekrarladı. Doktorun sert sert sorduğı soruları da cevaplandırdı. Bunu da yapınca telefonu kapatıp rahat bir soluk aldı.

Biraz sonra da bacağı kırılan adamın yanına dönmüştü. Aradan geçen zaman Bay Pendleton'a kısa gelmiş olacak ki:

«Ne oldu?» diye sordu. «Bir terslik mi var? Yoksa içeriye girmedin mi?»

Pollyanna gözlerini iri iri açtı. «İçeriye girdim tabii. Onun için de geri döndüm. İçeriye giremeseydim buraya döner miydim sanıyordunuz? Doktor da hemen adamlarıyla eşyalarını alarak gelecek. Sizin nerede olduğunuzu bildiğini söyledi. Ben de sizin yanınızda olmayı uygun gördüm.»

Adam acı acı güldü. «Ya, öyle mi?... Senin zevkine hayran

kaldığımı iddia edemeyeceğim. Kendine daha uygun dostlar bulabilirdin.»

«Yani bunu çok... çok aksi olduğunuz için mi söylüyorsunuz?»

«İçtenlikle konuştuğum için teşekkür ederim. Sorunun cevabı da 'evet' tabii.»

Pollyanna hafifçe güldü. «Fakat siz sadece o dış görünüşünüzle sertsiniz. İçiniz hiç de öyle değil.»

«Öyle mi?... Bunu nasıl anladın?..»

«Örneğin, köpeğinize nasıl davrandığınızı gördüm.» Başıyla küçük köpeği işaret etti. Pendleton, elini hayvanın başına dayamıştı. «Ne tuhaf değil mi?... Kedilerle köpekler insanları başkalarından çok daha iyi anlıyorlar.» Birdenbire doğruldu. «Başınızı kaldıracağım.»

Adam, başı kaldırılırken hafifçe inleyip yüzünü buruşturdu. Sonra Pollyanna'nın kucağının, dayandığı kaya parçasından çok daha rahat bir yastık olduğunu gördü.

Bir müddet konuşmadılar. Pollyanna onun yüzüne bakarak uyuyup uyumadığını düşündü. Ama adamın uyuduğunu pek sanmıyordu. Can acısından inlememek için dişlerini sıkıyordu o. Adamın bir eli köpeğin başındaydı hâlâ. Köpek de üzüntülü gözlerini sahibine dikmiş sessizce bekliyordu.

Sonunda köpek kulaklarını dikerek hafif bir sesle havladı. Sonra sesini daha da yükseltti. Biraz sonra da Pollyanna gü-rültüleri duydu. Üç adam bir sedyeyle türlü şeyleri taşıyarak geliyorlardı.

Adamlardan en uzun boylusu olan, sevimli yüzlü biri neşeli neşeli yaklaştı. Pollyanna onun Doktor Chilton olduğunu biliyordu.

«Vay küçük hanım, hemşirelik oyunu mu oynuyorsun?»

Pollyanna, «Hayır, efendim,» diye gülümsedi. «Ben sadece hastanın başını tuttum. Ona hiç ilaç vermedim. Ama buraya gelmiş olduğuma memnunum.»

«Ben de öyle yavrum.»

Tirit

John Pendleton, kazaya uğradığı gün Pollyanna, akşam yemeğine biraz geç kaldı. Ama azar işitmeden kurtuldu.

Nancy çocuğu kapıda karşıladı. «Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin,» dedi. «Saat altı buçuk oldu!»

«Biliyorum Nancy. Ama suç bende değil. Emin ol bende değil. Hem Polly Teyze bile beni suçlu bulamaz.»

Nancy, «Buna fırsat bulamayacak zaten,» diye çıkıştı. «Kendisi gitti.»

Pollyanna dehşetle içini çekti. «Gitti mi? Yani benim yüzümden evden uzaklaşmak zorunda mı kaldı?»

Nancy dudak büktü. «Bunu nereden çıkardın? Sadece Boston'da kuzeni öldü. Onun için Bayan Polly'nin gitmesi gerekiyordu. Teyzen ancak üç gün sonra dönecek. Artık memnun olmalıyız. Bu arada ikimiz eve bakacağız.»

«Nasıl memnun olabiliriz, Nancy? Biri ölmüşken memnun olunabilir mi?»

Pollyanna'nın kaşları üzüntüyle çatılmıştı. «Elimde değil, Nancy. Bazı şeyler var ki bunlar oyuna sığmıyor. İşte ölüm de böyle konulardan biri. Bir ölümün memnun olunabilecek tarafı yok.» Sonra Nancy'e kazayı anlatmaya başladı.

Ertesi gün öğleden sonra Pollyanna, anlaştıkları gibi gidip Jimmy Bean'ı buldu. Tahmin ettiği gibi de Jimmy çok üzüldü tabii.

Çocuk, «Belki de böyle olması daha doğru,» diye içini çekti. «Ama insanın bilmediği şeyler daima bildiklerinden daha hoştur. Şimdi Hindistan'da biri beni isteseydi ne hoş olurdu değil mi?»

Pollyanna el çırpı. «Tabii! Fevkalade bir şey bu, Jimmy, Benim Kadınlar Yardım Derneği'ne mektup yazıp senden söz edeceğim, Jimmy. Onlar Hindistan'da değiller. Yine de orası bir

hayli uzak. Sen de benim gibi oradan kalkıp gelseydin öyle düşünürdün.»

Jimmy'nin gözleri parladı. «Acaba onlar gerçekten beni alırlar mı?»

«Tabii alırlar, Jimmy. Hindistan'da küçük çocukları alıp büyütüyorlar mı?... Onlar da senin küçük bir Hintli çocuğu olduğunu düşünsünler bu kez.»

«Pekâlâ... Yalnızca yemek ve yatacak yere karşılık çalışacağımı ve borcumu böyle ödeyeceğimi söylemeyi de unutma. Bana karşılıksız yardım yapılmasını istemiyorum. Kadınların yardımıyla da olsa iş iştir.» Duraklayıp ilave etti. «Bu hesaba göre sen onlardan haber alana kadar burada kalmam gerekecek.»

Pollyanna çabucak başını salladı. «Tabii. O zaman seni nerede bulacağımı da bilirim. Hem seni alacaklardır. Çünkü sen çok uzaktasın. Acaba ben de Polly Teyzenin Hindistan'dan gelen küçük kızı mıyım?»

Pendleton Korusu'ndaki kazadan bir hafta sonra Pollyanna, bir sabah teyzesinin yanına gitti.

«Polly Teyze, bu hafta Bayan Snow'un paça tiritini başkasına götürmeme izin verir misiniz? Bayan Snow'un buna kırılmayacağına eminim.»

Teyzesi, «Yine ne düşünüyorsun, Pollyanna?...» diye içini çekti. «Senin gibi tuhaf, anlaşılmaz bir çocuk daha görmedim.»

«Şey Polly Teyze kızmayacağınıza eminim. Paçayı bu kez de bırakın o adama götürüyüm. Bacağı kırılan bir insan bütün ömrünü yatalak hastalar gibi yatakta geçirmez. Bir iki defadan sonra yine Bayan Snow'a götürürüm.»

Bayan Polly biraz bezgin bir tavırla, «Tabii, tabii,» diye cevap verdi. «Kim o adam?»

«O adam... Yani Bay John Pendleton.»

Miss Polly neredeyse koltuğundan fırlıyordu.

«**John Pendleton!**»

«Evet. İsmi Nancy'den öğrendim. Belki siz de kendisini tanırırsınız.»

Bayan Polly bu soruya cevap vermedi. Bunun yerine, «Sen kendisini tanıyor musun?» dedi.

«Evet. Daima bana gülümsüyor ve konuşuyoruz. Kendisi sadece haşın görünüşlü. İçyüzü hiç de öyle değil. Ben gidip paçayı alayım. Ben buraya geldiğim sırada Nancy onu hazırlamıştı.» Pollyanna son sözleri koşarak kapıya giderken söylemişti.

«Dur Pollyanna!» Bayan Polly'nin sesi birdenbire çok sertleşmişti. «Fikrimi değiştirdim. Her zaman olduğu gibi Bayan Snow'a götürereksin paçayı. Hepsi bu kadar. Gidebilirsin artık.»

Pollyanna'nın yüzü allak bullak oldu. «Fakat Polly Teyze, Bayan Snow'un hastalığı nasıl olsa geçmeyecek. Ama adam bacağını kırmış. Bacaklar da fazla sürmez. Yani kırılan bacakların iyileşmesi uzun sürmez demek istedim. Bir hafta evvel kırıldı onun bacağı.»

«Evet, hatırladım. Bay John Pendleton'un bir kazaya uğradığını duymuştum.» Kadının sesi hâlâ sertti... «Fakat Bay Pendleton'a tirit göndermek istemiyorum, Pollyanna.»

Pollyanna üzgün üzgün, «Dış görünüşünün haşın olduğunu biliyorum,» diye mırıldandı. «Siz de bu yüzden kendisinden hoşlanmıyorsunuz herhalde. Fakat paçayı sizin yolladığınızı söylemem. 'Kendim getirdim,' derim. Ondan hoşlanıyorum. Ona paça götürmek beni çok memnun edecek.»

Bayan Polly başını salladı. Sonra birdenbire durup son derece acayip ve kısık bir sesle sordu... «Bay Pendleton, senin kim olduğunu biliyor mu, Pollyanna?»

Küçük kız içini çekti. «Pek sanmıyorum. Bir kere kendisine adımlı söyledim. Ama beni adımla hiç çağırmadı.»

«Peki, senin nerede oturduğunu biliyor mu?»

«Hayır, kendisine bunu söylemedim.»

Bir sessizlik oldu. Bayan Polly kendisinininkine benzemeyen o acayip sesle, «Pekâlâ, Pollyanna,» dedi. «O paçayı... O paçayı Bay Pendleton'a götürerebilirsin. Fakat bunun kendi hediyen ol-

duğunu söylersin. Yalnız şunu unutma. Bunu ben göndermedim.»

Doktor Chilton

Pollyanna, ikinci kez John Pendleton'un evine gittiği zaman o konak hiç de öyle korkunç gelmedi kendisine. Pencereler açılmıştı. Yaşlıca bir kadın arka bahçede çamaşır asıyordu. Doktorun atlı arabası da verandanın yanında duruyordu.

Kıza hiç de yabancı gelmeyen küçük bir köpek basamakları atlayarak onu karşılamaya koştı. Fakat çamaşır asan kadın kapıya gelene kadar Pollyanna beklemek zorunda kaldı.

Pollyanna gülümsedi. «İzin verirseniz Bay Pendleton'a getirdiğim paça tiritini vermek istiyorum.»

Kadın, kızın elindeki tase uzandı. «Teşekkür ederim. Bunu kimin yolladığını söyleyeyim?»

O sırada hole çıkan doktor da kadının sözlerini duyup Pollyanna'nın yüzündeki üzüntülü ifadeyi gördü. Hemen yaklaştı.

«Ah, demek paça tirdi geldi.» Sesi çok neşeliydi. «Mükemmel... Mükemmel... Belki hastamızı da görmek istersin.»

«Evet, efendim.»

Doktorun arkasında duran hastabakıcı da hayret etmişti. «Fakat doktor, nasıl olur? Bay Pendleton ziyaretçi kabul edilmemesi için emir vermedi mi?»

«Evet, öyle. Fakat şimdi emirleri ben veriyorum. Tehlikeyi de ben göze alıyorum.» Sonra gülerek ekledi. «Senin haberin yok tabii. Fakat bu kız günde bir şişe kuvvet şurubunu içmekten daha faydalı gelir insana.»

«Kim o kız?...»

«Çok tanınmış birinin yeğeni. Adı Pollyanna Whittier. Ben...

Ben... Bu küçük hanımla pek ahbablık etme fırsatı bulamadım. Ama birçok hastam kendisini tanıyor.»

«Öyle mi?... Peki bu kızın kuvvet şurubundan çok daha etkili olmasının sebebi nedir?»

«Orasını bilmiyorum. Yalnız bu çocuk her olan veya olacak şeyden dolayı inanılmayacak bir sevinç duyuyormuş. Sık sık onun sözlerini bana tekrarlıyorlar... Bunlardan anladığıma göre kızın bütün isteği, 'Her şeyden memnun olmak.'»

Bu arada Pollyanna, doktorun emri gereğince John Pendleton'un odasına götürülüyordu.

Önce holün sonundaki büyük kütüphaneye girdiler. Hizmetçi, korkudan titreyen bir sesle, «Afedersiniz, efendim,» diye mırıldandı. «Küçük bir kız paça getirmiş... Doktor... Doktor onu yanınıza almamı söyledi.»

Bir an sonra da Pollyanna kendisini yatakta sırtüstü yatan asik suratlı adamla yalnız buldu.

Adam hiddetle, «Buraya bak,» diye söze başladı. «Ben...» Pollyanna yatağa yaklaşınca gülümsedi. «Ha, sen mi geldin?»

Pollyanna gülümsedi. «Evet, efendim. Beni içeriye aldıkları için ne kadar sevindim bilemezsiniz. Anlayacağınız önce o kadın elimden paçayı almaya kalktı. Sizi göremeyeceğimi sanarak o kadar korktum ki. Size paça getirdim. Paça tirdi. Bundan hoşlanacağınızı umarım.»

«Ağzıma bile koymam onu.»

«Demek ağzınıza bile koymazsınız. Öyle ise bunu sevip sevmediğinizi bilemezsiniz. Onun için paçayı hiç ağzınıza koymamış olmanıza sevindim. Eğer bunun tadını bilseydiniz...»

«Evet, evet, peki... Ben sadece bir tek şey biliyorum. Şu anda sırtüstü yatmaktayım. Yanılıyorsam kıyamet gününe dek böyle yatmak zorunda kalacağım.»

«Yok olamaz! Kıyamete dek yatamazsınız. Kıyamet kopması için İsrail'in Borusunu öttürmesi gerek... Ama kıyamet bizim sandığımızdan daha önce kopacaksa o başka. Kutsal Kitap bunun sandığımızdan daha önce olabileceğini yazıyor.

Ama ben öyle sanmıyorum. Kutsal Kitaba inanıyorum tabii. Fakat kıyametin hemen kopacağını sanmıyorum.»

John Pendleton birdenbire bir kahkaha attı. O anda içeriye giren hastabakıcı bu kahkahayı işiterek geldiği gibi usulca dışarıya çıkıverdi.

John Pendleton, «Bu işi biraz karıştırdın galiba,» dedi.

Küçük kız güldü. «Olabilir. Fakat ben kırılan bacakların bir ömür boyu sürdürüklerine inanmıyorum. Yani bacakları kırılanlar bütün ömürlerini yatakta geçirmezler. Bundan da memnun olmanız gerekir sanırım.»

Adam hırslı hırslı, «Çok memnunuz,» diye söylendi.

«Hem sonra sadece bir bacağınız kırılmış. İki bacağınız birden kırılmadığı için memnun olmalısınız.»

Adam, «Tabii,» diye onun sözünü kesti. Yine o eski acılık vardı sesinde. «Geri kalanlar için de memnun olmalıyım herhalde. Hastabakıcı, doktor ve mutfaktaki Allahın cezası kadın için de sevinmeliyim!»

«Doğru, efendim. Aksini düşünün, o zaman halinizin ne kadar kötü olacağını düşünmeniz yeter sanırım.»

«Ne?.. Ne?..» Adam sınıflanıyordu.

«Şunu söylemek istedim. Siz böyle hasta yatarken onlar yanınızda bulunmasaydı haliniz ne fena olurdu!»

Adam hırsla, «İşin başı da bu ya,» diye söylendi... «Bütün sorun burada sırtüstü yatmamdan çıkıyor. Budala bir kadın evimi altüst edip bunun 'temizlik' olduğunu iddia ediyor. Bir adam da bu işte ona yardım ederek buna 'Hastabakıcılık' diyor. Bu arada doktoru da unutma. Üçü de kendilerine bu münasebetsizliklerden ötürü bol para vermemi bekliyorlar.»

«Evet, biliyorum. İşin bu yanı çok kötü. Paranızı biriktirirken böyle bir şey olması çok tatsız doğrusu.»

«Buraya bak, çocuk. Sen ne demek istiyorsun bakalım?»

Pollyanna tatlı tatlı güldü. «Paranızdan söz ediyorum. Bunu kendinize harcamayıp yoksullar için saklamanızı anlatıyordum. Zaten bu yüzden içinizin hiç de sert olmadığını anladım. Bay Pendleton. Nancy söyledi bana.»

Adamın ağızı açık kaldı. «Nancy, sana paralarımı biriktirdiğimi ve... Şey... Nancy'nin kim olduğunu sorabilir miyim?»

«Bizim Nancy. Kendisi Polly Teyze'nin yanında çalışıyor.»

«Polly Teyze mi? Polly Teyze de kim?»

«Bayan Polly Harrington o. Onun yanında oturuyorum ben.»

Adam birdenbire kımıldandı.

«Bayan... Polly... Harrington mu?» diye fısıldadı... «Sen... Sen onun yanında mı oturuyorsun?»

«Evet, ben onun yeğeniyim. Annem yüzünden beni yanına aldılar. Büyütüyor beni...» Pollyanna'nın sesi titremeye başladı. «Annem onun ablasıymış. Babam da Cennete gidip anneme kavuşunca yapayalnız kaldım. Sadece Kadınlar Yardım Derneği benimle ilgilendi. Bunun üzerine teyzem beni yanına aldı.»

Adam sesini çıkarmadı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Onun yüzünü gören Pollyanna korkuya kapıldı. Ne yapacağını bilmez bir halde ayağa kalktı.

«Bari ben gideyim,» diye mırıldandı. «Şey... Şey... Paçayı beğeneceğinizi umarım.»

Adam tatlı bir sesle, «Demek sen Polly Harrington'un yeğenisin?» dedi.

«Evet efendim. Siz... siz belki onu tanıyorsunuz.»

John Pendleton'un dudaklarında garip bir gülümseme belirdi. «Ah, evet kendisini tanıyorum.» Bir an durakladı. Sonra yine tuhaf tuhaf gülümseyerek devam etti. «Ama bu paçayı... bu paçayı bana Bayan Polly Harrington yollamadı, değil mi?»

Pollyanna üzölmüştü.

«Hayır efendim, teyzem yollamadı. Kendisi paçayı yollamadığını öncelikle belirtmemi istedi. Fakat ben...»

«Ben de böyle olduğunu tahmin etmiştim zaten.»

Pollyanna daha da üzülererek ayaklarının ucuna basa basa odadan çıktı.

Verandanın önünde doktorun beklediğini gördü. Adam ara-

basındaydı. Hastabakıcı da basamakta duruyordu.

Doktor gülerek, «Bayan Pollyanna,» dedi. «Seni eve bırakma şerefini bana vereceğini umarım. Birkaç dakika evvel yola çıkacaktım ama sonra seni beklemeye karar verdim.»

«Teşekkür ederim efendim. Beni beklediğinize çok memnun oldum. Arabaya binmeye bayılırım.»

«Öyle mi?» Başıyla basamakta duran adamı selamladı. «Anladığıma göre sana zevk veren pek çok şey var.»

«Şey, bilmem. Olabilir. Yaşamak sayılacak her şeyi yapmaktan zevk alıyorum. Dikiş dikmek, yüksek sesle okumak gibi şeyleri pek sevemiyorum doğrusu. Ama onlar yaşamak sayılmaz ki.»

«Ya, öyle mi? Peki onlar nedir öyleyse?»

Küçük kız üzümlükle dudak büktü. «Polly Teyzem bunların 'Yaşamayı öğrenmek' olduğunu söylüyor.»

«Demek öyle. Onun böyle bir şeyi söyleyeceğini tahmin etmeliydim.»

«Ama ben hiç de öyle düşünmüyorum. İnsanın nasıl yaşayacağını öğrenmesine gerek yok. Örneğin ben bunu öğrendim.»

Doktor içini çekti. «Korkarım bazılarımızın bunu öğrenmesi gerekiyor, küçük kız.»

Pollyanna, «Doktor Chilton,» dedi. «Doktorluk dünyanın en memnun edici mesleği olmalı.»

«En memnun edici mesleği mi? Halbuki ben nereye gidersem gideyim azap çeken insanlarla karşılaşıyorum!»

Pollyanna başını salladı. «Biliyorum. Fakat siz onlara yardım ediyorsunuz. Yardım ettiğiniz için de memnunsunuz. Onun için içimizde her zaman en mutlu insan siz olmalısınız.»

Doktorun gözleri, birdenbire doldu. Doktorun hayatı dayanılmaz kadar zordu. Tek başına yaşıyordu. Evli değildi. Evi de yoktu. Bir pansiyonda iki oda tutmuştu... Yalnız mesleğini çok seviyordu.

Titrek bir sesle, «Allah senden razı olsun, küçük kız,» dedi.

Sonra hastalarının pek iyi bildiği ve sevdiği gülümsemesiyle konuşmasını sürdürdü. «Bana kalırsa sadece hastaların değil, doktorun da böyle bir kuvvet şurubuna ihtiyacı varmış.»

Bu sözler Pollyanna'yı şaşırttı, ama üstünde durmadı.

Doktor, Pollyanna'yı evinin kapısına bırakıp, ön verandayı süpüren Nancy'e gülümsedi ve oradan ayrıldı.

Küçük kız, basamakları çıkarak bağırdı. «Doktorun arabasıyla geldim. Çok zevkli oldu bu. Kendisi çok hoş, Nancy.»

Küçük kız, teyzesini oturma odasında buldu.

Kadının biraz sert bir sesle, «Seni kapının önüne kadar getirip bırakan adam kimdi, Pollyanna?» diye sordu.

«Doktor Chilton'du. Kendisini tanımıyor musunuz, Polly Teyze-ciğim?»

«Doktor Chilton mu?.. Onun burada ne işi varmış?..»

«Kendisi beni eve bıraktı. Şey... paça tiridini de Bay Pendleton'a verdim ve...»

Bayan Polly hemen başını kaldırdı. «Pollyanna, bunu benim yolladığımı sanmadı, değil mi?»

«Hayır, Polly Teyze. Bunu sizin göndermediğinizi söyledim.»

«Benim yollamadığı mı söyledin?»

«İyi ama siz öyle söylememi tembih etmemiş miydiniz, Polly Teyze?»

Kadın içini çekti. «Pollyanna ben sadece bunu göndermediğimi söyledim. O adamın da böyle düşünmemesi gerektiğini anlattım. Benim sözlerimle Bay Pendleton'a açık açık paçayı benim yollamadığımı arasında çok fark var, değil mi?»

Kırmızı Bir Gül ve Dantel Bir Şal

Pollyanna'nın Bay Pendleton'u ziyaretinden bir hafta sonra yağmurlu bir günde Bayan Polly arabaya binerek kadınlar Yarıdım Derneği'nin toplantısına gitti. Saat üçte geri döndüğü zaman yanakları pembe pembe olmuştu... Rüzgârın dağıttığı

dalgalı saçları da alnına ve ensesine dökülmüştü.

Pollyanna, teyzesini ilk kez böyle görüyordu.

Çocuk heyecanla bağırdı. «Ah, ah sizde de varmış, Polly Teyze.» Oturma odasına giren kadının etrafında neşeli neşeli dolaşmaya başladı.

«Bende ne varmış, çocuğum?»

«Bunun farkına bile varmamıştım. Demek farkına varmamama rağmen bazı insanlarda oluyor bu. Acaba Cennete girmeden evvel bende de olur mu dersiniz? Ama kıvrılsalar bile siyah olamazlar. Siyah olmaları imkânsız.»

«Pollyanna, sen ne diyorsun kızım?...»

«Hayır, hayır, ne olur yapmayın, Polly Teyze. Saçlarınızı düzeltmeyin. Ben onlardan söz etmek istiyorum. Şu çok güzel siyah bukleleri kastediyorum. Ah, Polly Teyze ne güzel onlar!»

«Saçmalama! Buraya bak, Pollyanna. Neden geçen gün münasebetsizlik ederek Kadınlar Yardım Derneği'ne gittin ve o dilenci için yardım istedin?»

Pollyanna önce ilk soruyu cevaplandırdı. «Saçma değil, Polly Teyze. Saçlarınız böyleyken ne kadar güzel olduğunuzun farkında değilsiniz. Oh, Polly Teyze, Bayan Snow'a yaptığım gibi saçlarınızı tarayıp bir de çiçek takabilir miyim? Sizi öyle görmeyi çok istiyorum. Bayan Snow'dan çok daha güzel olacaksınız!»

«Pollyanna, soruma cevap vermedin. Neden münasebetsizlik edip Kadınlar Yardım Derneği'ne gittin?»

«Biliyorum, Polly Teyze. Ama bunun münasebetsizlik olduğunu sonra anladım. Jimmy'nin büyütülmesine kimse ilgi göstermiyor. Onun için benim Kadınlar Yardım Derneği'ne yazdım. Çünkü Jimmy onlardan çok uzakta. Belki onu bir Hintli çocuk olarak kabul ederler. Zira ancak Hintli çocuklara yardım ediliyormuş. Polly Teyze ben de sizin küçük Hintli kızınız mıyım? Hem Polly Teyze saçlarınızı yapmama izin vereceksiniz değil mi?»

Polly Teyze elini boğazına götürdü. Yine eski duyguya, o çaresizlik duygusuna kapılmıştı.

«Fakat Pollyanna, kadınlar bugün senin oraya gittiğini anlattıkları zaman öyle utandım ki. Ben...»

Ama çocuk zıp zıp zıplıyordu. «Saçlarınızı yapmama izin vermeyeceğinizi söylemediniz. Siz buradan ayrılmayın. Ben bir tarak getireyim.»

«Fakat Pollyanna.» Kadın, kızın peşinden soluk soluğa merdivene gitti.

«A, demek buraya kadar geldiniz?» Pollyanna, kadını kendi odasının önünde karşıladı. «Daha da iyi. Tarağı buldum. Şimdi siz lütfen şuraya oturun saçlarınızı taramama izin verdiğiniz için çok memnunum.»

Kadın sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. Kendisini tuvalet masasının başına oturmuş görünce şaşırıp kaldı... Saçları da omuzlarına dökülmüştü. Küçük kız, sevinç içinde teyzesinin saçını tarıyordu.

Bayan Polly yüzünü örten saçlar dolayısıyla boğuk bir ses çıkardı. «Pollyanna... Böyle münasebetsiz bir şey yapmana neden izin veriyorum bilmem?»

«İyi ama Polly Teyze, herkesin size bakmasından memnun kalmanız gerekmez mi?... Siz güzel şeylere bakmaktan zevk almaz mısınız? Ben güzel insanlara baktığım zaman o kadar memnun olurum ki.»

«Fakat... Fakat...»

Pollyanna memnunlukla, «Hele saç taramaya bayılırım,» diye devam etti. «Oh, Polly Teyze şimdi aklıma bir şey geldi. Fakat bu bir sır. Size söyleyeceğim. İşte saçlarınız oldu... Şimdi sizi bir dakika yalnız bırakacağım. Ama yerinizden kımıldamayacağınıza ve dönüp bakmayacağınıza söz verin. Ben geri dönene kadar bakmak yok. Unutmayın!»

Bayan Polly ağzını açıp bir şey söylemedi. Ama kendi kendine, «Bir an önce yeğenimin taradığı bu acayip biçimli saçı düzeltmeliyim,» diyordu. «Saçımı eskisi gibi derli toplu bir hale sokmalıyım.»

Ama o anda nasıl olduysa Bayan Polly, tuvalet masasının aynasında aksini görüverdi. Gördüğü yüz o kadar genç değildi ama heyecandan pırıl pırıldı. Yanakları tatlı bir pembe olmuştu. Gözleri de ışıltı ışıltı. Dışarıda nemlenen saçları arkaya doğru taranmış. Alnına da dalgalı bir perçem düşmüştü. Ensesindeki küçük bukleler de kendisine çok yakışmıştı doğrusu.

Daha kımıldamadan bir şey gözlerinin üstüne dayandı. Küçük kız, bunu arkadan bağladı.

Kadın, «Pollyanna,» diye haykırdı. «Pollyanna, ne yapıyorsun?»

Küçük kız güldü.

«İşte bunu bilmenizi istemiyorum, Polly Teyze... Bakacağınızdan korktuğum için gözlerinizi bağladım. Şimdi hareketsiz oturun. Bir dakika bile sürmez. Ondan sonra bakarsınız.»

«Fakat Pollyanna... Hemen bu bağı çıkar. Çocuk ne yapıyorsun?..» Omzuna değen yumuşak şeyi duyunca heyecanla içini çekti.

Pollyanna neşeli neşeli gülüyordu. Titreyen ellerle teyzesinin omzuna ince bir dantel şalı sardı. Yıllardan beri sandıkta duran şal hafifçe sararmıştı ve lavanta çiçeği kokuyordu.

İşini bitirince kız hayranlıkla teyzesine baktı. Hemen teyzesini tutup kapalı verandaya doğru götürdü. Orada bir tek kırmızı yaz gülü açmıştı.

«Pollyanna, ne yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?..» Kadın, kızın elinden kurtulmak için boşuna uğraşıp duruyordu. «Pollyanna ben...»

«Sadece kapalı verandadayız. Bir dakika!...» Pollyanna gonca bir gülü kopardı ve bunu Bayan Polly'nin sol kulağının üstüne ipek gibi saçlarının arasına taktı. «İşte oldu.» Kadının gözlerini bağlayan mendili çözdü. «Ah, Polly Teyze. Sizi süslediğime memnun olacağınızdan eminim!»

Bir an Bayan Polly, kendi kılıfına ve etrafına baktı... Sonra hafifçe bağırarak odasına kaçtı. Pollyanna başını kaldırıp teyzesinin üzüntüyle baktığı yere göz atınca bahçeye giren atlı ara-

bayı farkettti. Dizginleri tutan adamı da hemen tanıdı.

Neşeyle aşağı eğildi. «Doktor Chilton!... Doktor Chilton!... Beni mi görmek istediniz? Buradayım ben.»

«Evet, yavrum. Lütfen aşağıya gelir misin?...»

Pollyanna aşağı inince doktoru arabasında bekler buldu.

Doktor gülümseyerek, «Bay John Pendleton, bugün seni görmek istiyor. Onu ziyaret etmek istersen tabii. Yağmur dindi. Ben de seni almaya geldim. Gelecek misin? Dönüşte uğrar seni alırım ve saat altıdan evvel evine bırakırım,» dedi.

Pollyanna memnuniyetle, «Gelirim tabii!» diye bağırdı. «Yalnız izin verirseniz Polly Teyzeme sorayım.»

Çocuk biraz sonra elinde şapkasıyla döndü. Fakat yüzü son derece ciddiye.

Doktor yola çıkınca, «Demek teyzen izin verdi,» diye sordu.

Küçük kız içini çekti. «Evet. Yanılmıyorsam beni yanında istemiyordu. Anlayacağınız, 'Evet, evet, haydi git' dedi. 'Daha evvelden gitmeni çok istedim!' İşte böyle dedi.»

Doktor yalandan gülümsedi. Ama gözleri son derece ciddiye. Bir süre konuşmadılar. Sonunda doktor çekine çekine sordu. «Birkaç dakika önce kapalı verandada gördüğüm teyzen değil miydi?»

Pollyanna derin derin içini çekti. «Evet, bütün sorun da burada ya. Yukarıda bulduğum güzel bir şalı omuzlarına sardım. Sonra saçlarını da tarayıp bir gül taktım. Teyzem o kadar güzel oldu ki. Siz de o fikirde değil misiniz? Teyzem çok güzel değil miydi?»

Doktor bir an cevap vermedi.

«Evet, Pollyanna. Teyzen... Teyzen çok güzel olmuştu.»

«Demek siz de böyle düşündünüz. İşte buna çok memnun oldum.» Pollyanna neşeli neşeli güldü.

Ama doktor birdenbire, «Sakin ha, Pollyanna!» diye bağırdı. «Sakin ha bunu teyzene söyleyeyim deme.»

Pollyanna bir an düşündü. «Madem öyle... O halde söylemem... Şimdi aklıma geldi. Teyzem sizi görünce içeriye kaçtı

zaten. Sonra da o kılıkta gözükmesine üzüldü.»

Doktor kendi kendine mırıldandı. «Bunu ben de tahmin etmiştim zaten.»

Bir Kitap Gibi

John Pendleton küçük kızı o gün gülümseyerek karşıladı. «Hoş geldin Pollyanna.»

«Sizi görmeye geldiğime çok sevindim, Bay Pendleton. Hem gelmemem için ne sebep olabilir ki?»

«Biliyorsun sana epey çattım. Geçen gün paçayı getirdiğin zaman da, beni bacağım kırılmış yatarken bulduğun gün de sana aksilik ettim. Aklıma gelmişken söyleyeyim. O gün sana teşekkür bile edemedim.»

«Fakat sizi bulduğuma çok sevinmiştim ben. Yani, bacağınız kırıldığı için memnun kalmıştım demek istemiyorum tabii.»

John Pendleton gülümsedi. «Anlıyorum, yavrum. Yalnız arada sırada söylediğin sözleri şaşıırıyorsun, değil mi Pollyanna? Yine de sana teşekkür ederim. O gün yaptığın şeylerden dolayı senin çok cesur bir çocuk olduğuna karar verdim.» Daha neşeli bir sesle ilave etti. «Paça tiridi için de teşekkür ederim.»

Pollyanna hemen ilgilendi. «Bari bunu beğendiniz mi?»

«Çok beğendim. Bugün herhalde paça getirmedin değil mi?.. Yani Polly Teyze'nin yollamadığı paçadan getirmedin sanırım.»

«Şey... Şey... Hayır, efendim.» Rengi de iyice kızarmıştı. «Rica ederim, Bay Pendleton. Geçen gün paçayı Teyzem Polly'nin göndermediğini söylediğim zaman terbiyesizlik etmek istememişim.»

Adam cevap vermedi.

Tekrar konuşmaya başladıği zaman sesi eskiden olduğu

gibi sıkıntılıydı. «Neyse bu şekilde davranmak hiç de iyi değil! Bu kez seni çağırdığım zaman suratsızlığımı görmeni istemiyorum. Dinle! Kütüphanede tam köşede camlı bir dolap var. Onun alt rafında oymalı bir kutu bulacaksın. Onu al ve bana getir. Biraz ağır olmakla birlikte bunu taşıyabileceğini sanıyorum Pollyanna.»

Ondan sonra geçen yarım saat Pollyanna için çok zevkli oldu doğrusu. Kutu türlü güzel şeylerle doluydu. John Pendleton seyahatleri sırasında satın almıştı bunları. Her birinin de ayrı bir hikâyesi vardı. Bu hikâyeler de öyle ilgi çekiciydi ki. İster Çin'den gelmiş oymalı bir satranç taşı olsun, ister Hindistan'a ait yeşimden bir heykelcik olsun, her biri birbirinden güzeldi.

Bu misafirlik Pollyanna için çok zevkliydi doğrusu. Fakat daha gün sona ermeden Pollyanna başka şeylerden söz ettiklerinin farkına vardı. O güzel işlemeli kutucuktan, kendisinden, Nancy'den, Polly Teyze'den ve günlük hayattan söz ettiğinin farkına vardı. Bu arada Pollyanna bu aksi adamdan hiç ummadığı bir şey duydu. «Çok yalnızım. Sana ihtiyacım var. Başka bir neden de var. Bunu da sana anlatacağım. Geçen gün senin kim olduğunu anlayınca önce bir daha seni görmemeye karar verdim. Buraya gelmemeni istedim. Bana yıllardan beri unutmak istediğim bir... bir şeyi hatırlattın. Onun üzerine kendi kendime, 'Bir daha bu çocuğu görmek istemiyorum,' dedim. Her gün doktor seni getirmeyi teklif edince de, 'İstemem,' diye cevap verdim.»

Adam içini çekti. «Fakat bir zaman sonra seni çok görmek istediğimi anladım. Seni görmem unutmak istediğim şeyi bütünü hatırlamama sebep oluyordu. Onun için artık sık sık buraya gelmeni istiyorum. Bunu yapacak mısın küçük kız?»

★

O akşam yemekten sonra arka verandada oturan Pollyanna, Nancy'e John Pendleton'un oymalı kutusundan söz etti. Bu

kutunun içinden çıkan eşsiz şeyleri anlattı.

Nancy içini çekti. «Şaşılacak şey. Kimseyle konuşmayan bu ters adamın bütün o güzel şeyleri sana göstermesi ve hepsinin hikâyelerini anlatması inanılacak gibi değil.» Hizmetçi durakladı. «Ama beni en şaşırtan bu adamın seninle dost olması. Sakın alınma. Seninle dost olunmaz demek istemiyorum. Sadece o öyle çocuklardan hoşlanacak bir adam değil.»

«Fakat çocukları seviyor, o Nancy. Yalnız her zaman sevmemiş sanırım. Örneğin bugün bir ara beni tekrar görmek istemediğini de açıkladı. Zira kendisine unutmak istediği bir şeyi hatırlatıyormuşum. Ama daha sonra...»

Nancy heyecanla çocuğun sözlerini kesti. «Ne dedin? Ne dedin? Adam, senin unutmak istediği bir şeyi hatırlattığını mı söyledi?»

«Evet, daha sonra...»

Nancy yine dayanamadı. «Peki neymiş o?... Yani adamın unutmak istediği şey, neymiş?»

Pollyanna, «Bunu anlatmadı,» diye cevap verdi. «Sadece bir şey olduğunu söyledi.»

Hizmetçi heyecanla içini çekti. «Çok esrarlı bir olay! Demek senden hoşlanmasının nedeni bu. Oh, Bayan Pollyanna! Bu tıpkı okuduğum macera romanlarındaki olaylara benziyor. Aman Tanrım! Burnumun ucunda böyle bir macera olmuş da ben farkına varmamışım. Şimdi bana her şeyi anlat. Adamın bütün sözlerini tekrarla Pollyanna. Senden hoşlanmasının sebebini bulmalıyız.»

Pollyanna, «Fakat o benden önceleri hoşlanmamıştı ki!» dedi. «Tiridi alıp götürdüğüm vakit bunu Polly Teyze'nin yollamadığını söylediğim zamana kadar da benim kim olduğumu anlamadı.»

«Şimdi her şeyi anladım. Beni dinle yavrum.. **Bay John Pendleton Bayan Polly'nin sevgilisiymiş!** Evet böyle.»

Pollyanna itiraz etti. «Olamaz, Nancy! Buna imkân yok, teyzem o adamdan hiç hoşlanmıyor.»

«Tabii hoşlanmıyor. Onlar kavga etmişler.»

Ama Pollyanna yine de bu sözlere inanamamıştı.

«İşte şöyle olmuş. Bay Tom, vaktiyle Bayan Polly'nin bir sevgilisi olduğunu söyledi bana. Buna inanamadım. Adamın da hâlâ burada oturduğunu anlattı. Şimdi de durumu anladım tabii. Teyzenin sevgilisi John Pendleton. Bu adamın hayatında bir sır olduğunu biliyoruz. Tek başına o kocaman konakta oturuyor. Hiç kimseyle konuşup dostluk etmiyor. Sonra senin Bayan Polly'nin yeğeni olduğunu anlayınca çok sert davrandı değil mi? Üstelik unutmaya çalıştığı bir şeyi hatırlattığını söyledi? Bunu kim olsa anlar.»

Küçük kızın gözleri hayretle faltaşı gibi açılmıştı. «Yaa?» diyebildi. «İyi ama Nancy, teyzemle Bay Pendleton birbirlerini sevselerdi şimdiye kadar çoktan barışmışlardı.»

«Sen aşk konusunda pek bir şey bilmiyorsun galiba Bayan Pollyanna. Ama dünyada öyle insanlar vardır ki, senin 'Mutluluk Oyunu'ndan bir şey anlamazlar. İşte birbirleriyle kavga eden sevgililer de böyledir. Fakat onlara bu oyunu öğretebilseydin ne iyi olurdu? O zaman barışmaktan memnun kalırlardı. Ama bu işin pek olacağını sanmıyorum doğrusu!»

Prizmalar

Sıcak ağustos günleri geçerken Pollyanna da sık sık Pendleton Tepesi'ndeki eve uğruyordu. Bununla beraber küçük kız, bu ziyaretlerin hiç de başarılı olduğunu sanmıyordu. Evet, adam onu çağırıyor ve kendisini görmesini istiyordu. Bay Pendleton onunla konuşuyordu. Kıza güzel ve o güne dek görmediği şeyleri gösteriyordu. Kitaplar, resimler ve biblolar çıkarıyordu. Buna rağmen sık sık da yatakta çaresiz kaldığından şikâyet etmekteydi.

Pollyanna, artık John Pendleton'un Teyzesi Polly'nin sevgilisi olduğuna inanıyordu. Kendi teyzesini de, bu adamı da sevi-

yordu. Bütün gücüyle onları bir araya getirmek istiyordu. Böylece bu iki yalnız ve mutsuz insan birlikte mutlu olacaklardı.

Yalnız küçük kız bu işi nasıl yapabileceğini bilemiyordu. Arada sırada Bay Pendleton'a teyzesinden söz açıyordu. Adam bazen nazik nazik onu dinliyor, bazen de surat ediyordu. Arada sırada da sert hatlı yüzünde anlamsız bir gülümseme belirliyordu.

Pollyanna, bu arada teyzesine de Bay Pendleton'dan bahsetmeyi düşünmüş, daha doğrusu bunu denemişti. Ama her zaman olduğu gibi! Polly Teyze bir lafı uzun uzadıya dinlemiyordu. Nedense derhal başka bir konu bulup konuyu değiştiriyordu.

Yalnız Pollyanna başka şeyler anlatırken kadın sık sık Doktor Chilton'un sözünü açıyordu. Küçük kız bunun nedenini anladığını tahmin ediyordu. Doktor Chilton, teyzesini kapalı ve randada başında bir gül ve omuzunda dantel şalla görmüştü. Polly Teyze, gerçekten Doktor Chilton'a sinirleniyordu.

Küçük kız bir gün şiddetli soğuk alıp eve kapanmak zorunda kalınca bunu daha iyice anladı.

Polly Teyze, «Akşama kadar ateşin düşmezse doktor çağırمام gerekecek,» dedi.

«Sahi mi Polly Teyze?... O halde akşama dek daha fena olacağımdan kuşum yok. Doktor Chilton'un gelip beni görmesini çok isterdim doğrusu.»

Kadın sert sert, «Doktor Chilton'u çağırمام, Pollyanna,» diye söylendi. «Dr. Chilton aile doktorumuz değil. Fenalaşırsan Doktor Warren'e haber göndereceğim.»

Ama Pollyanna fenalaşmadı. Doktor Warren'i çağırmaya da gerek kalmadı tabii.

Pollyanna o gece teyzesine, «Çok ama çok mutluyum,» dedi. «Doktor Warren'i de seviyorum ama Doktor Chilton'u daha fazla seviyorum. Zaten hastalanınca onu çağırmasaydık herhalde çok üzülürdüm.»

Teyzesinin yüzüne bakarak ilave etti. «Zaten o gün sizi süs-

lediğim zaman Doktor Chilton'un gelmesi bir rastlantıydı. Bunda onun hiç suçu yok Polly Teyze.»

Ama teyzesi çoktan odadan çıkmıştı bile.

Ağustosun sonuna doğru bir gün Pollyanna, sabah erkenden John Pendleton'u ziyaret etti. Adamın yastığındaki parlak mavi, sarı, yeşil, kırmızı ve mor çizgileri görünce hayran hayran durakladı.

«Ah, Bay Pendleton, bu bir gökkuşağı!.. Hem de küçük bir gökkuşağı!» Heyecanla ellerini birbirine vurdu... «Ah, ah ne kadar güzel! İyi ama bu yavru gökkuşağı içeriye nasıl girdi?»

«Herhalde pencerenin önünde duran termometrenin köşeli camına vuran güneş ışığından olacak. Aslında güneşin buna gelmemesi gerekirdi. Ama bu sabah öyle olmuş.»

«Fakat ne güzel değil mi, Bay Pendleton?.. Demek bunu güneş meydana getiriyor. Bu termometre benim olsaydı bütün gün onu güneşe asardım.»

Bay Pendleton birdenbire aklına bir şey gelmiş olacak ki yatağın yanındaki zile bastı.

Yaşlı hizmetçi kadın gelince de, «Nora,» dedi. «Ön taraftaki oturma odasında duran büyük piriñç şamdanlarından birini getir bana.»

Kadın biraz şaşırılmıştı. «Peki efendim.»

Biraz sonra elinde şamdanla dönünce şıkırtıya benzer tatlı bir ses duyuldu. Bu seslere elindeki eski tip şamdana takılı kristal prizmalar sebep oluyordu.

Adam, «Onu şu masaya bırak,» dedi. «Şimdi perdeleri de iyice aç. Bir ip al ve bunu da iki tarafa bağla. Bu ipi kullanabilirsin. Tamam. Teşekkür ederim.»

Kadın odadan çıkınca Bay Pendleton, gülerek Pollyanna'ya döndü. «Şimdi bana şu şamdanı ver yavrum.»

Küçük kız, iki eliyle tutarak şamdanı kaldırdı ve yatakta yatan adama verdi. Pendleton, bunun üstündeki prizmaları birer birer çıkardı.

«Yavrum, şimdi şu kristali al ve Nora'nın pencereye en-

lemesine gerdiği ipe tak. Bir gökkuşağında yaşamak istiyorsan, sana yaşayabileceğin bir gökkuşağı yapmaktan başka çaremiz yok!»

Daha Pollyanna, kristallerden üçüncüyü ipe taktığı sırada olacakları anladı. O kadar heyecanlanmıştı ki, elleri titriyordu. Sonunda işini bitirdi. Sevincini belirten bir çığlık atarak geri çekildi.

Lüks eşyalarla döşenmiş, fakat sıkıntılı bir yer olan yatak odası peri masalından bir sahne halini almıştı... Her tarafta yeşil, sarı, kırmızı, mavi, mor ve turuncu ışıklar dans ediyordu sanki. Duvar, yer, eşyalar ve hatta yatak bu pırıl pırıl renklere bürünmüştü.

Pollyanna, «Ah,» diyebildi. «Ah ne güzel!» Sonra birdenbire güldü. «Bana kalırsa güneş de şimdi bu oyunu oynamaya çalıyor.»

O anda Bay Pendleton'un oyunu bilmediğini filan unutmuştu. «Ah bu şeylerden bir sürü olmasını isterdim. O zaman bunları Polly Teyzeme, Bayan Snow'a ve herkese dağıtırdım. Hepsi de sevinir ve mutlu olurlardı sanırım. Hatta Polly Teyzem o kadar mutlu olurdu ki, sevincinden kapıları çarpmaya başladılar. Böyle bir gökkuşağında yaşasaydı başka türlü hareket edemezdi tabii.»

Bay Pendleton güldü. «Aklımda kaldığına göre teyzen Bayan Polly öyle birkaç kristal prizmayla memnun kalıp neşesinden kapıları çarpacak bir tip değildi. Yalnız bir şeyi anlayamadım.»

«Evet, efendim.»

«Bu oyunu anlayamadım.»

«Gerçekten unuttum. Siz bu oyunu bilmiyorsunuz. Şimdi aklıma geldi bu.»

«O halde şu oyunu bana da anlat bakalım.»

Küçük kız, mutluluk oyununu anlatmaya başladı. Bebek yerine gelen kol değneklerinden başlamıştı söze. Konuşurken adamın yüzüne bakmıyordu. Gözlerini hâlâ parlak ışıklara dikmişti. Hayran hayran prizmalardan çıkan renkleri seyrediyordu.

Sonunda, «Hepsi bu kadar,» diye içini çekti. «İşte şimdi güneş de bu oyunu oynamaya çalışıyor, dememim nedenini anlادınız.»

Uzun bir sessizlik oldu.

«Fakat bana kalırsa bu prizmaların içinde en güzel olan sensin, Pollyanna.»

Küçük kız güldü. «Fakat güneş üstüme vurunca hiç de öyle güzel yeşil, mavi, mor ışıklar çıkarmıyorum. Bay Pendleton!»

Adam hafifçe gülümsedi. «Öyle mi sanıyorsun?»

Pollyanna, onun yüzüne bakınca adamın gözlerindeki yaşları görerek şaşırdı.

Biraz Şaşılacak Bir Şey

Pollyanna, eylülde okula başladı.

Okul, birçok bakımdan Pollyanna'yı şaşırtıyordu... Pollyanna'nın kendisi de birçok şekilde okuldakileri hayrete düşürmekteydi.

Bununla birlikte Pollyanna okula kısa zamanda alıştı. Hatta teyzesine okulun da 'yaşamak' olduğunu söyledi. Ama o güne kadar bundan çok şüphe etmişti doğrusu.

Küçük kız, okulu çok sevmesine karşın eski arkadaşlarını da unutmamıştı. Artık onlarla eskisi kadar buluşamıyordu, ama boş zamanlarını yine dostlarına ayırıyordu.

Bununla beraber dostları bu durumdan memnun değillerdi. ve içlerinde en fazla üzüleni de John Pendleton'du galiba.

Bir cumartesi günü öğleden sonra adam kıza bu konuyu açtı.

«Buraya bak, Pollyanna...» dedi. «Gelip benimle oturmak ister misin?.. Son günlerde yüzünü gördüğüm yok.»

Pollyanna güldü. Bay Pendleton çok değişik bir adamdı doğrusu.

«İyi ama siz evinizde kimseyi istemiyordunuz sanırım.»

«Öyle. Fakat sen o zamanlar bana oyunu öğretmemiştin. Artık yanımda her işimi gören insanlar olduğu için memnunum. Yakında bu koltuktan kalkacağım. O zaman bakalım neler olacak?»

Pollyanna dudak büktü. «Siz aslında memnun değilsiniz. Sadece öyle olduğunuzu söylüyorsunuz.»

«Bunu nereden çıkardın?»

«Siz bu oyunu doğru dürüst oynamıyorsunuz, Bay Pendleton. Oynamadığınızı da biliyorsunuz.»

Adamın yüzü birdenbire son derece ciddileşti.

«Zaten seni de bu yüzden istiyorum, küçük kız... Bu oyunu oynamama yardım etmem için... Bilmem gelir misin?..»

«Oh, Bay Pendleton, herhalde ciddi söylemiyorsunuz bunu?»

«Hayır, çok ciddiyim. Seni istiyorum. Gelecek misin?»

Pollyanna üzölmüştü. «İyi ama buna imkân olmadığını biliyorsunuz. Gelemeyeceğimin farkındasınız. Şey... ben Polly Teyzeye aitim.»

«Beni dinle, Pollyanna. Yıllar önce birini çok ama pek çok sevdim. Bir gün onu bu eve getireceğimi umuyordum. Onunla birlikte bu evde yıllar boyunca ne kadar mutlu olacağımızı düşünüyordum. Fakat... Şey... Neyse onu buraya getiremedim. Bunun nedenini hiç sorma. O günden beri de bu gördüğün gri taşlardan yapılmış koca bina benim için bir ev oldu. Hiçbir zaman yuva olmadı. Bir evi yuva yapan bir kadının kalbi ve elidir. Ya da bir çocuk bu evi yuva haline getirebilir.»

Adam durakladı. «Benim ne bir eşim, ne de bir çocuğum oldu, Pollyanna. Şimdi gelip benimle oturur musun?»

«Bay Pendleton. Demek... Demek siz bunca yıldır o kadının eliyle kalbini istiyordunuz?»

«Şey... Evet, Pollyanna.»

Küçük kız, «Ah, ne kadar mutluyum!» diye bağırdı. «O halde ikimizi birden evinize alırsınız.»

Adam şaşkın şaşkın, «İkinizi birden mi eve alayım?» dedi.

«Daha Polly Teyzemi kandıramadık tabii. Fakat siz bu sözleri bana yaptığınız gibi ona tekrarlasanız sorun kalmaz. O zaman ikimiz birden geliriz.»

«Yani Polly Teyzen buraya mı gelecek?»

«Yani siz oraya gitmeyi mi istiyorsunuz? Tabii teyzemin evi burası kadar güzel değil. Ama...»

«Sen neden söz ediyorsun, Pollyanna?»

Pollyanna da şaşırmişti. «Nerede oturacağımızı demek istiyordum.»

O sırada kapı açılarak hizmetçi kadın, «Doktor geldi, efendim,» diye haber verdi.

John Pendleton telaşla küçük kıza döndü. «Pollyanna, Al-laşaşına senden istediğim şeyi kimseye anlatma.»

Bir dakika sonra, hastasının bileğini tutan doktor onun nabzının çok süratli attığını farkederek şaşırdı. «Ne var?.. Ne oldu?..»

John Pendleton'un dudaklarında alaylı bir gülümseme titredi. «Senin kuvvet şurubunu fazla kaçırdım galiba.»

Daha Fazla Şaşılacak Şeyler

Küçük kız, John Pendleton'u ziyaret ettikten sonra pazar günü Nancy'le dolaşmaya çıkmaya karar vermişti. Fakat, Pazar Okulu'ndan dönerken Doktor Chilton, arabasıyla gelip, yanında durdu.

Doktor, «İstersen seni evine bırakayım, Pollyanna,» dedi. «Seninle biraz konuşmak istiyorum zaten.» Pollyanna çıkıp onun yanına oturunca konuşmasını sürdürdü. «Seninle konuşmak için evine gelecektim. Pendleton bugün öğleden sonra kendisini ziyaret etmeni istiyor. Çok önemliymiş bu.»

«Evet, biliyorum. Kendisini görmeye gideceğim.»

«Buna pek izin vereceğimi sanmıyorum, yavrum. Çünkü dün sen hastayı yatıştıracığın yerde onun sinirlerini bozmuşsun.»

«Yok, yok, bunun nedeni ben değilim. Aslında bu Polly Teyzemin yüzünden oldu.»

«Teyzen mi?..»

Küçük kız neşeyle yerinde zıpladı. «Evet... Hem bu o kadar güzel ve heyecanlı bir şey ki... Tıpkı hikâye kitaplarında rastlanan olaylar gibi bir şey.»

«Ne oldu, Pollyanna?»

«Bay Pendleton, bundan kimseye söz etmememi söyledi. Fakat bunu sizin duymanıza kızmaz sanırım. Çünkü kendisi bu işi onun duymasını istemiyordu.»

«Onun mu?»

Pollyanna, «Evet,» diye cevap verdi. «Polly Teyzeme söylememi istemiyordu. Bunu da kendisi teyzeme anlatmak ister tabii. Bütün sevgililerin yaptığı gibi...»

«Sevgililer mi?» Doktor bu sözü söylerken at birdenbire silkindi.

Pollyanna memnuniyetle başını salladı. «Zaten işin hikâyeye benzeyen tarafı da bu. Nancy, bunu bana anlatana kadar bir şeyden haberim yoktu. Doktor Chilton... Nancy, Polly Teyzemin yıllar evvel bir sevgilisi olduğunu söyledi. Ama teyzemle sevgilisi kavga edip ayrılmışlar. Nancy, onun kim olduğunu önce bilmiyormuş. Fakat sonunda işi öğrendik. Teyzemin sevgilisi, Bay Pendleton'muş.»

Doktor hafif bir sesle, «Oh!» dedi. «Hayır... Şey bunu bilmiyordum. Haberim yoktu.»

Harrington konağına yaklaşmışlardı artık. Pollyanna, acele acele anlatmaya devam etti. «Evet, böyle. O kadar mutluyum ki, Doktor Chilton, Bay Pendleton, kendisiyle oturmamı söyledi. Ama Polly Teyzem bana bu kadar iyilik etti. Onu yalnız bırakıp gitmeme imkân yok. Sonra Pendleton, bana yıllar evvel istediği kadının elinden ve kalbinden söz etti. O zaman hâlâ aynı şeyleri istediğini de öğrendim. Buna ne sevindim bilemezsiniz. Bay Pendleton, dargınlığı unutup barışmak istiyor artık. Böylece her şey yoluna girecek. Polly Teyzemle beraber gidip o evde otu-

racağız. Ya da Bay Pendleton bizim eve gelecek. Polly Teyzenin bir şeyden haberi yok henüz. Herhalde Bay Pendleton bunun için bugün öğleden sonra beni görmek istiyor.»

Doktor birdenbire doğruldu. Dudaklarında pek tuhaf bir gülümseme belirmişti. «Evet, böyle olduğunu tahmin ederim, Pollyanna. Bay Pendleton seni muhakkak görmek istiyor.»

★

Pollyanna o gün kendisini bekleyen John Pendleton'u bir hayli sinirli buldu.

Adam hemen, «Pollyanna,» diye söze başladı. «Bütün gece dün söylediğin sözlerin manasını anlamaya çalıştım. Bu bil-mecenin aslı nedir? Yani Polly Teyzenin eliyle kalbini yıllardan beri istememin manasını bana anlatır mısın?»

Küçük kız başını kaldırdı. «Siz vaktiyle sevişiyormuşsunuz. Hâlâ birbirinizi sevdiğiniz için de çok mutluyum. Ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz.»

«Sevişmek mi? Polly Teyzenle ben mi?»

«İyi ama Bay Pendleton, Nancy öyle söyledi.»

«Ya, öyle mi? Korkarım Nancy'nin gerçekten haberi olmadığını söylemem gerekecek.»

«Demek teyzemle birbirinizi sevmiyordunuz.»

«Asla!»

Pollyanna neredeyse ağlayacaktı. «Ne yazık! Ne yazık! Polly Teyzemle buraya gelmekten çok memnun kalacaktım.»

«Demek artık gelmeyeceksin?» Adam bu soruyu başını çevirmeden sormuştu.

«Gelmeme imkân yok tabii. Ben Polly Teyzeme aitim!»

«Sen Polly Teyzene ait olmadan evvel annenindin. Hem... Hem... Yıllar evvel istediğim elle, kalp annene aitti.»

«Anneme mi?»

Adam, «Evet,» diye cevap verdi. «Bunu sana söylemek istemiyordum. Fakat şimdi anlatmam daha doğru olacak sanırım.

Annemi seviyordum. Fakat kendisi beni sevmeydi. Bir süre sonra da babanla buradan uzaklaştı. O zamana kadar annemi ne kadar çok sevdiğimi bilmiyordum. O gidince anladım bunu. Yıllardan beri aksi, kimseyi sevmeyen, kimsenin sevmeyeceği yaşlı bir adamdım, Pollyanna. Sonra o çok sevdiğin prizmalardan biri gibi küçük bir kız hayatıma girdi. Sendin bu Pollyanna. Tatsız ve karanlık dünyamı neşeyle türlü renklere boyadın.»

Adam yine durakladı. «Senin kim olduğunu öğrendiğim gün yüzünü bir daha görmek istemediğimi sandım. Sana bakarak annemi hatırlamak istemiyordum. Fakat işin sonunun nasıl olduğunu biliyorsun. Beni sık sık görmeni arzu ediyordum. Şimdi de seni daima yanımda istiyorum. Pollyanna, gelmez misin artık?»

«Fakat Bay Pendleton... Ben... Polly Teyzem var!»

Pollyanna'nın gözleri yaşlarla dolmuştu.

«Pollyanna, ancak sen geldikten sonra hayattan biraz zevk almaya başladım. Biraz memnurluk duydum. Fakat benim kızım olursan her şeyden zevk alacağım. Mutlu olacağım. Seni de memnun etmek, mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Bütün paramı seni memnun etmek için harcayacağım.»

Pollyanna birdenbire fena halde şaşırdı.

«Nasıl olur. Bay Pendleton? Fakirler veya dinsizler için sakladığınız parayı bana harcamanıza razı olur muyum hiç?»

Adamın yüzü kıpkırmızı kesildi. Konuşacak oıdu fakat Pollyanna ona fırsat vermedi.

«Zira sizin gibi çok parası olan bir insanın sevinmesi için bana ihtiyacı yoktur. Yoksullara türlü türlü şeyler verip yardım ederek büyük sevinç duyabilirsiniz.»

Bay Pendleton'un sesi iyice yumuşamıştı. Yalvarır gibi konuşuyordu artık adam. «Evet, o Mutluluk Oyunu'nu oynamam gerekiyorsa senin de buraya gelip bunu benimle beraber oynaman şart.»

«Polly Teyzem bana çok iyi davrandı.»

«Sana iyi davranmış olabilir! Ama teyzen seni benim kadar istemiyor. Bundan eminim.»

Küçük kız, «Nasıl olur?» dedi. «Bay Pendleton, teyzem yanında olduğu için memnun ve...»

Adamın sabrı taşmıştı artık. Sert bir sesle söylendi. «Memnun ha?.. Bayan Polly'nin bir şeyden memnun olamayacağına dair bahse girerim. Oh, evet o görevini yapıyor. **O görevine çok düşün bir kadın.** Nasıl mutlu olunacağını bile bilmez o. Benimle birlikte oturmana gelince... Kendisine bir sor bunu. Bakalım seni bırakacak mı bırakmayacak mı?» Adamın sesi titremeye başlamıştı. «Ah, benim küçük kızım... Seni ne kadar yanımda görmek istediğimi bir bilsen.»

Pollyanna içini çekerek ayağa kalktı.

Üzgün bir tavırla, «Pekâlâ,» dedi. «Bunu teyzeme soracağım. Burada sizinle beraber oturmak istemediğimi sanmayın, Bay Pendleton. Fakat dün bu işi Polly Teyzeme açmadığıma sevindim... Zira o vakit teyzemi de istediğinizi sanıyordum.»

Bir Sorunun Cevabı

Pollyanna, John Pendleton'un evinden çıkarak hızlı hızlı yürümeye başladı. Tepeden inerken hava kararmaya başlamıştı. Galiba bir sağanak boşanacaktı. Daha eve gelmeden yarı yolda Nancy karşısına çıktı. Hizmetçinin elinde bir şemsiye vardı. Ama bu arada bulutlar biraz açılır gibi olmuştu. Yağmur hemen yağacağa benzemiyordu.

Nancy dikkatle havaya bakarak, «Bulutlar kuzeye doğru gidiyor galiba,» deyip fikrini açıkladı. «Ben de böyle düşünüyordum zaten. Fakat Bayan Polly bir şemsiye alıp seni karşılamamı söyledi. Seni merak ediyordu.»

Pollyanna da bulutlara bakıyordu.

«Üzüldüğünü sanmıyorum, Nancy. Polly Teyzem bunu görev olduğu için yapmıştır. Kendisi son derece görevine düşkün bir kadındır.»

Nancy gülmeye başladı.

«Bir bakıma haklısın. Teyzen gerçekten öyledir... Her zaman da öyleydi sanırım. Fakat sen geldiğinden beri değişti o. Pek eskisi gibi değil artık.»

«Ben de zaten sana bunu soracaktım, Nancy?»

«Ne oldu?»

«Şey, acaba Polly Teyzem onun yanında kalmamdan memnun mu?»

«Ne demek istiyorsun, Pollyanna?»

«Yani artık yanında kalmazsam üzülür mü?»

Nancy, «Senin burda kalmamana üzülür mü?» diye bağırdı. «Beni dinlemiyorsun ki. Deminden beri aynı şeyi söylüyorum. Havada biraz bulut görünce telaşla elime şemsiyeyi verip beni peşinden göndermedi mi? İstediğin güzel odaya yerleşmen için bütün eşyalarını aşağıya taşıttırmadı mı? Bayan Pollyanna, hatırlıyor musun ilk gün o senden, hiç de hoş...»

Nancy tam zamanında kendisini toparlayarak yalandan öksürdü.

Yine aynı konuya devam etti. «Konuşacak daha bir sürü şey var. Hepsi bu kadar da değil. Sen teyzeni bir hayli yumuşattın. Biliyorsun o kediyle köpeği de eve aldı. Hem artık benimle bile eskisi gibi sert konuşmuyor. Eğer sen gidersen teyzen çok üzülecektir, Pollyanna.»

Pollyanna'nın gözleri pırıl pırıl parlıyordu artık.

★

John Pendleton'a kararını bildirmek hiç de kolay olmayacaktı çocuk için. Pollyanna, bunu biliyor ve çok da üzülüyordu. John Pendleton'u da çok seviyordu. Hem ona da çok acıyordu. Sonra onun yıllarca tek başına mutsuz bir hayat sürmüş olmasına da üzülmişti. Hele bütün bunların annesinin yüzünden olması küçük kızı üzüntüye boğmuştu. Gözlerinin önünde o gri renkli taş konak belirmişti... John Pendleton'un yalnızlığı Poll-

yanna'yı perişan ediyordu. Bir yerde birini bulup adamın yalnızlığını gidermeli...

İşte o anda aklına harika bir şey geldiği için Pollyanna yerinden fırladı.

Hemen tepeyi tırmanıp John Pendleton'un evine gitti. Biraz sonra da kendisini o çok büyük ve bir hayli loş kütüphanede buldu. John Pendleton'la karşılıklı oturuyorlardı. Adam, uzun parmaklı ince ellerini koltuğun kenarlarına dayamıştı. Sadık, küçük köpeği de ayaklarının dibindeydi.

Adam yumuşak bir sesle, «Anlat, Pollyanna,» dedi... «Ömrümün sonuna kadar benimle 'Mutluluk oyunu'nu oynayacak mısın?»

«Haaayır ama...»

Adam, «Teyzen buraya gelmeni kabul etmedi mi?...» diye bağırdı. «Sakın bana hayır deme.»

Küçük kız içini çekti. «Mecburum, Bay Pendleton. Emin olun öyle. Polly Teyzem...»

Adam, «Teyzen buraya gelmeni kabul etmedi mi?...» diye sözlerini tekrarladı.

Pollyanna üzgün üzgün kekeledi. «Şey... Şey... Ona sordum ki bunu...»

«Pollyanna!...»

Pollyanna hâlâ bocalıyordu. «Anlayacağınız buna imkân yoktu. Daha sormadan bunu öğrendim. Polly Teyzem beni yanında istiyormuş.» Bütün cesaretini toplayarak itiraf etti. «Ben de onun yanında kalmak istiyorum. Teyzemin bana ne kadar iyi davrandığını bilemezsiniz. Hem bazen onun memnun olduğunu da sanıyorum. Birçok şey onu memnun etmeye başladı sanırım. Halbuki siz onun şimdiye kadar hiç de memnun kalmadığını biliyorsunuz... Bunu kendiniz söylediniz. Oh, Bay Pendleton, artık Polly Teyzemi bırakamam.»

Uzun bir sessizlik oldu. Sadece şöminede yanan kütüklüklerin sesleri duyuluyordu.

Sonunda konuştu. «Hayır, Pollyanna. Ne demek istediğini

anlıyorum. Artık teyzeni bırakamazsın. Sana tekrar bunu teklif edecek değilim.» Son sözleri bir fısıltıdan farksızdı. Fakat yine de Pollyanna bunları duydu.

Heyecanla, «Fakat işin gerisini bilmiyorsunuz,» diye atıldı. «Sizi çok memnun edecek bir şey yapabilirsiniz. Emin olun sizi çok memnun edecek bir şey bu.»

«Hayır, Pollyanna. Hiçbir şey beni memnun edemez artık.»

«Neden? Zaten bunu siz söylemişsiniz. Bir kadının eli ve kalbiyle veya bir çocukla evin yuva haline gelebileceğini anlatmıştınız. Size bir çocuk getirebilirim... Bu ben değil, başka bir çocuk olacak, Bay Pendleton.»

«Kim... Kimi alacağım?»

«Jimmy Bean'i. Evinizi yuva yapacak olan çocuk o. Hem buna kendisi de çok sevinecek. Geçen hafta Batıdaki Kadınlar Yardım Derneği'ndekilerin onu alamayacaklarını söyledim. Öyle düş kırıklığına uğradı ki. Ama şimdi bunu duyunca çok sevinecektir.»

Adam kararlı bir tavırla, «Sevinecek ha?...» dedi. «Ama ben sevinmeyeceğim. Pollyanna bu... bu manasızlık...»

«Yani... Yani onu yanınıza almayacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?»

«Evet kesin olarak bunu söylüyorum.»

Pollyanna titrek bir sesle, «Fakat bu evde fevkalade bir çocuk olurdu o,» diyebilirdi. Neredeyse ağlayacaktı. «Hem Jimmy yanınızda olunca da hiç yalnızlık çekmezsiniz.»

Adam başını salladı. «Bundan hiç kuşku yok. Fakat yalnızlığı tercih edeceğimi sanıyorum.»

İşte o vakit Pollyanna, Nancy'nin haftalar evvel söylemiş olduğu bir sözü hatırladı. Hiddetli bir tavırla başını kaldırarak adamı süzdü. «Belki siz bu evde bir yere gizlediğiniz kirli çamaşırların küçük bir çocuktan daha değerli olduğunu sanıyorsunuz ama ben bu fikirde değilim.»

«Kirli çamaşırlar mı?»

«Evet, Nancy sizin burada bir yerde kirli çamaşırlarınız olduğunu söyledi.»

«Ne?.. Ne?..» Adam birdenbire başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar neşeyle gülüyordu ki, Pollyanna sinirinden ağlamaya başladı.

Adam onun gözyaşlarını görünce hemen koltuğundan doğruldu. Yüzü birdenbire ciddileşti. Yumuşak bir sesle, «Zannedersin sen haklısın, Pollyanna,» dedi. «Sandığından daha da haklısın. Zaten ben şöyle hoş bir küçük çocuğun kirli çamaşırlardan çok daha iyi olduğuna inanıyorum. Fakat nedense bir türlü bizler bu değiş tokuşa razı olamıyoruz. Nedense o çamaşırlara bağlı kalıyoruz. Haydi Pollyanna, bana biraz o iyi küçük çocuktan söz et bakalım.»

Bir Kaza

Bir gün Pollyanna, Bayan Snow'un isteği üzerine Doktor Chilton'un muayenehanesine gitti. Doktordan Bayan Snow'un adını unuttuğu ilacın reçetesini alacaktı. Pollyanna, Doktor Chilton'un muayenehanesini ilk kez görüyordu.

Küçük kız, «Evinize hiç gelmemiştim!» dedi. «Burası sizin eviniz, değil mi?» Bir taraftan da ilgiyle etrafına bakınıyordu.

Doktor biraz üzüntüyle gülümsedi.

«Evet, öyle sayılır yavrum.» Önündeki bloknota bir şeyler yazdı. «Fakat buraya aslında bir yuva demeye imkân yok, Pollyanna. Bunlar sadece odalar. Bir ev değil.»

«Biliyorum, Doktor Chilton. Bir evi yuva haline sokmak için bir kadının eli ve kalbi ya da bir çocuk gereklymiş.»

Doktor birdenbire döndü. «Ne dedin?»

«Bunu Bay Pendleton söyledi bana. Bir yuva için bir kadının eliyle kalbi veya bir çocuk gereklymiş. Neden bir kadının eliyle kalbini istemiyorsunuz Doktor Chilton? Ya da Bay Pendleton istemezse Jimmy Bean'i yanınıza alabilirsiniz.»

Doktor Chilton biraz boğuk bir sesle güldü.

Konuyu değiştirmek ister gibi, «Demek Pendleton bir evi yuva haline getirmek için bir kadının eliyle kalbine veya bir çocuğa gerek duyduğunu söylüyor ha?» dedi.

«Evet, o da kendi şatosunun sadece bir ev olduğunu söyledi. Neden öyle yapmıyorsunuz, Doktor Chilton?»

«Neyi yapmıyorum?...»

«Bir kadının eliyle kalbini söylüyorum... Ah... Unuttum.» Pollyanna'nın yüzü birdenbire kıpkırmızı kesildi. «Bunu size anlatmalıyım. Bay Pendleton'un yıllar önce sevdiği Polly Teyzem değilmiş. Onun için... Onun için Polly Teyzemle gidip orada oturacak değiliz. Size öyle yapacağımızı söylemiştim. Fakat hata etmişim... Bunu kimseye söylemediğinizi umarım.»

Doktorun davranışı biraz tuhaftı. «Hayır, Pollyanna, bunu kimseye söylemiş değilim.»

«Ama siz neden bir kadının eliyle kalbini istemiyorsunuz, Dr. Chilton?»

«Bunları öyle istemekle pek vermezler küçük kız.»

Pollyanna'nın kaşları yine çatıldı. Sonra gözleri hayretle büyüdü. «Doktor Chilton, yoksa siz vaktiyle birinin kalbini elde etmeye çalışmış mıydınız?.. Yani Bay Pendleton gibi bunu yapıp başarıya ulaşamamış mıydınız?»

Doktor birdenbire ayağa fırladı.

«Şimdi bunları bir tarafa bırak, Pollyanna. Başkalarının dertleriyle o küçük kafanı yorma. Sen şimdi Bayan Snow'a git. Ben ilacın adını ve bunu ne zamanlar içeceğini yazdım. Başka bir şey var mıydı, yavrum?»

«Yok efendim. Çok teşekkür ederim, efendim.» Kapıya doğru yürüdü. Yüzü çok ciddiye. Fakat birdenbire dönüp selendi. Yüzü pırıl pırıl parlıyordu. «Elde edemediğiniz kalp anemeye ait olmadığı için çok memnunum, Doktor Chilton. Allahaismarladık!»

★

Ekimin son gününde oldu kaza. Pollyanna okuldan çıkmış, acele acele eve giderken karşı tarafa geçecek oldu. Uzaktan bir otomobil geliyordu. Çocukla araba arasında da epey uzaklık vardı.

Ne olduğunu sonradan kimse söylemedi. Bunun nedenini ya da suçun kimde olduğunu bilen de bulunmadı. Yalnız saat beşte Pollyanna'yı baygın bir halde küçük odasına taşıdılar. Orada bembeyaz kesilmiş olan Polly Teyzeyle, ağlayan Nancy, kızı soyup şefkatle yatağına yatırdılar. Bu arada hemen Doktor Warren'e telefon edildi. Adam arabasına atladığı gibi hemen yola çıktı.

Doktor gelip hastanın yattığı odaya girince Nancy de bahçede İhtiyar Tom'u bulup ağlaya ağlaya anlatmaya başladı. «Teyzesinin yüzüne fazla bakmaya gerek yoktu. Kadının suratına bakınca o anda görev filan düşünmediğini anladım. Görevini yaptığın zaman ellerin titremez, gözlerin de Azraile kafa tutarmış gibi parlamaz, Bay Tom. Hayır, hiç de öyle olmaz.»

Yaşlı adamın da sesi fena halde titriyordu. «Kız... kız ağır mı yaralanmış?»

Nancy, «Hiç bilmiyorum,» diye hıçkırdı. «Orada bembeyaz bir yüzle hareketsiz yatıyor. Ölmüş gibi tıpkı. Bayan Polly onun ölmemiş olduğunu söyledi. Bunu anlayacak biri varsa o da Bayan Polly'dir. Kadın durmadan Pollyanna'nın kalbini dinliyordu!»

«Peki kıza kim yapmış bunu?..» İhtiyar Tom'un yüzü de allak bullak olmuştu.

«Ah, Bay Tom, küçük kıza kimin çarptığını bilmiyorum. Zaten o pis kokulu otomobillerden hep nefret ettim. Evet, evet..»

«İyi ama kızın yarası neresinde?

Nancy, «Bilmiyorum,» diye inledi. «Bilmiyorum. Zavallılığın başında bir kesik var. Ama bu o kadar fena değil. Bayan Polly, kızın içine bir şey olduğundan korkuyor. Öyle dedi.»

«Demek içine bir şey oldu?» İhtiyar Tom'un yüzünden hid-det okunuyordu. «O otomobili Allah kahretsin.»

Nancy hâlâ ağlıyordu. «Doktor o odadan çıkana kadar nasıl sabredeceğim bilemem. Keşke çamaşır olsaydı... Ömrümde gördüğüm en büyük çamaşır. Şöyle dağlar kadar çamaşır yı-ğılsaydı da durmadan yıkasaydım.»

Ama doktor gittikten sonra da Nancy, İhtiyar Tom'a pek bir şey söyleyemedi. Kızın vücudundaki kemiklerde kırık yoktu galiba. Başındaki yara da pek önemli değildi... Fakat doktor fazla ciddi bir tavırla başını iki yana sallamış ve ancak durumu zamanın ortaya koyacağını söylemişti. Doktor gittikten sonra Bayan Polly'nin rengi daha da solmuştu. Kadıncağız bir anda zayıflayıvermişti sanki. Hasta kendisine gelememişti. Yatağında yatıyordu. Onu elden geldiği kadar rahat ettirmeye çalışıyorlardı. Hepsi bu kadardı. Nancy ağlayarak dönüp mutfağına girdi.

Ancak ertesi sabah Pollyanna gözlerini açarak etrafına bakındı ve nerede olduğunu anladı.

Merakla, «Ne var Polly Teyze?» diye bağırdı. «Sabah olmadı mı? Neden ben kalkmıyorum?»

Doğrulmayı denediyse de yine başı yastıklara düştü. İnler gibi bir ses çıkardı çocuk. «Polly Teyze, neden kalkmıyorum ben?»

«Sevgili yavrum. Şimdilik kalkmaya çalışma.» Teyzesi yumuşak bir sesle onu yatıştırmaya çalışıyordu.

«Fakat ne var? Neden kalkmıyorum?»

Bayan Polly'nin üzüntü dolu gözleri Pollyanna'nın göremediği bir köşede duran beyaz kepli, genç kadına bir soru soruyordu.

Genç hemşire başını salladı. Usulca mırıldandı. «Ona anlatın.»

«Dün akşam üzeri sana bir araba çarpmış, yavrum. Fakat sen şimdi buna üzülme. Teyzen dinlenmeni ve uyumanı istiyor.»

«Çarpmış mı?.. Ah, evet. Ben... Ben koştum. Ah, başımı sarmışlar. Oram acıyor!»

«Evet, yavrum. Ama korkma, geçecek. Şimdi sadece dinlenmeye çalış.»

«Fakat Polly Teyze, kendimi çok tuhaf ve kötü hissediyorum! Bacaklarım ne acayip öyle. Onları hiç, ama hiç hissetmiyorum.»

Hemşire hemen karyolaya yaklaştı.

Neşeli bir sesle, «Şimdi istersen seninle biraz da ben konuşayım,» diye söze başladı. «Şimdiye kadar çoktan tanışmamız gerekirdi sanırım. Onun için kendimi tanıtacağım sana. Hemşire Hunt'ım ben. Teyzenin sana bakması için yardıma geldim. Onun için önce senden şu küçük beyaz hapları yutmanı isteyeceğim.»

«Fakat bana bakılmasını istemiyorum. Daha doğrusu uzun zaman bana bakılmasını istemem. Kalkmayı arzu ediyorum. Biliyorsunuz okula gitmem gerekiyor. Yarın okula gidemez miyim?»

Hemşire yine tatlı tatlı gülümsedi. «Yarın mı? Pollyanna, belki seni bu kadar çabuk yataktan kaldırmam. Fakat şu küçük beyaz hapları yutarsan bunların sana nasıl etki yaptığını anlayacağız tabii.»

Küçük kız bu sözlere pek güvenmemişti ama yine de, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Fakat yarın değilse bile öbür gün okula gitmeliyim. Biliyorsunuz o zaman imtihanlar başlayacak.»

John Pendleton

Pollyanna bir şeyin farkında değildi. Aradan ancak bir hafta geçtikten sonra durumu anlamaya başladı. Ateşi düşmüş ve ağrısı da biraz azalmıştı. İlk kez kendisine gelmişti. O zaman olanları tekrar tekrar anlatmak zorunda kaldılar.

Küçük kız, «Canımın yanmasına karşın,» diye mırıldandı. «Hasta değilim. İşte buna memnun oldum.»

Yatağın yanında oturan teyzesi şaşırdı. «Memnun... Memnun musun Pollyanna?»

«Bayan Snow gibi bütün ömrümü yatakta geçirmektense, Bay Pendleton gibi bacaklarımın kırılmasını tercih ederim. Kırılan bacaklar düzelebilir. Fakat yatağa bağlı hastalar bir türlü kendilerine gelemesler.»

Bayan Polly o ana dek kırılan bacaklardan filan söz etmemişti. Birdenbire ayağa kalkarak odanın karşı tarafındaki küçük tuvalet masasına gitti. Rengi iyice solmuş, yüz çizgileri de gerilmişti.

Polly Teyze, yakası sıkılıyormuş gibi elini boğazına götürdü. «Seni... seni memnun eden pek çok şey var sanırım yavrum.»

Pollyanna hafifçe güldü. «Öyle. Şu gök kuşağına bakarken onları düşünüyorum. Bay Pendleton bu prizmaları bana verdiği için o kadar mutluyum ki! Daha söylemediğim birçok şeyden dolayı da memnunum. Sonra, en fazla kazaya uğradığıma seviyorum.»

«Pollyanna!»

Küçük kız yine hafif bir sesle güldü. Parlak gözlerini teyzesine dikti. «Biliyor musunuz, kazaya uğradığımdan beri çok kez bana, 'Yavrum' dediniz. Oysa bunu eskiden hiç söylemediniz. Ben sevdiğim insanların bana böyle demelerinden çok zevk duyarım. Kadınlar Yardım Derneği'nden bazıları da bana, 'Yavrum' derlerdi. Bu da bir hayli hoştu tabii. Ama insanın sevdiği ve kendisine ait olan birinin böyle söylemesi bambaşka bir şey. Ah, Polly Teyze bana ait olduğunuz için o kadar seviniyorum ki!»

★

O gün öğleden sonra John Pendleton, Bayan Polly'i ziyarete geldi. Adam koltuk değneklerine dayanarak salona girdi. Bayan Polly'le aralarında 15 yıldır süren bir dargınlık vardı.

John Pendleton fazla beklemedi... Yaklaşan ayak sesleri

Bayan Polly'nin geldiğini haber verdi ona. Adam ayağa kalkmaya çalıştıysa da kadın bir işaretle engel oldu.

Adam, «Pollyanna'yı sormaya gelmiştim,» diye söze başladı.

«Teşekkür ederim. Kendisinde pek bir değişiklik yok.»

«Şey... Pollyanna'nın ne durumda olduğunu bana söylemeyecek misiniz?» Adamın sesi eskisi gibi sert değildi artık.

Kadının yüzünde son derece üzgün bir ifade belirip kayboldu. «Bunu yapamam. Keşke yapabilseydim!»

«Yani?... Onun durumunu bilmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?»

«Evet.»

«İyi ama doktor...»

«Doktor Warren de... durumu bilemiyor. Kendisi New York'ta bir uzmanla haberleşti. Bir an önce konsültasyon yapacaklar.»

Adam, «Fakat,» diye mırıldandı. «Fakat kızın yaraları da var, değil mi?»

«Başında bir kesik var. Bir iki de küçük yara. Belkemiği de zedelendiği için kalçadan itibaren bacakları tutmuyor.»

Adam hafif bir sesle inledi. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Pendleton boğuk boğuk mırıldandı. «Peki, Pollyanna... Pollyanna bu durum karşısında ne yapıyor?»

«Kızcağız aslında durumun farkında değil... Ben de... Ben de bunu kendisine söyleyemiyorum.»

«İyi ama onun gerçeği öğrenmesi gerekmez mi?»

«Şey... Pollyanna, kımıldayamadığının farkında. Fakat bacaklarının kırılmış olduğunu sanıyor o. Bacaklarının sizinki gibi kırılmış olduğuna memnun olduğunu söylüyor. Bayan Snow gibi bütün ömrünü yatakta geçirmeyeceğine... bacaklarının iyileşeceğine ve ayağa kalkacağına inanıyor. Bundan dolayı da memnun. Hep böyle konuşuyor. Onu dinlerken bazen ölmeyi arzu ediyorum!»

Gözleri yaşlarla dolan adam, karşısındaki kadının yüzünün üzüntüyle allak bullak olduğunu farkettiler. Birdenbire Pollyanna'ya

yanında kalması için rica ettiğinde kızın söylediklerini hatırladı. O, 'Artık Polly Teyzemi bırakamam,' demişti.

Adam, bu yüzden kendisini toplar toplamaz son derece yumuşak bir sesle sordu. «Bayan Harrington, bilmem duydunuz mu? Pollyanna'ya gelip benimle oturması için çok ısrar etmiştim!»

«Sizinle mi? Pollyanna mı?»

Adam onun sesinden rahatsız olmuştu. Tekrar konuşmaya başladığı zaman kendisini toplayarak, son derece kayıtsız bir tavır takındı. «Evet, kendisini yasal olarak evlat edinmek istedim. Pollyanna mirasçım olacaktı.»

Adam devam etti. «Pollyanna'yı çok seviyorum. Onu hem annesi yüzünden, hem de özellikle kendisi için seviyorum. Yirmi beş yıldır sakladığım sevgiyi Pollyanna'ya vermeye hazırlandım.»

«**Sevgi.**» Bayan Polly, birdenbire Pollyanna'yı yanına almasının nedenini hatırladı. Sonra da küçük kızın o sabah söylediği sözler geçti aklından: «Bana ait olan insanlar tarafından sevilmek çok zevkli. Bana 'Yavrum' denilmesini çok severim.» Bu sevgiye susamış çocuğa Pendleton yirmi beş yıllık sevgisini teklif etmişti. Üstelik Pollyanna, sevgiye hasret olduğu için bunu kabul edebilirdi.

Bayan Polly bunları düşünürken büyük bir üzüntüye kapıldı. Pollyanna'sız günlerin ne kadar tatsız olacağını anlamıştı.

«Peki, sonra?...» Kadının sesi sertti. Fakat adam, onun kendisini tutmaya çalıştığını sezerek hüzünle gülümsedi.

«Pollyanna, gelmek istemedi,» diye cevap verdi.

«Neden?»

«Sizi bırakmak istemiyordu. Sizin kendisine çok iyi davranışınızı söyledi. Sizinle oturmak istiyordu. Sizin de bunu arzu ettiğinizi sanıyordu.» Adam sözlerini bitirerek ayağa kalktı.

Kadın boğuk bir sesle, «Uzman doktor geldiği zaman Pollyanna hakkında kesin bir şey öğrenirsem hemen size bildire-

ceğim,» dedi. «Güle güle. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Pollyanna'nın da memnun olacağını biliyorum.»

★

John Pendleton'un ziyaretinin ertesi günü Bayan Polly, çocuğa uzman doktorun geleceğini söylemeye karar verdi.

Yumuşak bir sesle, «Pollyanna, yavrum,» diye söze başladı. «Biz Doktor Warren'den başka bir doktorun da seni görmesine karar verdik. Başka bir doktor belki yapmamız gereken yeni bir şey söyler. Böylece daha çabuk iyileşirsin.»

Pollyanna'nın yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi.

«Doktor Chilton gelecek değil mi?... Ah, Polly Teyze... Doktor Chilton'un gelmesini öyle çok istiyorum ki. Zaten hep onu istedim. Fakat sizi o gün kapalı verandada gördüğü için ona sinirlenmişsiniz. Bu yüzden onu istemeyeceğinizi düşündüm. Onu çağırdığınız için öyle sevinçliyim ki!»

«Oh, hayır yavrum. Ben doktor Chilton'u söylememiştim. Ben yeni bir doktor, New York'tan bir uzman getirecektim. Kendisi... Kendisi seninki gibi kazalar hakkında çok bilgiliymiş.»

Çocuk atıldı. «Fakat Bay Pendleton'un kırılan bacağına Doktor Chilton baktı, Polly Teyze. Eğer... Eğer sizi üzmezse Doktor Chilton'u isterim. Emin olun isterim.»

Kadın hâlâ şaşkındı. «Çok üzgünüm, Pollyanna. Fakat bu kez karar vermeyi bana bırakmalısın. Zaten bu iş ayarlandı bile. New York'lu doktor yarın geliyor.»

Fakat New York'lu doktor ertesi gün gelmedi. Uzman, birdenbire hastalandığı için telgraf çekerek durumu bildirmişti.

Bir sabah Nancy, İhtiyar Tom'a, «Buna asla inanmazdım,» dedi. «Söyleselerdi bile inanmazdım. Bayan Polly bir dakika bile sevgili çocuğun yanından ayrılmıyor. Çocuğun istediklerini yapmak için gözlerinin içine bakıyor...»

Nancy devam etti. «Başka bir şey bulamadığı zaman da

pencerelere asılı o kristallerin yerlerini değiştiriyor... Böylece güneş camlara vurunca, odada gkkuşakları oluyor. Küçük kız bunlara, 'Gkkuşaklarının dansı' diyor. Geçen gün ne göreyim... Bayan Polly yatağın yanında oturmuş, hemşire de, onun saçlarını yapıyordu. Bayan Pollyanna da yatakta gözleri pırıl pırıl, saçlarının nasıl yapılacağını tarif ediyor ve gülümsüyordu. Pek memnundu doğrusu... Bana kalırsa Bayan Polly bundan sonra çocuğu memnun etmek için saçlarını öyle tarayıp gezecek evde.»

«Peki, küçük kızımız nasıl bugün?»

Nancy de birdenbire ciddileşmişti. «Hep aynı. Ben bir değişiklik görmedim. Kimse de görmüyor sanırım. Yatıyor, uyuyor, bazen konuşuyor da. Gülümseyip mutlu olmaya alışıyor. Güneş doğduğu için ya da ay çıktığı için sevinmeye alışıyor. O sözleri duyunca öyle üzülüyorum ki... İim sızlıyor.»

İhtiyar Tom gözlerini kırpıştırdı. «Biliyorum. Bir oyun bu. Allah o küçük kıztan razı olsun.»

«Demek sana o oyunu anlattı?»

«Evet, bana çok önce öğretmişti.» İhtiyar adam dudakları titreyerek konuşmaya başladı. «Bir gün belim bkldğu için homurdanıp duruyordum... O zaman, küçük kız bana ne dedi biliyor musun? Otları ayıklarken fazla eğilmemin gereği olmadığını söyledi. Belim bükük olduğu için biraz eğilmekle yapabilişmişim.»

Nancy zgn bir tavırla gülümsedi. «Buna hiç de şaşırmadım. Küçük kıztın bir şey bulacağını tahmin etmeliydim. Biz bu oyunu ilk günden beri oynuyoruz. Çünkü o zaman kıztın bu oyunu oynayabileceği başka kimse yoktu. Ama o, teyzesiyle oynamak istediydi.»

«Bayan Polly'le mi?»

Nancy güldü. «Anlaşılan siz de evin hanımı hakkında aynı şeyleri düşünüyorsunuz.»

İhtiyar Tom kaşlarını çattı. «Yok ben o kanıda değilim. Sadece böyle bir şeye Bayan Polly'nin şaşabileceğini düşündüm.»

Nancy, «Öyle,» diye cevap verdi. «Ama şimdi Bayan Polly bu oyunu kendi başına oynamaya bile kalkabilir.»

«İyi ama küçük kız teyzesine bu oyundan hiç söz etmemiş mi? O, bunu herkese söylemiş sanırım. Kızcağız kazaya uğradığından beri bütün tanıdıklarım bu oyundan söz ediyorlar.»

Nancy, «Pollyanna, bunu teyzesine anlatmamış,» diye cevap verdi. «Pollyanna, çok önce söyleyiydi... Teyzesi kızın babasından söz etmesini istemiyormuş... Oysaki bu oyunu onun babası bulmuş. Teyzesine oyunu anlatmak için de babasından söz etmek zorunda kalacaktı. Bu yüzden de oyunu hiçbir zaman teyzesine anlatamamış.»

«Ya!... Anlıyorum... Anlıyorum...» İhtiyar adam başını salladı.

Aralık Bir Kapı

Beklenen doktor ancak bir hafta sonra gelebildi... Doktor Mead, uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Müşfik bakışlı gri gözleri ve neşeli gülümsemesiyle, cana çok yakındı. Pollyanna, adamdan hemen hoşlandı ve kendisine bunu söyledi.

Sonra, «Siz tıpkı benim doktoruma benziyorsunuz,» dedi.

«Senin doktoruna mı?...» Doktor Mead hayretle birkaç adım ötede hemşireyle konuşan Doktor Warren'e baktı. Doktor Warren, kahverengi gözlü, sivri sakallı, ufak tefek bir adamdı..

«Hayır, hayır, benim doktorum o değil. Doktor Warren, Polly Teyzemin doktorudur aslında. Benimkisi Doktor Chilton.»

Doktor Mead garip bir sesle mırıldandı. «Ya öyle mi?»

«Evet.» Pollyanna bir an durakladıktan sonra her zamanki gibi içtenlikle devam etti. «Ben daima Doktor Chilton'un gelmesini istedim. Fakat Polly Teyze sizi tercih etti. Sizin benimki gibi kırık bacaklardan çok daha iyi anladığınızı söyledi. Eğer gerçekten öyleyseniz buna çok sevineceğim. Öyle misiniz doktor?»

Adam, «Ancak zamanla anlaşılır bu küçük kız,» diyerek döndü. Yatağın yanına gelen Doktor Warren'e son derece ciddi bir tavırla baktı.

★

Daha sonra herkes işe, kedinin neden olduğunu söyledi. Fluffy, Pollyanna'nın kitli olmayan kapısının arasına yumuşacık patisiyle burnunu sokmasaydı kapı bir karış daha aralanamazdı tabii. Kapı da açık kalmasaydı Pollyanna teyzesinin sözlerini asla duymayacaktı.

Holde iki doktor, hemşire ve Bayan Polly durmuş konuşuyorlardı. Pollyanna'nın odasında da Fluffy, yatağa atlayarak hırlamaya başladı. O sırada kapıdan Polly Teyzenin üzgün sesi duyuldu.

«Nasıl olur?... Doktor buna imkân yok!... Yani çocuk... bir daha yürüyemeyecek mi?»

Ondan sonra da bir kargaşalık oldu. Önce Pollyanna yatak odasındankorkuyla, «Polly Teyze!» diye haykırdı. «Polly Teyze!»

Bayan Polly başını çevirip kapının açık olduğunu görünce sözlerinin duyulduğunu anladı. Hafif bir sesle inleyerek ömründe ilk kez bayıldı.

Hemşireyse, boğulur gibi bir ses çıkardı. «Kız sözlerimizi duydu.» Sendeleyerek aralık kapıya doğru gitti. İki doktor Bayan Polly'nin yanında kalmışlardı.

Hemşire, odaya girince yatağın üstünde hırlayan ve küçük kızın ilgisini çekmeye çalışan gri renkli bir kedi gördü. Gözleri büyümüş, beyaz yüzlü kız, kedinin farkında bile değildi.

«Bayan Hunt. Rica ederim. Polly Teyzemi istiyorum. Kendisini hemen istiyorum.»

Hemşire yatağa yaklaştı. Onun da yüzü son derece soluktu. «Şey... Şey... Teyzen hemen gelemez yavrum. Biraz sonra görürsün onu. Ne var?... Ne istiyorsun? İsteddiğini ben yapamaz mıyım?»

«Teyzemin biraz önce söylediği şeyi öğrenmek istiyorum. Siz onun sözlerini duymadınız mı?... Ben Polly Teyzemi istiyorum. Bir şey söyledi o. Bunun doğru olmadığını... Doğru olmayacağını söylemesini istiyorum!»

Hemşire boğuk bir sesle, «Üzülme yavrum, üzülme,» diyebildi. «Belki de doktor bunu bilmiyordu... Belki de doktor yanılmıştır. Biliyorsun birçok şey olabilir.»

«Fakat Polly Teyzem onun her şeyi bildiğini söylemişti.»

«Evet, evet biliyorum yavrum. Fakat bütün doktorlar zaman zaman hata yaparlar. Sen şimdilik bunu düşünme... Rica ederim şimdilik bunu düşünme.»

Pollyanna dehşetle kollarını iki yana açtı. «Fakat bunu nasıl düşünmeyeyim?» Küçük kız haykırıyordu. «Artık hep bunu düşünmem gerekecek. Bayan Hunt, ben nasıl okula gideceğim artık?... Bay Pendleton'u, Bayan Snow'u diğer dostlarımı nasıl göreceğim?» Bir an soluk almadan durdu... Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Birdenbire susup başını kaldırdı. Korku dolu gözlerle hemşireye baktı. «Bayan Hunt, bir daha yürüyemeyeceksem nasıl mutlu olabilirim artık? Herhangi bir şeye nasıl sevinebilirim?»

Bayan Hunt, 'Oyun'u bilmiyordu. Fakat küçük hastanın sakinleşmesi gerektiğinin farkındaydı... Bütün üzüntüsüne karşın yine de işini unutmamıştı. Yatağın yanındaki komodinden beyaz tozu aldı.

Yumuşak bir sesle, «Haydi yavrum,» diye rica etti... «Şunu içiver bakayım. Biraz sonra dinlenirsin. Ondan sonra da ne yapacağımızı düşünüyoruz. Çoğu zaman her şey gözükütüğü kadar fena değildir.»

Pollyanna uysallıkla ilacı aldı ve Bayan Hunt'un elindeki bardaktan birkaç yudum su içti.

İki Ziyaret

John Pendleton'a doktor Mead'in teşhisini bildirmek için Nancy'i gönderdiler. Bayan Polly adama sonucu bildireceğine dair söz verdiğini unutmamıştı.

Başka bir zaman olsaydı Nancy, konağı ve sahibini göreceği için pek sevinirdi. Fakat o gün kalbi hiçbir şeyden memnun olmasına imkân vermeyecek şekilde sızlıyordu.

Odaya girerek kendisine soru sorar gibi bakan adamı görünce, saygılı bir tavırla, «Ben Nancy'im efendim,» dedi. «Bayan Harrington beni gönderdi. Bayan Pollyanna hakkında bilgi vereceğim.»

«Evet.»

Nancy, «Durum hiç de iyi değil, Bay Pendleton,» diye bildi.

«Yani... Yani...» Adam sustu.

Hizmetçi üzgün bir tavırla başını öne eğdi. «Evet, efendim. Doktor Pollyanna'nın bir daha yürüyemeyeceğini söylüyor.»

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Adam birdenbire sordu. «Pollyanna bunu henüz bilmiyor tabii? Öyle değil mi?»

Nancy de hıçkırmaya başladı. «Biliyor efendim. Zaten işi daha da güçleştiren bu ya... Pollyanna bunu öğrendi. O kediye ne diyeyim bilmem? Afedersiniz efendim.» Genç kız hemen özür diledi. «Kedi girip Bayan Pollyanna'nın oda kapısını açmış. Kızcağız o sırada dışarıda konuşulanları duymuş, başına gelenleri böylece öğrenmiş.»

Adam yine, «Zavallı küçük kız,» diye içini çekti.

Nancy neredeyse boğulacaktı. «Evet, efendim. Onu görebilseydiniz bunu söylerdiniz, efendim. Bayan Pollyanna, bu işi öğrendiğinden beri yalnızca iki kez odasına girdim... ikisinde de yüreğim parçalandı. Şimdi durmadan yapamayacağı şeyleri dü-

şünüp üzüyor. Artık memnun olmasına imkân yok. Belki siz o oyunu bilmiyorsunuzdur.»

Adam, «Mutluluk Oyunu mu?» diye sordu. «Evet, bunu biliyorum. Bana da anlatmıştı.»

«Demek anlattı?... Anlaşılan bunu herkese anlatmış. Ne yazık ki artık... artık bu oyunu kendisinin oynamasına imkân yok. Bu yüzden de üzüyor. Durumunu çok düşündüğünü ve bunda memnun olunacak bir tek şey göremediğini söyledi.»

Adam birden kızgınlıkla haykırdı. «Tabii... Bunun neresine memnun olsun?»

Nancy sıkıntıyla kımıldandı. «Ben de öyle düşündüm. Onun için kendisine hatırlatmaya çalıştım.»

«Hatırlatmak mı?... Neyi hatırlatacaksın?...» John Pendleton'un sesi hâlâ hiddetli ve sabırsızdı.

Nancy çekine çekine anlatmaya başladı. «Evet, Bayan Pollyanna bu oyunu herkese öğretti. Bunu anlatmaya çalıştım. Fakat Bayan Pollyanna, bütün ömrünü yatakta geçirmek zorunda olan hastalara nasıl mutlu olacaklarını anlatmanın kolay olduğunu, insanın kendisinin ömrü boyunca yataktan çıkamayacak olduktan sonra bunu yapmaya çalışmanın zor olduğunu söylüyor. O zaman kendisine başka bir şeyi hatırlatmaya çalıştım. Bayan Pollyanna, 'Oyun, ne kadar zor olursa bunu oynamak o kadar zevkli,' dedi. Şimdi bu düşüncede değil. Çok zor olduğu için her şeyin değiştiğine inanıyor. Artık ben de gideyim efendim.» Birdenbire sustu.

Kapıda durup endişeyle sordu. «Bayan Pollyanna'ya Jimmy Bean'i tekrar gördüğünüzü söyleyebilir miyim?»

«Bunu söyleyemezsin ki. Zaten çocuğu da henüz görmedim.» Adam yine hiddetliydi. «Hem neden sordun?»

«Hiç efendim. Bayan Pollyanna, çocuğu size getiremediği için çok üzülyordu. Onu sadece bir kez buraya getirdiğini ama o gün Jimmy Bean'in kendisini pek gösteremediğini söyledi. Sizin ondan hoşlanmayacağınızı düşünerek korkuyordu. Ben bundan bir şey anlamadım... Ama siz herhalde anlamışsınızdır, efendim.»

«Evet, onun ne demek istediğini biliyorum.»

«Peki, efendim. Sadece Bayan Pollyanna, çocuğu tekrar size getirmek istiyordu. Onun gerçekten evi yuva yapacak bir çocuk olduğuna inanıyordu. Ama artık imkânsız bu. Allah o arabayı kahretsin!... Afedersiniz efendim.» Nancy çabucak odadan çıkıp gitti.

★

Kısa bir zaman sonra Beldingsville Kasabasındakiler New York'tan gelen büyük doktorun Pollyanna hakkında söylediklerini öğrendiler. Pollyanna Whittier'in bir daha yürüyemeyeceği duyulmuştu artık. Herkes bu çilli, neşeli kızı yakından tanıyordu. Hepsi de Pollyanna'nın oynadığı oyunu biliyordu.

Mutfaklarda, oturma odalarında, arka bahçelerde kadınlar Pollyanna'dan söz edip hiçkırda hiçkırda ağlıyorlardı. Sokak köşelerinde, kahvelerde adamlar da konuşup ağlaşıyorlardı. Fakat onların gözyaşları gözükmüyordu. Adamlar gizli gizli ağlıyorlardı. Bir de bunun üstüne Nancy artık küçük kızın oyunu oynamayacağı için üzüldüğünü anlatınca konuşmalar da ağlamalar da daha arttı. Pollyanna'nın bir daha hiçbir şeye sevinemeyeceğini söylemesi kasabalıları çok üzmüştü.

İşte o zaman aynı şeyi Pollyanna'nın arkadaşları da düşünmeye başladılar. Birdenbire Harrington konağına misafirler akın etmeye başladı. Bayan Polly, eve gelen bu kadın, erkek ve çocukların çoğunu tanıımıyordu. Onları karşısında görünce şaşırıp kalıyordu. Bayan Polly, yeğeninin onları tanımasına da hayret etmişti.

Bazıları eve gelip beş veya on dakika kadar resmi bir tavırla oturuyorlardı. Bazıları ise verandanın basamaklarına çöküp ellerindeki şapkalarla veya çantalarla oynayıp duruyorlardı. Kimisi kitap, çiçek ya da kızın iştahını açmak için lezzetli yiyecekler getiriyorlardı. Kimisi ise arkalarını dönüp yalandan burunlarını silmekteydiler. Fakat hepsi de endişeli endişeli yaralanan kızı so-

ruyorlardı... Hepsi de ona haber yolluyorlardı. İşte bir süre sonra bu haberler yüzünden Bayan Polly harekete geçti. İlk önce Bay Pendleton geldi. Adam o gün koltuk değneklerini bırakmıştı.

Adeta sert bir sesle, «Ne kadar şaşırdığımı size anlatmama imkân yok,» diye söze başladı. «İyi ama... Yapılabilecek... Yapılabilecek bir şey yok mu?»

Bayan Polly üzüntüsünü belirten bir işaret yaptı. «Doktor Mead, hiç umutlu olmadığını söyledi.»

John Pendleton geleli birkaç dakika olmasına rağmen birdenbire ayağa fırladı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Bayan Polly ona bakınca adamın odada fazla kalamayacağını anladı.

Adam kapıda durdu. «Pollyanna'ya bir haberim var,» dedi. «Lütfen kendisine Jimmy Bean'i gördüğümü söyler misiniz?... Jimmy, bundan sonra benim çocuğum olacak... Pollyanna'nın bunu duyunca memnun kalacağını umut ettiğimi de söyleyin. Çocuğu evlat olarak alacağımı sanıyorum.»

Bayan Polly hayretle, «Jimmy Bean'i evlat mı edineceksiniz?...» diye bağırdı.

Adam başını biraz kaldırdı. «Evet. Pollyanna'nın bunu anlayacağını biliyorum. Kendisine buna sevineceğinden emin olduğumu da söyleyiverin lütfen.»

Bayan Polly, «Ta... Tabii,» diye kekeledi.

John Pendleton saygıyla selam verdi. «Teşekkür ederim.» Yürüyüp dışarı çıktı.

Bayan Polly odanın ortasına donup kalmıştı. Hâlâ hayretle giden adamın arkasından bakıyordu. Kulaklarıyla duyduğu sözlerle inanmakta güçlük çektiği belliydi.

Bayan Polly şaşkın şaşkın merdiveni çıkıp Pollyanna'nın odasına girdi.

«Pollyanna, sana, John Pendleton'dan haber getirdim. Kendisi Jimmy Bean'i aldığını söyledi. Onun çocuğu olmuş Jimmy Bean. Bay Pendleton bunu öğrenmekten memnun olacağını da söyledi.»

«Memnun mu? Evet, herhalde memnunum. Ah, Polly Teyze... Jimmy'e bir yer bulmayı o kadar istiyorum ki. Üstelik Bay Pendleton'un evi çok güzel!... Sonra Bay Pendleton için de çok seviniyorum. İşte şimdi evini yuva yapacak bir çocuk var.»

«Ne?... Ne var?...»

Pollyanna, teyzesine Pendleton'un kendisini evlat edinmek istediğini anlatmadığını unutmuştu. Ama şimdi bunu anlatmasına imkân yoktu. Pollyanna, «Çocuk,» diye kekeledi. «Bay Pendleton, kendisini ziyaretimde bana bir evi yuva haline sokabilmek için bir kadının eliyle kalbine veya bir çocuğa ihtiyaç olduğunu söylemişti. İsteddiği oldu. Bundan sonra, onun evinde bir çocuk olacak!»

Bayan Polly yumuşak bir sesle mırıldandı. «Anlıyorum, yavrum.» Kadın aslında Pollyanna'nın tahmininden çok daha fazlasını anlamıştı. Gözleri birdenbire doluverdi kadının, mırıldandı. «Anlıyorum, yavrum.»

Oyun ve Oyuncular

John Pendleton'un ikinci ziyaretinden birkaç gün sonra Milly Snow, Harrington konağına geldi. Milly ömründe ilk kez geliyordu bu eve. Bayan Polly, odaya girince Milly utanıp kızarak ayağa kalktı. «Şey... Şey... Ben...» diye kekeledi. «Küçük kızın nasıl olduğunu sormaya geldim.»

«Çok naziksiniz. Pollyanna'da bir değişiklik yok... Anneniz nasıl?»

«Ben de bunu söylemek için geldim zaten. Size söyleyecektim... Daha doğrusu Bayan Pollyanna'ya söylemenizi rica edecektim.» Kızcağız kekeleyerek ve telaşla konuşuyordu. «O küçük kızın bir daha yürüyememesi korkunç bir şey. O bize o kadar iyilik etti ki. Anneme o oyunu oynamasını filan öğretti. Şimdi küçük kızın bu oyunu oynamayacak halde olduğunu duyunca çok üzüldük. Zavallı yavrucak! Bu durumda da oyunu oy-

naması imkânsız tabii. Fakat onun söylediği şeyleri hatırlayınca bize ne kadar büyük bir iyilik etmiş olduğunu anladık. Belki bunları duyunca memnun olacaktır. Çünkü onun oyununda amaç memnun olmaktır. Biraz memnun olursa...” Milly devam edemeyerek sustu. Ne diyeceğini şaşırmişti.

Kız susunca Bayan Polly, «Pek anlayamadım, Milly,» dedi. «Yeğenime ne söylememi istiyorsunuz?»

«Şey... Şey...» Kız heyecanlanmıştı. «Annemin değiştiğini anlamasını istiyorum. Ben de değiştim. Ben de bu oyunu biraz biraz oynamaya çalışıyorum.»

Milly sinirli sinirli konuşmasına devam etti. «Biliyorsunuz bundan önce annem hiçbir şeyden memnun değildi. Her şeyin değişik olmasını isterdi. O koşullar altında da annemi suçlu bulduğumu söyleyemem tabii... Fakat artık perdeleri açmama izin veriyor. Her şeyle ilgileniyor. Saçlarına önem veriyor. Geceliklerle filan ilgileniyor. Şimdi kermes ve hastaneler için bebek battaniyeleri örmeye başladı. Bu işle öyle ilgili ve o kadar mutlu ki bilemezsiniz. Bunları yapabildiği için çok seviniyor!»

Milly heyecanla, «Bütün bunlara Bayan Pollyanna neden oldu,» dedi. «Çünkü o anneme memnun olabileceğini söylemiş. Hiç olmazsa elleri ve kolları olduğu için sevinebileceğini anlatmış. Bunun üzerine de annem elleriyle kollarından neden yararlanamadığını düşünmeye başlamış... İşte şimdi yün örüyor.»

Duraklayarak Bayan Polly'e baktı. «Onun için Bayan Pollyanna'ya söylemenizi rica edeceğim. Biz onun sayesinde her şeyi anladık. Sonra kendisini tanıdığımız için çok memnun olduğumuzu da söyleyin. Bunu öğrendiği zaman Bayan Pollyanna belki biraz memnun olur diye düşündük. Hepsi bu kadar.» Telaşla ayağa kalktı Milly. «Kendisine söylersiniz değil mi?»

Bayan Polly dalgın dalgın mırıldandı. «Tabii söylerim.» Bir taraftan da bu ilgi çekici konuşmanın ne kadarını hatırlayabileceğini düşünüyordu.

John Pendleton'la Milly Snow'un ziyaretini daha birçokları iz-

ledi. Gelenlerin hepsi de haber bırakıyorlardı. Bu haberler o kadar garipti ki, Bayan Polly gitgide meraklanmaya başlamıştı.

Bir gün de ufak tefek bir kadın olan Bayan Benton geldi. Bayan Polly'le birbirlerini iyi tanımlarına rağmen hiç konuşmazlardı. Bu kadın kasabanın en dertli insanı olarak biliniyordu. Daima siyah giyerdi o. Fakat o gün Bayan Benton, boynuna açık mavi bir eşarp dolamıştı. Yalnız gözleri yaşlıydı.

«Bayan Harrington,» diye kekeleydi. «Belki Pollyanna'ya benden bir haber verirsiniz?»

«Tabii, Bayan Benton. Çok memnun olurum.»

Ufak tefek kadın yine de durakladı. Sonra, «Lütfen kendisine söyleyin,» dedi. «Bunu onun için taktım.» Boynundaki mavi eşarbi işaret etti. «Pollyanna'ya söyleyin. O anlayacaktır.» Kadının arkasından kapı kapandı.

Kapı kadının arkasından kapanır kapanmaz Bayan Polly mutfığa koştu. Hizmetçi kızın karşısına dikildi.

«Nancy...»

Bayan Polly çok sert bir tavırla seslenmişti. Birkaç günden beri eve gelen insanların sözleri iyice kafasını karıştırmıştı. Pollyanna kazaya uğrayalı beri Nancy, hanımın böyle sert bir sesle konuştuğunu duymamıştı.

«Buyrun efendim.»

«Nancy, beni dinle. Bana şu münasebetsiz oyunun ne olduğunu söyler misin? Kasabada herkes bu oyundan söz ediyor. Hem yeğenimin bu oyunla ne ilgisi var?»

Nancy taş kesilmiş gibi hareketsiz duruyordu.

«Bayan Snow'dan Bayan Tom Payson'a kadar herkes Pollyanna'ya haber yollayıp bu oyunu oynadıklarını söylüyorlar. Anladığım kadarı kasabadakilerin yarısı boyunlarına mavi eşarplar takıyorlar, birbirleriyle kavga etmekten vazgeçiyorlar ya da şimdiye kadar hoşlanmadıkları bir şeyden zevk almaya başlıyorlar. Bütün bunlara neden de Pollyanna'ymış. Bunu çocuğa sormayı düşündüm. Ama onu üzmemek istemiyorum. Fakat dün gece onun

sana söylediği bir sözden senin de bu oyunu oynayanlardan biri olduğunu anladım. Şimdi bunun ne anlama geldiğini söyler misin bana?»

O ana kadar hareketsiz duran Nancy, birdenbire hüngür hüngür ağlamaya başlayarak Bayan Polly'i şaşırttı.

Nancy biraz sonra kendisini toplayarak anlatmaya başladı. «Geçen hazirandan beri bu küçük çocuk kasabada herkesi memnun etmeye çalıştı. Şimdi de kasabadakiler onun mutlu olması için çalışıyorlar. Hepsi bu kadar.»

«Neden mutlu olacak?»

«Sadece mutlu olacak. Oyun böyle.»

«Sen de diğerleri gibi başladın, Nancy. Hangi oyundan söz ediyorsun sen?»

«Anlatayım, efendim. Bu oyunu Pollyanna'nın babası bulmuş. Kızına da öğretmiş. Pollyanna, bir bebek istiyormuş fakat Misyonerliğe gelen sandıktan bebek yerine bir çift kol değneği çıkmış. O zaman Pollyanna da her çocuk gibi ağlamış tabii... Babası da kendisini avutmuş. Her şeye üzölmemek gerektiğini söylemiş. Hayatta her şeyden memnun olunacak bir taraf bulunduğunu anlatmış. Pollyanna'nın o kol değneklerine de memnun olması gerektiğini söylemiş.»

«**Kol değneklerine memnun mu olacaktı?**» Bayan Polly'nin sesi bir hıçkırık gibi çıkmıştı. Kadıncağız, küçük yatak odasındaki kızın felçli bacaklarını düşünüyordu.

«Ondan sonra da Bayan Pollyanna, babasıyla hep bu oyunu oynamış. Her şeyde memnun kalacak bir şey bulmaya çalışmışlar. Kızcağız da bu oyuna alışmış. Koltuk değneklerine ihtiyacı olmadığına sevinerek bebeğin gelmemesine üzölmeyi unutmuş. İşte bu oyuna 'Mutluluk Oyunu' adını vermişler. Sözü edilen oyun bu, efendim. Küçük kız o günden beri bunu oynamış.»

«Fakat nasıl... nasıl...» Polly Harrington devam edemeyerek sustu.

Nancy adeta Pollyanna kadar istekli bir tavırla, «Bunun ne

kadar güzel olduğunu bilemezsiniz efendim,» diye atıldı. «Bu yüzden Pollyanna'nın aileme ne kadar yardımı dokunduğunu size anlatamam. Bayan Pollyanna, ilk kez benimle ailemi görmeye geldi. Küçük kız beni de birçok şeyden dolayı sevindirdi. Küçük gibi görünen ama aslında büyük şeyler... Böylece yaşamımı o kadar kolaylaştırdı ki.»

Bayan Polly duraklamıştı. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kadın, «Peki neden Pollyanna bana bu oyunu anlatmadı?...» diye sordu. «Neden kendisine sorduğum zaman cevap vermekten çekiniyor? Ortada çok gizli bir şey varmış gibi davranıyor?»

«Şey... çok affedersiniz efendim... Siz Pollyanna'ya bundan yani şeyden... babasından söz etmemesini söylemişsiniz. Onun için de kızcağız size bu oyunu anlatamamış. Demin de söylediğim gibi aslında babasının oyunuymuş bu.»

Nancy'nin sesi titremeye başlamıştı. «Başlangıçta bunu size anlatmak istiyordu. Çünkü bu oyunu oynayacağı birine ihtiyacı vardı. Onun üzerine ben bu oyuna başladım. Böylece bir oyun arkadaşı olsun istedim.»

«Ya... Ya... diğerleri?» Bayan Polly'nin sesi titriyordu.

Nancy içini çekti. «Pollyanna, hep gülümserdi... Herkese öyle iyi davrandı ki. Sonra her zaman hayatından memnundu. Böylece onu tanıyanlar da onu taklide başladılar. Şimdi küçük kız kazaya uğradığı için herkes çok üzülüyor. Artık Pollyanna'nın bir şeye sevinemediğini öğrenince herkes gerçekten sarıldı. Onun için artık kasabalılar buraya gelip küçük kıza acısını unutturmaya çalışıyorlar. Onu memnun etmeye uğraşıyorlar. Bunun birazcık faydası olacağını umuyorlar. Bayan Polly yegeniniz herkesin kendisiyle bu oyunu oynamasını ve mutlu olmasını isterdi.»

Polly Teyze boğuk bir sesle, «Şimdi bu oyunu oynayacak birini biliyorum,» diyerek döndü. Hızlı hızlı yürüyerek mutfaktan çıktı.

Biraz sonra Pollyanna'nın odasında hemşire Bayan Polly'le

yeğenini yalnız bırakarak çekildi.

Bayan Polly, sesinin titremesine engel olmak için bütün gücünü kullanarak, «Bugün bir ziyaretçinin daha geldi yavrum,» diye söze başladı.

«Öyle mi Polly Teyze?»

«Evet, yavrum, Bayan Payson'u hatırlıyor musun?»

«Bayan Payson mu?... Evet, evet şimdi hatırladım. Pendleton'un korusuna giden yolda oturuyor. Üç yaşında bir kızı var. Ne kadar güzel bir kız bilerseniz. Bir de beş yaşında oğlu. Son gördüğümde Bayan Payson hiç de sevinçli değildi. Üzgündü. Kocasıyla boşanacaklarını ve artık orada oturamayacaklarını da anlattı. Bay Payson, uzaklara gidecekmiş galiba. Belki de çocukları da götürecekmış. Polly Teyze boşanmak ne demek?... Nasıl bir şey bu?»

Polly Teyze bu soruyu cevaplandırmamayı uygun bulmuştu. Onun için, «Onlar bir yere gitmiyorlar, Pollyanna,» dedi. «Burada kalacaklar. Hepsi bir arada yaşamaya devam edecekler.»

«Oh, ne kadar sevindim!... demek ben yataktan kalktığım zaman onları evinde bulacağım... Ah Tanrım!» Küçük kız birdenbire üzüntüyle sustu. «Polly Teyze neden hep bacaklarımın artık kıyılayamayacaklarını unutuyorum?... Neden bir daha ayağa kalkıp Bay Pendleton'u görmeye gidemeyeceğimi hatırlamıyorum?»

Teyzesi ağlamamak için kendisini güç tutuyordu... «Kendini böyle üzme yavrum... Belki de oraya bir gün arabayla gidersin. Hem şimdi beni dinle. Sana Bayan Payson'un bütün sözlerini anlatmadım daha. Kadın, sana bir haber bıraktı. Birlikte oturacaklarını ve senin istediğin gibi o oyunu oynayacaklarını söyledi. Bunu muhakkak sana anlatmamı tembih etti.»

Pollyanna yaşlı gözlerle güldü.

«Gerçekten mi... Gerçekten öyle mi yapacaklarmış? Buna ne kadar sevindim!»

Polly Teyze içini çekti. «Evet, yavrum öyle. Bayan Payson, senin buna çok sevineceğini umuyordu. Zaten bunun için bu-

raya gelmişti. Bu haberi verip seni memnun etmek istemişti.»

«Şey... Polly... Teyze... siz sanki biliyormuşsunuz gibi konuştunuz. Yoksa siz de bu oyunu biliyor musunuz?»

Bayan Polly neredeyse ağlayacaktı. Kendisini zorlayarak kayıtsız bir tavır takındı ve neşeli neşeli konuşmaya devam etti. «Evet, yavrum biliyorum. Nancy anlattı bunu bana. Bunun çok güzel bir oyun olduğunu anladım... Ben de artık bu oyunu oynayacağım... Seninle tabii.»

«Ah, Polly Teyze... Siz mi? Ne kadar mutluyum! Biliyor musunuz herkesten çok sizinle bu oyunu oynamayı istemiştim.»

«Evet, yavrum. Sonra diğerlerini de unutma... Pollyanna, şimdi bütün kasaba bu oyunu oynuyor. Hatta rahip bile öyle! Herkes eskisinden çok daha memnun ve mutlu... Bütün bunlara sebep de küçük bir kızın gelip onlara yeni bir oyun öğretmesi ve bunu nasıl oynayacaklarını anlatması.»

Pollyanna el çııptı.

Heyecanla, «Polly Teyze!» diye bağırdı. «Çok mutluyum.» Sonra yüzü birdenbire aydınlanıverdi. «Polly Teyze... hâlâ mutlu olmam için bir neden var sanırım. Bir zamanlar bacaklarım olduğu için sevinmeliyim. Yoksa söyledığınız şeylerin hiçbirini yapamazdım.»

Açık Bir Pencere

Kısa kış günleri birer birer geçti. Fakat Pollyanna'ya bu günler uzun geliyor ve zaman zaman da acı veriyordu. Yine de Pollyanna, bütün gücünü toplayıp neşeli gözükmeye çalışıyordu. Artık oyunu oynamak zorundaydı. Polly Teyze de artık bu oyunu oynamıyor muydu?...

Pollyanna da artık Bayan Snow gibi örgü örmeye başlamıştı. Beyaz örtüsünün üstünde renk renk yün yumakları duruyordu. Küçük kız bunlardan türlü türlü şeyler örüyor ve yine tıpkı. Bayan Snow gibi elleriyle kollarını kullanabildiği için seviniyordu.

Pollyanna arada sırada da ziyaretçilerini kabul edebiliyordu artık. Göremediklerinden gelen sevgi dolu haberleri de alıyordu. Bu haberler kızın yeni yeni şeyler düşünmesini sağlıyordu. Zaten zavallı Pollyanna'nın yeni yeni şeyler düşünmeye ihtiyacı vardı.

Küçük kız, bir kez John Pendleton'u görmüştü. Jimmy Bean de iki kez kızı ziyaret etmişti. John Pendleton, kıza Jimmy Bean'den çok memnun olduğunu anlatmıştı. Çok iyi bir çocuktu o ve gitgide daha da mükemmel oluyordu.

Jimmy ise küçük kıza eşsiz bir yuvası olduğunu söylemişti. Bay John Pendleton da fevkalade bir insandı doğrusu. Sonra ikisi de bu mutluluklarını kıza borçlu olduklarını tekrarlamışlardı.

Pollyanna ziyaretçileri gittikten sonra teyzesine, «Bir zamanlar bacaklarım olduğu için daha da seviniyorum,» diye düşüncesini açıklamıştı.

Kış geçti ve bahar geldi. Pollyanna'nın durumuyla yakından ilgilenenler doktorun tedavisinden pek de bir sonuç çıkmadığını gördüler. Bu duruma göre, Doktor Mead korkusunda çok haklıydı... Küçük kız bir daha yürüyemeyecekti.

Bir cumartesi sabahı Bay John Pendleton, karşısında Doktor Thomas Chilton'u görünce şaşırdı.

Doktor, ahabplığa filan gerek görmeden söze başladı. «Buraya bak, Pendleton. Doğrudan doğruya sana geldim. Çünkü bu kasabada Bayan Polly Harrington'la aramda geçenleri iyi bilen biri varsa o da sensin.»

Pendleton, «Evet,» diye mırıldandı. Sesine ilgilenmemiş gibi bir ifade vermeye çalışmıştı. Meraklandığını gizlemesinin doğru olacağını düşünmüştü.

«Pendleton, o çocuğu görmek istiyorum ben. Onu muayene etmem gerekiyor. Pollyanna'yı muayene etmem şart. Anlıyor musun, şart bu.»

Adam, «Şey... Pekâlâ. Onu muayene edemiyor musun?»

Doktorun sesi daha da yükseldi. «Muayene edemiyor mu-

yum? Pendleton sen de çok iyi biliyorsun ki on beş yıldan daha fazla bir zamandır ben o kapıdan içeriye girmedim. Bilmediğin bir şey var dostum. O evin sahibi yani Polly Harrington bana ne demişti biliyor musun?... Bir daha o eve girmemin imkânsız olduğunu söyledi. Beni evine çağırdığı takdirde bunu bir özür dileme olarak kabul edebileceğimi ve her şeyin eskisi gibi olacağını anlattı. Yani beni bir daha davet ettiği takdirde bunun benimle evleneceği anlamına geleceğini söyledi. Şimdi durumunu anladın mı? Belki sen kadının hâlâ beni davet edebileceğini sanıyorsun! Ama ben bu fikirde değilim. Bayan Polly Harrington beni asla evine çağırmaz.»

«Fakat sen davet edilmeden de gidebilirsin, dostum.»

«İmkânsız bu. Düşünecek olursan ben de gururlu bir insanım. Böyle bir şey...»

Pendleton, «Fakat bu kadar üzülüyorsan,» diye mırıldandı. «O zaman gururunu bir tarafa bırakırsın. Kavga ettiğini de unuttursun ve kalkıp...»

Doktor, hiddetle arkadaşının sözünü kesti. «Kavgayı unutmak mı? Ben bu tip gururdan söz etmiyorum, Pendleton. Benim kasedtiğim şey bambaşka. İş bu gurura kalsın dizlerimin üstünde yürüyerek o eve gidebilirim. Ben meslek gururumdan söz ediyorum. Doktorluk gururum! Ortada bir hastalık var. Ben de bir doktorem. O evden içeriye girip, 'Merhaba ben geldim! Hastaya bakacağım,' diyebilir miyim? Buna imkân var mı, Pendleton?»

Pendleton birdenbire öne doğru eğildi. Arkadaşına bakarak, «Bu kavganın sebebi neydi, Chilton?» diye sordu. «Bunu söyleyebilir misin, bana?»

Pendleton'un karşısında durdu. «Kavgayı bırak şimdi? Ben kendi hesabıma ortada bir kavga yokmuş gibi davranabilirim. Pendleton, beni dinle. O küçük çocuğu görmeliyim. Bunu yapmam şart. Bu bir ölüm kalım meselesi... Bunun ne demek olduğunu bilemezsin... Ben... Pollyanna'nın tekrar yürüebileceğini sanıyorum. Onda dokuz yürüyebilir. Dostum, buna inandı-

ğımndan emin olabilirsin. O çocuğu kurtarmak...»

Doktor bu sözleri yüksek sesle ve tane tane söylemişti. Adam o anda John Pendleton'un koltuğunun arkasındaki pencereye yaklaşmıştı.

İşte bu yüzden o anda bahçede tam pencerenin altında duran küçük çocuk bu sözleri işitti. Buna da pencerenin açık olması yol açmıştı.

Jimmy Bean o sırada bahçede çalışıyordu. Cumartesi sabahları çiçek tarhlarındaki otları koparmak onun görevlerinden biriydi. Küçük çocuk gözlerini iri iri açarak yere çöküverdi.

O sırada John Pendleton'un sesi de yükseldi. «Yürümek mi?.. Pollyanna yürüebilir mi? Ne demek istiyorsun, Chilton?.. Bu sözleri açıkla.»

Doktor içini çekti. «Kızın yatağının bir kilometre yakınına bile gidemiyorum, Pendleton. Fakat hastalarımın ve ahabalarımın küçük kız hakkında bilgi topladım... Pollyanna'nın durumu bir arkadaşımın tedavi ettiği hastanın durumuna benziyor.»

«Evet yani?...»

«Arkadaşım yıllardan beri bu tip hastalıklarla uğraşiyor. Kendisine sık sık mektup yazarım... O da bana yeni buluşlarını bildirir... Duyduklarıma göre...» Adam hiddetle yumruklarını sıktı. «Fakat her şeyden önce Pollyanna'yı görmeliyim.»

«**Evet ama nasıl?**»

«Bilmiyorum, Pendleton. Fakat ne yapıp yapıp o çocuğu görmeliyim. Onu görebilirim belki de iyileşmesine yardım edebilirim. Bunun çocuk için ne demek olduğunu biliyor musun?...»

Pendleton'un kaşları çatılmıştı. Hırslı hırslı, «Biliyorum tabii,» diye söylendi. «Çocuğu görmediğin takdirde de bunun ne anlama geleceğinin farkındayım.»

«Nereden bileceksin?.. Ne sen, ne de başkası bilebilir bunu. O kadın son derece gururludur. Düşün, küçük kız bütün ömrü boyunca azap çekecek. Belki de onu iyi edebilirim. Elimde bu fırsat var sanıyorum. Ama insanların düşkün olduğu 'Gurur'

denilen baş belası ve bir de 'Meslek ahlakı' denilen şey. Ben...»

Sözünü bitirmedi. Ellerini cebine sokarak odada yine bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Bir taraftan da hiddetli hiddetli kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

John Pendleton hâlâ koltuğundaydı. Adam derin bir düşünceye dalmıştı. «Kadına durumu anlatsak,» dedi. «O zaman kabul edecektir.»

Doktor, hiddetle arkadaşına döndü. «Evet, doğru... Fakat bunu kim yapacak, Pendleton?»

Bu durum John Pendleton'u bir hayli üzmüştü... Adam yine derin derin içini çekti. «Bilmiyorum... Chilton... Bilemiyorum... Ah, ne kadar güç bir durum.»

Bahçede çiçek tarhına oturmuş olan Jimmy Bean, birdenbire doğruldu. O ana kadar soluk almaktan bile çekinerek her kelimeyi dikkatle dinlemişti.

Küçük çocuk kendi kendine, «Ama bunu ben biliyorum,» dedi. Bir hayli heyecanlanmıştı. «Hem bunu ben yapacağım.»

Jimmy İşi Ele Alıyor

Bayan Polly, «Hoş geldin, Jimmy,» dedi. «Nancy beni görmek istediğini söyledi.»

«Afedersiniz efendim. Yaptığım şeyin çok kötü olduğunu biliyorum. Söyleyeceklerim de kötü. Fakat elimden başka bir şey gelmiyor.»

Kadın onun yüzüne bakakaldı.

«Anlayamadım, Jimmy. Bir şey mi oldu?»

Küçük çocuk yutkunarak tekrar söze başladı. «Şey efendim. Ben bunu Pollyanna için yapıyorum. Onun için seve seve yanan kömürlerin üstünde bile dolaşabilirim... Ya da sizinle Konuşabilirim.» Devam edemeyerek sustu.

«Evet, yavrum, seni dinliyorum.»

Jimmy Bean kadının yumuşak sesinden cesaret alarak, «Pollyanna için yapamayacağım bir şey yoktur,» dedi. «Aynı şeyi siz de yapardınız sanırım. Pollyanna'nın yürüyebileceği... Tekrar yürüyebileceğini düşünseydiniz...»

Bayan Polly telaşla onun sözünü kesti. «Ne diyorsun sen?...»

Jimmy kıpkırmızı kesildi.

«Pollyanna'nın tekrar yürümesine imkân olursa siz de seve seve her şeye katlanırdınız sanırım. Bu yüzden sizi görmeye geldim. Pollyanna'nın yürümesine mani olan sadece 'Gurur' ve bir de 'Mes... Mes...' bir şeymiş işte.»

«Sen ne diyorsun, çocuğum?»

Jimmy Bean telaşla, «Neden bu,» diye tekrarladı... «Bunu duyduğunuz vakit Doktor Chilton'u hemen evinize çağıracağınızı düşündüm ve...»

«Neee?...»

Jimmy Bean üzgün üzgün içini çekti.

«İşte olan oldu. Ben sizi sinirlendirmek istememiştim. Zaten bu yüzden, önce Pollyanna'nın yürümesinden söz ettim. Bunu dinleyeceğinizi biliyordum.»

Bayan Polly, «O halde baştan anlat bakalım,» dedi... «Hem sözlerine de dikkat et. Yani her söylediğini anlamak istiyorum.»

Jimmy kararlı bir tavırla dudaklarını yaladı.

«O halde başından başlayacağım. Bu sabah Doktor Chilton, Bay Pendleton'u ziyaret etti. İkisi kütüphanede konuştular. Bunu anladınız mı, Bayan Polly?»

Kadın, «Evet, Jimmy,» diye cevap verdi. Fakat sesi bir hayli hafif çıkmıştı.

Çocuk yutkundu. «Şey... Şey o sırada kütüphanenin penceresi açıktı. Ben de çiçek tarhındaki otları yoluyordum. Onların konuşmalarını duydum.»

Bayan Polly, «Jimmy!» diye bağırdı. «Ayıp değil mi?.. Başkalarının konuşmaları dinlenir mi?»

Aslında dinlediğim yoktu. Zaten benimle ilgisi yoktu ko-

nuşmalarının. Oraya gizlenip dinlediğim de yoktu. Sesleri yükseldi. Bu yüzden konuşmalarını duydum. Yalnız duyduğuma memnun olduğumu da söylemeliyim. Hoş bunu işitince siz de çok memnun olacaksınız ya.»

«Neden?...»

Çocuk heyecanla, «Belki bu sayede Pollyanna yürüyecek!» diye bağırdı.

«Jimmy, ne dedin? Nasıl olur bu?...»

«Size söyledim ya. Doktor Chilton anlattı. Kendisi Pollyanna'yı iyileştirecek bir doktor tanıyormuş. O doktor bir yerde oturuyormuş. Doktor Chilton, Pollyanna'nın yürüyebileceğine inanıyor. Fakat kızı görmedikçe bundan emin olmasına imkân yokmuş.»

«Yaa?...»

«Dr. Chilton, Pollyanna'yı görmeyi çok istiyor... Ama Bay Pendleton'a buna imkân olmadığını söyledi. Çünkü siz Doktor Chilton'u eve sokmuyormuşsunuz.»

Bayan Polly'nin rengi kıpkırmızı oldu.

«Evet... Onun için size durumu haber vermeye geldim. Bir sebepten dolayı Doktor Chilton'u bu eve sokmuyormuşsunuz. Yalnız onu eve sokmamanızın nedenini iyi duymadım. Siz doktorun gelmesini istemiyormuşsunuz. Hatta Doktor Warren'e de öyle söylemişsiniz. Doktor Chilton da kendisini çağırmadığınız müddetçe gelemeyeceğini anlattı. Çünkü kendisi gururunu düştürmek zorundaymış. Bir de o 'Mes... Mes...' diye bir söz var onun yüzünden de gelemiyor. Bay Pendleton'la Doktor Chilton birinin durumu size anlatmasını arzuluyorlardı.»

Çocuk içini çekerek devam etti. «Yalnız bunu kimin yapacağını bilemiyorlardı. Ben de pencerenin önünde duruyordum. Kendi kendime, 'Bu işi ben yaparım,' dedim... Onun üzerine de koş koş buraya geldim. Şimdi sözlerimi anladınız mı acaba?...»

«Evet, Jimmy... Şimdi anladım...»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kadın heyecanlı bir tavırla, yalvarır gibi sordu.

«Peki, Jimmy o doktor kimmiş?.. O doktor ne yapıyormuş?... Hem Pollyanna'yı yürütebileceğinden eminler mi?»

«Doğrusunu isterseniz doktorun kim olduğunu bilmiyorum. Ne Doktor Chilton, ne de Bay Pendleton onun adını söylediler. Sadece Doktor Chilton o adamın tıpkı Pollyanna gibi hasta olan birini iyileştirdiğini anlattı.»

Kadın hiç sesini çıkarmadan taş gibi duruyordu.

Jimmy merakla, «Şimdi durumu anladınız,» dedi. «Artık doktorun gelmesine razı olursunuz değil mi?...»

Kısa bir sessizlik oldu. Nihayet kadın bitkin bir sesle konuşmaya başladı. «Peki, Jimmy... Peki Doktor Chilton'un... Pollyanna'yı görmesine... izin vereceğim.»

Çocuğun gözleri sevincinden pırıl pırıl parlamaya başlamıştı.

Kadın, «Çabuk Jimmy,» dedi. «Sen evine koş. Ben de Doktor Warren'le konuşacağım. Kendisi şimdi yukarıda olmalı. Biraz evvel arabasının bahçeye girdiğini gördüm.»

Yeni Bir Enişte

Ertesi gün Doktor Warren Pollyanna'nın odasına girdiği zaman küçük kız sırtüstü yatmış, tavanda dans eden renkli ışıkları seyrediyordu.

Doktor Warren'in peşinde geniş omuzlu, uzun boylu bir adam daha içeriye girdi.

Pollyanna onu görünce, «Doktor Chilton!» diye bağırdı. «Ah, Doktor Chilton, sizi gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsiniz!»

Ama küçük kız birdenbire durakladı. «Fakat Polly Teyzem sizi istemiyorsa o vakit...»

Bayan Polly telaşla ileriye atıldı. Epeyce heyecanlıydı. «Her şey yolunda, yavrum,» diye küçük kızı yatıştırmaya çalıştı. Ben Doktor Chilton'la konuştum... Şey... yani bu sabah Doktor War-

ren'le beraber seni muayene etmesini istedim.»

Pollyanna o vakit son derece memnun oldu. «Demek onun gelmesini siz istediniz, Polly Teyze?»

«Evet, yavrum ben istedim. Yani...»

Fakat çok geç kalmıştı Bayan Polly. O anda Doktor Chilton'un gözlerindeki hayranlık ve mutluluğun gizlenmesine imkân yoktu. Bayan Polly de görmüştü bu durumu. Yanakları pembe pembe olan kadın telaşla dönerek odadan çıktı.

★

O gün güneş batarken Pollyanna'nın kapısı açıldı... Polly Teyze yeğeninin yatağına sokuldu. Hemşire akşam yemeğini yemek için aşağıya inmiş, Polly Teyzeyle küçük kız baş başa kalmışlardı.

Bayan Polly mutluluktan titreyen bir sesle, «Bu haberi önce sana vermek istiyorum sevgili Pollyanna,» dedi.

Çocuk, merakla yatağında doğruldu.

«Yakında bir gün enişten olacak. Sana enişte olarak Doktor Chilton'u uygun gördüm. Bu da senin yüzünden oldu Pollyanna; O kadar... O kadar mutluyum ki. Ne kadar sevindiğimi bilemezsin yavrucuğum!»

Pollyanna da sevinçle el çırpmaya başladı. Fakat küçük avuçlarını birbirine çırparken birden durakladı.

«Polly Teyze... Polly Teyze... Doktor Chilton'un yıllar evvel istediği sizin elinizle kalbiniz değil mi? Evet, öyleydi. Bunu anladım. Ah ne kadar mutluyum!»

Çocuk gülümsedi. «Polly Teyze, o kadar mutluyum ki artık... artık bacaklarıma bile üzülüyorum.»

Polly Teyze ağlamamak için kendisini zor tuttu.

«Bak bir gün yavrum...»

Ama kadın sözlerine devam edemedi. Bayan Polly, Doktor Chilton'un vermiş olduğu büyük haberi söylemeye cesaret edemiyordu henüz.

Bunun yerine daha uygun bir şey söyledi. Bu da küçük kızı memnun etmeye yeterli geldi tabii.

Bayan Polly, «Yavrum,» diye söze başladı. «Gelecek hafta bir geziye çıkacaksın. Seni rahat bir yatağa yatıracağız. Bu yatağı otomobillere, arabalara yükleyerek başka bir yerde oturan bir doktoru görmeye gideceğiz. Bu doktorun çok uzakta bir evi var. Bu evi özellikle senin gibi hastalar için yaptırmış. Bu adam, bizim Doktor Chilton'un çok yakın arkadaşı. Bakalım kendisi seni iyileştirmek için neler yapacak!»

Pollyanna'dan Mektup

«Sevgili Polly Teyze ve Tom Enişte,

Ah, artık... artık... yürüyebiliyorum! Bugün yatağımdan kalkarak pencereye kadar gittim! Tam altı adım attım. İnsanın tekrar ayaklarının üstünde durabilmesi ne kadar hoş bir şeymiş!

Bütün doktorlar etrafımda durup gülümsediler. Hemşireler ise ağladılar. Yandaki odada kalan ve geçen hafta yürümeye başlayan bir kadın da gelip kapıdan baktı. Gelecek ay yürüyeceğini tahmin ettikleri başka bir hastayı da beni seyretmeye çağırmışlardı. Onu da hemşirenin yatağına yatırdılar. Kadın çok sevindi, hep el çırpı. Hatta yerleri silen zenci Tilly bile pencereden bana bakıp, ağladı. Sonra bana, 'Güzel yavrum,' diye seslendi.

Onların neden ağladıklarını bilmiyorum. Ben şarkı söylemek, bağırarak ve haykırmak istedim! Ah, ah... Artık yürüyebiliyorum. Yürüyorum... Yürüyorum! Burada on ay kalmak beni hiç de üzmedi. Sonra düğünü de kaçırmadım. Zaten siz daima böyle şeyleri düşünürsünüz, Polly Teyze. Sizi görebilmem için buraya kadar gelip yatağımın yanbaşımda evlenmeniz de bunu göstermiyor mu?... Siz hep insanı mutlu edecek şeyleri düşünürsünüz!..

Yakında eve dönebileceğimi söylüyorlar bana. Oraya kadar yürüye yürüye gelmeyi isterdim doğrusu. İnanın yalnız bunu arzuluyorum. Bundan sonra arabayla bir yere git-

mek isteyeceğimi de sanmıyorum. Yürümek o kadar zevkli olacak ki. Ne kadar mutluyum!... Her şey için seviniyorum. Bir süre için olsun bacaklarımı kaybettiğime de seviniyorum. Çünkü insan ancak yürüyemeyince bacaklarının değerini anlayabilir! Yarın sekiz adım yürüyeceğim.

Herkese kucak dolusu sevgiler.

POLLYANNA...»

SON

ISBN 975-405-176-3

9 789754 051766

275